

EREC REX

TRUYỆN KỶ ẢO

Quái vật Xứ Khác

KAZA KINGSLEY

Nhóm dịch Phương Nam

2

Quái Vật Xứ Khác Phần 2

Kaza Kingsley

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[CHƯƠNG MƯỜI BA](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BỐN](#)

[CHƯƠNG MƯỜI LĂM](#)

[CHƯƠNG MƯỜI SÁU](#)

[CHƯƠNG MƯỜI BẢY](#)

[CHƯƠNG MƯỜI TÁM](#)

[CHƯƠNG MƯỜI CHÍN](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI BA](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN](#)

[CHƯƠNG HAI MƯƠI LĂM](#)

[PHẦN KẾT](#)

CHƯƠNG MƯỜI BA

Cửa Cảng trở nên thấp và mỏng hơn. Khi Erec mở cửa, một mùi hôi thối xộc lên, cùng với một cái vỏ chuối đã thâm sì, mấy tờ giấy vo thành cục và một cái đầu cá đang ôi rửa nằm chình ịch trên mặt sàn. Erec không mở cửa rộng hơn được vì vướng phải một đồng rác cao tới đầu gối. Nó cúi người để nhìn qua khe cửa. Một cái nắp thùng rác đang lơ lửng trên đầu nó.

Mở một cái Cửa Cảng thì lại đâm ngay vào một thùng rác trên phố nhà Rosco - số Erec đứng là...! Erec đóng sầm cửa lại, đá tung một hộp kem mây và hột đào bắn thiu ra khỏi lối đi. Cái lối ra sặc mùi hôi thối, máu từ ngón tay bị xước lúc Erec lao vào bụi rậm, mà cũng có khi là từ cái mũi đang nhỏ rùng rùng, lẫn vào các thứ rác rưởi trên mặt sàn. Dạ dày Erec tốt lên tận họng. Nó nhanh chóng chọn một lối đi khác trên phố, khá xa nhà Rosco.

Cái Cửa Cảng này rất thấp. Erec mở cửa và đâm thẳng vào một cái chuồng chó bỏ không. Nó đá văng cái thùng rác ở lối đi vào ngay cái chuồng chó xập xệ và lên ra phố.

Đường phố ngả nghiêng thật đáng sợ từ hướng này sang hướng kia. Erec chưa kịp nhận ra rằng không phải đường phố ngả nghiêng mà chính là nó đang lắc la lắc lư thì suýt nữa đã ngã bổ nhào. Nó dừng lại để lấy hơi. Chỗ đau trên mũi và những ngón tay mỗi lúc một nhức hơn, và mùi rác rưởi dường như vẫn làm nó chao đảo. Erec băng qua đường. Nhưng lẽ Rosco không có nhà thì sao? Nếu vậy thì nó sẽ nằm chờ trên cái ghế băng trước hiên nhà ông ấy.

Cảm giác xấu hổ xen lẫn trong cơn mê mụ của Erec khi nó nhớ lại lúc đột nhập vào nhà Rosco và tấn công ông bằng một sợi thùng treo chậu cây cảnh. Nó bấm chuông.

Mặt Rosco lộ ra khỏi cửa, dưới một cái mũ cao bồi bằng da màu xanh, có vẻ ngạc nhiên, “Đợi một tí. Ta sẽ ra ngay.” Rosco đóng cửa lại và lát sau mới bước ra. “Thông cảm vì phải để cậu ngồi ngoài này.” Ông làm điệu bộ chỉ vào chỗ máu nhiều trên sàn xi măng ngoài hiên và đỡ Erec ngồi xuống ghế. “Cậu gặp chuyện gì ở vương quốc của dân Lắm Phép vậy, nhóc?”

Erec xem xét mấy ngón tay, chỗ da bị trầy xước đang đỏ tấy và sưng phồng lên. “Tại cháu cho đám rồng con ăn trong cuộc sát hạch đầu tiên, rồi lại bị đứt tay lúc cháu cố tóm lấy lão Ân Sĩ trong bụi rậm.”

“Chứ còn cái mũi thì sao?”

“Là tại đánh nhau đấy ạ.”

Rosco cầm tay Erec lên và dí sát mắt vào, “Hình như đã có ai đó cố chữa mấy ngón tay cho cậu thì phải, Ezzy Mumbai à?” Erec gật đầu. “Bà ta mà chữa cái gì! Nếu Ippocra Asclep còn ở đó thì cậu sẽ được chữa khỏi ngay. Bà ấy biến mất mười năm trước khi ba đứa trẻ sinh ba và hoàng hậu bị giết, cùng với cả đồng người khác nữa. Chẳng ai tìm thấy xác bác sĩ Asclep, vì vậy ta ngờ là bà ấy vẫn còn sống đâu đó. Dù sao cậu cũng đến đúng chỗ rồi. Ta cũng chữa lành được mọi thứ. Nếu được dạy đúng cách thì dễ như bốn ấy mà.”

Rosco biến mất, rồi quay lại với một cái cốc nghi ngút khói. Ông rắc một thứ bột màu đen vào cái cốc ấy và lẩm nhẩm gì đó như là “Gặp lại sau, đầu cá sấu.” Hỗn hợp trong cốc kêu lên xèo xèo rồi dần dần lắng xuống.

Thức uống cháy bùng lên như quế cay trong họng Erec. Từng mối xương khớp và gân cốt trong mũi dường như đều muốn nhảy xổ ra chiếm lấy tâm trí nó, phản ứng theo những kiểu khác nhau. Da nó gợn sóng vì các thứ bên dưới bề mặt da đang giành giật vị trí để sắp xếp lại. Không hề đau, nhưng ngứa kinh khủng. Erec hắt xì hơi liên tục cho đến khi những chuyển động dưới

bề mặt da cuối cùng cũng dừng lại. Nó bắt đầu cảm nhận được về cái mũi của mình. Hoàn toàn bình thường. Chẳng còn đau tẹo nào.

Erec giơ tay ra. Những vết nẻ đã liền lại, nhưng các đầu ngón tay vẫn còn đỏ và sưng tấy.

“Không sao đâu,” Rosco cười. Ông hít một hơi thật sâu và áp từng ngón tay của mình lên tay Erec. Những cú giạt điếng người lan khắp các đốt xương của Erec, nhưng nó nhận thấy có một sự kháng cự cứng cỏi đáp lại. Rosco nhăn nhó, trán hằn nếp nhăn và đầm mồ hôi. Cuối cùng ông cũng hạ tay xuống.

“Chà, ta đến phải treo cổ mình lên mất. Để ta thử cách này xem sao.” Rosco lôi Erec đứng dậy cạnh mình rồi giơ hai bàn tay lên với cái nhìn dữ tợn, như một con ác thú. Erec giật bắn người ra sau vì sốc. Những tia sáng trắng như những ngọn lửa nhỏ lóe ra từ đầu ngón tay Rosco hướng thẳng về phía Erec, nhưng chúng chỉ xì xì trên da thẳng bé chứ chẳng xuyên sâu hơn vào cơ thể nó được.

Rosco buông thõng hai tay, mắt ánh lên một tia nhìn giận dữ. “Chuyện quái gì thế này? Rosca này có thể chữa trị và hủy diệt bất cứ cái gì cơ mà.” Ông nhìn Erec trừng trừng như thể đó là lỗi của nó. Erec ngã phịch xuống ghế trong khi Rosco quay lại với sự hóm hỉnh thường lệ của mình, “Uống nốt cốc nước đó đi. Cậu sẽ thấy dễ ngủ hơn và các ngón tay cũng sẽ đỡ hơn.”

Erec uống nốt thứ chất lỏng còn lại trong cốc. Gần như ngay lập tức, một cảm giác yên bình, êm đềm bao trùm lấy nó. Nó quên phăng hết những ngón tay nhức nhối của mình và ngủ thiếp đi trên ghế.

Khi thức dậy, Erec cảm thấy đã khá hơn nhiều. Bóng tối đang lan dần trên những nóc nhà thành phố. Mấy ngón tay của nó có vẻ như đã lành hẳn, chỉ còn hơi đỏ đỏ. Chẳng thấy Rosco đâu nên Erec lại bấm chuông cửa. Rosco lộ ra, nhìn Erec từ đầu tới chân rồi cho nó vào nhà.

“Cảm ơn bác. Bác giúp cháu nhiều quá.”

Rosco nháy mắt và ra hiệu cho Erec lấy ghế ngồi.

“Thế bác đã có tin gì về cặp sinh đôi chưa ạ?”

Rosco lắc đầu, “Ta đã hỏi thăm khắp nơi rồi. Chắc chắn hai đứa đó vẫn quanh quẩn ở Thần Quốc này thôi, nhưng ta vẫn chưa lần tiếp ra dấu vết của chúng. Hai đứa này hết la cà ở sân trượt patin, sân trượt băng rồi đến các sân quần vợt mini, lại còn vào vô số cửa hàng bánh kẹo nữa. Tay Ân Sĩ luôn bám sát chúng.” Rosco lắc đầu lần nữa, “Ta cứ nghĩ hoài về chuyện đồ ăn. Cứ như thế...”

“Gì ạ?”

Rosco ngẫm nghĩ những ngón tay như thể ông không biết phải trả lời làm sao. “Chỉ là linh cảm thôi. Không phải ta muốn dọa cậu đâu. Chắc ta cũng sai bét rồi.”

“Cái gì ạ?” Tim Erec bắt đầu đập thành thịch.

“Lúc này đừng có làm rối tung mọi chuyện lên nữa, được không? Chỉ là một cảm giác thôi mà, mặc dù những lúc bình thường linh cảm của ta hơi bị đúng đấy. Cậu thấy đấy, có những con quái vật vẫn còn sống sót trong mấy vùng hoang dã ở Xứ Khác... Chà, chúng là những quái thú rất ghê rợn. Nói theo lối văn vẻ thì chúng đang đòi một vật hiến tế. Hai đứa trẻ. Chúng là quân khát máu, và nếu chúng ta không chịu hiến tế mấy đứa trẻ con cho bọn chúng, bọn chúng sẽ giết nhiều người hơn nữa. Hẳn là có ai đó đã nghĩ rằng anh chị cháu là những nạn nhân khờ khạo. Hai đứa nó chẳng có bà con thân thích ở đây, cũng chẳng có ai để ý đến sự có mặt của

chúng. Dù sao chuyện này cũng giải thích được tại sao có người đang vỗ béo chúng.”

Cơn ớn lạnh lan khắp người Erec khi Rosco tuôn ra mấy lời nói đó. Vậy phải chăng đây cũng chính là điều mà cuộc sát hạch của nó nhắm tới? “Những con quái vật ấy đang ở Lerna đúng không ạ?”

Rosco gật đầu. Erec cảm thấy phát bệnh khi nghĩ về những thứ kẹo mà Danny và Sammy đã ăn. Nó đã nghe hai anh chị mình trêu chọc nhau về chuyện phát phì đến mức chật ních cả quần áo như thế nào. Nếu nó không hành động ngay thì thể nào anh chị nó cũng sẽ biến thành thức ăn của bọn quái vật mất. “Giá như còn cặp kính vua Piter cho thì cháu đã cảnh báo cho hai anh chị ấy biết được rồi.”

“Cậu không còn kính à?”

“Bị thằng Balor Stain lấy mất rồi.”

Rosco lắc đầu, và Erec cũng nhớ như in những gì Balor đã nói về Trận đánh Quái vật. “Sẽ có cả những người khác giúp chúng ta ngăn chặn bọn quái vật ở Lerna chứ ạ?”

Rosco hạ giọng, “Có hai phe. Một phe thì muốn trao cho bọn quái vật những gì chúng muốn. Phe kia thì sẵn sàng chiến đấu. Hoàng tử Bóng tối đang bàn bạc với tổng thống Mực Lầm Lem để gọi thêm quân từ vương quốc dân Lầm Phép tiến đánh Xứ Khác. Đại tướng Xứ Thêm sẽ cầm đầu và ta nghĩ họ có thể thành công, nhưng chẳng biết liệu họ có kịp không nữa.” Mặt ông dài thượt ra. “Nếu họ làm không được thì có lẽ cậu sẽ phải tự xoay xở nhiều việc đấy.”

Erec lùi lại, chẳng còn hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. “Hoàng tử Bóng tối?”

Rosco mỉm cười, “Ừ, người bạn cũ của cậu đó, Thanatos Baskania. Chắc cậu thấy ngạc nhiên khi biết ông ta đang tập hợp quân đội để đánh lại lũ quái vật và cứu mấy đứa trẻ con hả?”

Erec gật đầu, miệng há hốc. Nghe chả có vẻ gì là giống Baskania.

“Ta biết cậu không cùng phe với ông ta, nhưng cậu không nghĩ ông ta là loại người hoàn toàn xấu, đúng không? Không ai là xấu hoặc tốt hoàn toàn cả, phải không nào?” Rosco bỏ lửng mấy câu hỏi, rồi lại tiếp tục, “Ta nghe nói ông ta thực sự thất vọng khi cậu từ chối kết bạn với ông ta. Chà, vẫn còn thời gian để thay đổi mà, ta chắc vậy. Còn nhớ hồi xưa có lần ta đã làm cha ta thất vọng vô cùng, chỉ vì ta đã dành thì giờ để mày mò học phép thuật. Và hãy nhìn ta bây giờ xem.”

“Và bác đã làm lành với ông cụ à?” Erec hỏi.

“Ừm, ông ấy chết rồi.” Rosco nhìn ra chỗ khác.

“Ôi, cháu xin lỗi.” Erec bối rối. “Nhưng có thật là Baskania đang cố gắng giúp đỡ không ạ? Chuyện cứu Danny và Sammy ấy?”

“Hình như vậy. Nhưng ta đoán không hẳn chỉ vì những lý do đơn giản như vậy đâu. Baskania muốn là một người hùng, cậu biết đấy. Cứu thế gian, tất cả là vậy.”

Erec có thể hình dung ra điều đó. “Nhưng nhờ ông ta không kịp hành động thì sao? Hai anh chị sinh đôi của cháu không khéo bị bọn quỷ xơi trước mất!”

Rosco thở dài, “Giá như cậu còn đôi kính đó thì hay biết mấy. Ta sẽ cố hết sức để truy tìm chúng, để xem tay Ân Sĩ đó định làm gì đã. Hẳn đến từ Xứ Khác, vốn rành nơi đó như lòng bàn tay. Nếu tự dừng hẳn biến khỏi Thần Quốc thì quả là đáng lo lắm.”

Đúng là chẳng thể nào ngờ được. Sao Baskania lại tỏ ra sốt sắng hơn cả vua Piter trong chuyện

cứu hai đứa sinh đôi cơ chứ? Chẳng lẽ Baskania không hoàn toàn xấu và vua Piter không hẳn đã tốt một trăm phần trăm sao?

“Ở Thượng Địa, Baskania được gọi là Thái tử Hòa Bình.” Erec nghĩ về những việc mà Baskania đã làm vì nền hòa bình thế giới. Có lẽ hẳn không hoàn toàn xấu thật.

Erec lắc đầu. Chuyện này quả là lộn xộn hết sức! Baskania đã dùng pháp thuật vì mục đích của riêng hắn, vì mục đích xấu xa. Erec đột nhiên sực tỉnh. Nói đến phép thuật nó mới nhớ ra một trong những lý do mà nó tới gặp Rosco. “Bác có thể dạy cháu cách sử dụng cái điều khiển từ xa không ạ? Cháu phải dùng thứ đó thành thạo thì mới mong ngăn chặn lũ quái vật được.”

“Ồ,” Rosco khụt khịt mũi trước ý tưởng đó, “Chắc cũng nên dạy cho cậu những điều cơ bản. Thế cậu có đem theo cái điều khiển nào không?” Erec lắc đầu. “Đó là bài học đầu tiên. Luôn luôn mang theo điều khiển trong túi cho đến khi đủ giỏi để không cần đến nó nữa. Không phải ai cũng dùng được điều khiển từ xa đâu, cậu biết rồi đấy,” Rosco lưu ý. “Chỉ khoảng một nửa số người ở đây biết dùng điều khiển, và chỉ ít người trong số đó biết làm phép thuật mà không cần đến nó. Nếu sau sáu tháng mà vẫn chưa dùng được một cái điều khiển thì tốt nhất cậu nên quên phứt chuyện tập luyện đi, hãy nói lời cảm ơn và chào tạm biệt.”

Erec băn khoăn không biết nếu thầy Peebles mà dạy nó trong vòng sáu tháng thì nó sẽ phải bỏ ra bao lâu trong khoảng thời gian ấy để lược ý mấy quyển sách dày cộp kia. Rồi chuyện gì sẽ xảy ra với nó? “Vậy là có những người phải mất một thời gian mới sử dụng được đúng không ạ?”

Rosco gật đầu. “Chẳng thể nói trước được một người sẽ đi xa được đến đâu với phép thuật bởi vì cậu không biết cái gì bên trong con người họ làm họ phát lộ năng lực. Thỉnh thoảng nỗi sợ hãi kìm giữ họ lại. Phép thuật thu nạp được đòi hỏi một sức mạnh đặc biệt, một sự tập trung cao độ. Nhưng,” Rosco chuyển sang giọng vui tươi hơn, “nếu cậu có sẵn một chút kỹ năng thì cái điều khiển sẽ kích hoạt lên chỉ bằng một cú ấn nút. Cực kỳ dễ. Cậu chỉ cần học một thuật lệnh đơn giản, ấn nút và cái điều khiển sẽ làm nốt phần còn lại. Đến một con khỉ còn làm được ấy chứ.” Rosco lục lọi trong ngăn kéo, tìm thấy một cái điều khiển từ xa bằng bạc và thả cho Erec.

“Thế bác không cần mang cái nào trong túi à?” Erec hỏi.

Rosco cười nhân hậu, “Đã hàng năm nay rồi ta chẳng cần cái nào cả. Ta đang dạy Oscar cách làm phép thuật thực sự. Nó cũng sắp đến lúc chẳng cần đến cái điều khiển đó nữa rồi. Phải như thế cậu mới làm được nhiều việc. Sức mạnh thực sự vượt xa giới hạn của cục kim loại này nhiều.”

Erec xem xét kỹ lưỡng cái điều khiển. Ở mép dưới phía bên phải là một cái nút có số ba. Mấy cái nút nhỏ khác ở ngay chính giữa, với những biểu tượng kỳ dị trên bề mặt. Một cái nút to màu xanh lá cây phát sáng ở trên đầu, xung quanh có bốn cái nút với những mũi tên chỉ ra các hướng.

“Bấm cái nút bên dưới góc phải cho đến khi nó hiện ra số một. Cậu sẽ phải bắt đầu từ mức một, dĩ nhiên rồi.”

Erec bấm như chỉ dẫn. “Mức một là gì ạ?”

“Đó là mức phép thuật đơn giản nhất. Nếu cậu thử di chuyển một hộp bút chì ở mức ba thì chiếc điều khiển sẽ đưa hộp bút chì đó đi xuyên qua tường một ngôi nhà. Nếu cậu đã có quyền năng thì cậu sẽ điều khiển được mọi vật tương tự vậy thôi.”

Erec thấy việc này có vẻ thú vị. “Vậy thì bác có thể làm gì với mức hai và ba ạ?”

Rosco thở dài và lắc đầu, “Ta quên mất là cậu chỉ biết sơ sơ thôi.” Ông giơ hai tay lên, làm động tác chỉ lên rồi trở xuống. “Có sáu mức phép thuật. Ba mức đầu tiên có thể thực hiện bằng một cái điều khiển từ xa, những mức khác thì chỉ có dân chuyên nghiệp mới làm được. Tất cả những thứ tồn tại trong phạm vi một mạng lưới phép thuật được gọi là Thái Thiên Hà. Các phần tử lọt qua đó được gọi là Thực Thể. Nếu chế ngự được Thực Thể, cậu sẽ tạo được những hiệu ứng lên những thành phần nằm trong nó.” Ông vẫy tay chỉ xung quanh. “Mọi thứ xung quanh ta. Có một số loại phép thuật dễ hơn những phép thuật khác. Ví dụ, mức một phải di chuyển được mọi thứ. Thứ dễ nhất là thứ nhỏ nhất, vô tri vô giác và ở gần.” Rosco giơ một ngón tay lên, rồi gập ngón tay lại. Cái đèn cạnh Erec bắt đầu nâng lên rồi hạ xuống. Ngón tay Rosco bắt đầu xoay và cái bàn bên dưới cái đèn quay nhanh đến nỗi quyển sách trên mặt bàn văng luôn vào tường. Dạ dày Erec bỗng ục lên một phát khi cái ghế dài mà nó đang ngồi bắt thần bay vọt lên trần nhà. May mà nó đã chúi đầu xuống kịp trước khi bị đụng đầu vào trần, rồi cái ghế rơi xuống, lơ lửng một lát trước khi tiếp đất. Đồ vật bỗng bành bành khắp căn phòng. Erec lộn ngược người cho đến khi Rosco thả nó rơi chúc đầu xuống ghế. Rồi với một cú nổ long trời, mọi thứ rơi ập về chỗ cũ.

“Mức hai sẽ khó hơn,” Rosco ôn tồn nói. “Thường thì ta phải điều khiển bằng chính suy nghĩ của mình, để khiến đối phương cảm nhận đúng những gì ta muốn người đó cảm nhận. Nhưng cũng không khó lắm đâu, thật đấy.” Bất thần, Erec lặn ra cười khi nó thấy như bị thọc lét toàn thân. Rồi nó bỗng có cảm giác ẩm ướt, nóng như thiêu như đốt, lát sau lại lạnh đến nỗi răng va vào nhau lập cập. “Rất tiện lợi. Một khi đã nhuần nhuyễn đến mức này, cậu sẽ chẳng bao giờ cảm thấy mệt mỏi hay ốm đau gì nữa. Cũng thế, ở mức này cậu có thể phá hủy đồ vật và giết những con vật. Dĩ nhiên làm vậy vẫn dễ hơn là chữa cho chúng.”

Erec nín thở trong một khắc, hy vọng Rosco không chứng minh phần này.

“Có nhiều kiểu phép thuật ở mức ba. Khi đạt đến mức này, cậu sẽ chính thức trở thành một phù thủy. Thường thì các phù thủy hay mặc áo choàng đen để phô trương thanh thế và dọa mọi người. Nhưng giờ thì chẳng cần phải thế. Mức này còn giúp cho người ta bay mà không cần tới bột khí heli.” Rosco búng ngón tay cái tách và biến mất, rồi lại hiện ra, lửa phóng ra từ đầu ngón tay. “Tạo ra lửa, làm ra nước, hô phong hoán vũ, di chuyển đồ vật ra xa.”

Rosco chỉ vào cái điều khiển trên tay Erec. “Đến mức bốn thì không cần dùng tới điều khiển nữa. Cực khó. Ở mức này cậu có thể thay hình đổi dạng của vật hay người, nhưng phải thật cẩn thận, vì rất có thể cậu sẽ chẳng bao giờ trở về nguyên dạng như trước nữa.” Rosco làm động tác chỉ vào khuôn mặt mình. “Mức này giúp chữa khỏi bệnh, nhưng không dễ đâu. Làm cho mọi thứ lớn lên. Nhân bản người, vật, hay thậm chí cả bản thân cậu. Cậu có thể tạo ra cả một đạo quân ở mức này.”

“Mức năm mới thật thú vị,” Rosco xoa xoa hai bàn tay và cười tươi rói. “Giờ ta cũng đang bắt tay nghiên cứu mức này đấy, nhưng ta không chắc mình sẽ tiếp thu được bao nhiêu. Không hẳn là vì ta ngu dốt. Chỉ rất ít người đạt được mức này một cách thâm hậu. Ở mức này, cậu có thể nói chuyện với thú vật và cả cây cối nữa. Cậu cũng có thể sai khiến các đồ vật phục vụ mình hoặc khiến chúng trở thành hết những con người thật. Nếu học nhuần nhuyễn một hiệu ứng trong Thái Thiên Hà và Thực Thể, cậu còn có thể điều khiển thời gian trong phạm vi giới hạn, làm cho các thứ chuyển động nhanh hay chậm hơn. Nhìn trước tương lai thường được xếp ở mức năm, nhưng cậu phải có năng lực toán học đặc biệt và cần thực tập môn tiên tri. Vì mới chỉ nhìn sơ sơ được tương lai, nên ta sẽ phải cố gắng hết sức để lĩnh hội được phần còn lại của mức này. Sau đó thì cứ ngồi đấy mà theo dõi thế giới thôi.”

Rosco im lặng, đắm chìm trong giấc mơ phép thuật và khả năng thống trị. Erec hăng giọng, “Thế mức sáu thì sao ạ?”

Rosco sực tỉnh và trở về với thực tại. “Hầu như chưa ai đạt được mức này, ngoại trừ Hoàng tử Bóng tối. Phải mất nhiều năm tu luyện - mà hầu hết mọi người lại không sống lâu đến mức ấy.

Cậu phải thật sự hiểu rõ về Thực Thể, làm cho nó hoạt động ở những mức phép thuật mà hầu như chẳng ai nắm bắt được. Ta đang nói về lượng tử, nguyên tử, vũ trụ, và cấu trúc toán học của việc mọi thứ hoạt động ra sao, và làm thế nào để thay đổi chúng. Dĩ nhiên, đó là tài nghệ của Baskania - khả năng thao túng Thực Thể. Ở mức này, cậu có thể làm bất cứ điều gì tương tự như tài phép bẩm sinh của người khác. Cậu có thể đọc được ý nghĩ của người khác. Tuyệt lắm, thật đấy!”

“Vậy có nghĩa là ta sẽ làm được bất cứ điều gì ở mức sáu như khi làm với một cây vương trượng, đúng không ạ?” Erec hỏi. Ý tưởng chớp nhoáng về cây vương trượng làm ruột gan nó sôi lên, và nó khao khát có lại cây vương trượng. Biết đâu mức sáu của cái điều khiển từ xa sẽ cho nó mọi thứ như cây vương trượng đã làm mà không hề chế ngự nó.

Rosco lắc đầu, “Không, thật không may cho Hoàng tử Bóng tối. Vương trượng của vua Piter là quyền lực tối thượng trong phép thuật, và Hoàng tử Bóng tối luôn muốn có được nó. Vương trượng sẽ cho người ta một quyền lực siêu nhiên. Với nó, cậu có thể thay đổi kỷ ức của người khác, điều khiển trí óc họ, buộc họ nói thật, nói dối, buộc họ hạnh phúc, khổ đau hay sợ hãi. Cậu có thể làm cho mọi người phải tuân lệnh, cả về tinh thần lẫn thể xác. Vương trượng cũng cho cậu những lời khuyên; chúng biết mọi thứ đang diễn ra ở Thái Thiên Hà. Và dĩ nhiên, có được vương trượng trong tay, cậu sẽ trở nên bất tử - một ưu điểm tuyệt vời khác.”

“Thế nghĩa là nếu có vương trượng thì ta sẽ làm được bất cứ điều gì phải không ạ?”

“Ồ, vẫn có vài thứ luôn nằm ngoài giới hạn. Nhưng một khi có đủ quyền năng điều khiển, ta dám chắc mọi người có thể làm bất cứ điều gì. Một cây vương trượng không làm cho người chết sống lại được, nhưng có người lại chế ra một loại thuốc làm được điều đó. Một cây vương trượng không thay đổi được bầu khí quyển, không tạo ra hay xóa sạch mọi thứ, nhưng Hoàng tử Bóng tối đang một mình thực hiện những việc này. Vì thế ai mà biết chúng ta có thể làm được gì trong tương lai.”

Giọng Rosco nhỏ dần, như thể giấc mơ đã kết thúc. Ông đưa mắt nhìn cái điều khiển đã đưa cho Erec ban nãy, ra hiệu cho Erec chú ý vào nó. Rồi ông đặt một cái bút chì lên bàn. “Để di chuyển cái này, chỉ cần nói ‘phero’ [\[1\]](#) và nhấn cái nút màu xanh lá cây. Cậu thử xem nào.”

Erec chìa cái điều khiển vào cây bút chì và ấn nút.

“Phero.” Ngón tay Erec hơi nhói đau và vẫn còn yếu ở chỗ chưa lành sau khi bị lũ rồng con bú mút, nhưng cái bút chì thì lao bắn vào lòng nó.

“Ồi, cháu làm được rồi này.” Erec đặt cây bút chì lại chỗ cũ và thử một lần nữa, rồi làm thêm ba lần nữa để xem điều khiển ở độ xa bao nhiêu thì khó tập trung nhất. “Còn mấy cái nút khác thì để làm gì ạ?”

“Mũi tên bên phải và bên trái quanh cái nút màu xanh lá cây cho phép cậu đảo ngược và thu hồi phép thuật mà cậu vừa làm. Mũi tên lên và xuống cho phép cậu điều khiển được quyền năng mà cậu đã phát ra. Tốt nhất là không nên lệ thuộc vào những cái đó. Hãy học cách điều khiển quyền năng bằng tâm trí mình. Rồi thử sử dụng điều khiển từ xa mà không cần thần chú. Như thế cậu sẽ rèn được cách điều khiển trí óc nhiều hơn.”

Erec chỉ vào những cái nút nhỏ hơn mang những biểu tượng vui nhộn. “Còn những cái này là gì ạ?”

“Đó là những tính năng đặc biệt.” Rosco gật gù. “Chúng không có trong những cái điều khiển sơ cấp lúc cậu mới bắt đầu học đầu. Những cái nút đó giúp cậu vào Mạng Phép thuật, điện thoại di động, thiết bị hẹn giờ và đồng hồ. Sao cậu không giữ cái điều khiển đó nhỉ. Ta chỉ dùng đến nó mỗi khi dạy Oscar thôi, nhưng cậu nhóc cũng đã có một cái riêng rồi.”

“Ồi, cháu cảm ơn ạ.” Erec cho cái điều khiển từ xa vào túi áo, vui sướng vì đã có một món đồ trở tài. Nó vươn vai và ngáp một cái rõ dài. Dù rất vui, nhưng trời đang tối dần và nó cảm thấy đói cồn cào. “Trước khi đi, cháu muốn hỏi bác vài điều. Cháu muốn tìm hiểu về quá khứ của mình, kiểu như ai là cha mẹ cháu chẳng hạn. Bác giúp cháu được không ạ?”

Rosco cười khẩy. “Trả lời thế này thì thật thô lỗ nhưng phải nói thật với cậu là ta không biết nhiều đến thế đâu. Thật tiếc là ta chẳng giúp gì được, nhóc ạ. Vua Piter không thích thế tí nào đâu.”

Erec sôi lên giận dữ khi Rosco nhắc đến tên vị vua. “Thôi nào bác Rosco, cháu sẽ không nói lại với ông ấy.”

“Ồ, ta hiểu mà,” Rosco nói. “Nhưng Đức vua nói đúng đấy. Chuyện này sẽ tác động xấu đến cậu. Và ta e là nó sẽ làm cậu thay đổi quá nhiều. Erec, Oscar có kể với cậu chuyện ta có thể tiên đoán trước vài điều trong tương lai chưa? Ta chỉ có thể nói cho cậu nghe điều này. Cậu sẽ sớm tìm ra những câu trả lời cho mọi thắc mắc của mình thôi. Sớm hơn cậu tưởng đấy. Và dù gì thì nó cũng chẳng tốt cho cậu đâu.”

Erec chăm chú lắng nghe những gì Rosco nói, chẳng biết nên nghĩ gì. “Cảm ơn ạ, cháu cũng đoán vậy. Ô, cháu quên không bảo bác, lần cuối cháu nhìn thấy cặp sinh đôi là lúc họ đang tham quan Nhà Xanh. Cháu nghĩ họ đi gặp tổng thống Mục Lắm Lem.”

Mặt Rosco bỗng sầm lại, “Ta có linh cảm xấu về chuyện này.”

Erec giật thót lo lắng, “Gì ạ?”

“Tại sao Ấn Sĩ lại cố đưa hai đứa sinh đôi đi gặp tổng thống Mục Lắm Lem trước khi dâng chúng cho lũ quái vật nhỉ? Cậu có nghĩ hẳn cho tổng thống gặp những đứa trẻ sắp bị ăn thịt là để bôi nhọ danh dự của tổng thống không? Chắc tay Ấn Sĩ đó đang chơi trò chính trị đây. Ta chẳng muốn thế tí nào.”

Erec cũng không muốn chuyện đó xảy ra. Nó vò đầu bứt tai, nghĩ về những chuyện hiểm nguy có thể xảy ra. “Bọn quái vật đó thuộc loại nào ạ?”

Rosco rùng mình, “Chúng là lũ quái vật ác độc nhất, đáng sợ nhất trên toàn Xứ Khác. Loài quái vật ghê rợn.”

[\[1\]](#) “Phero” tiếng Hy Lạp có nghĩa là “phóng”.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Đặt cái Cửa Cảng ngay chỗ chuồng chó quả là một sai lầm - Erec phát hiện ra như vậy. Chủ của cái chuồng - một con chó chăn cừu giống Đức có bộ lông màu xám - đã quay về và sửa ầm ĩ lúc Erec cố trèo vào cái chuồng. Con chó hăm hở đánh hơi những ngón tay của Erec và gầm gừ trong cổ họng.

“Thôi nào, nhóc. Thôi đi nào. Su...u...uyt!” Erec cố đấu dịu, nhưng con chó vẫn xò vào nó. Một ngôi nhà gần đó bỗng sáng đèn. Lo sợ bị bắt gặp, Erec vội nắm lấy sợi dây ở cổ con chó và giục giục. Con chó gầm gừ và nhào vào nó, răng nhè ra. Erec để con chó nhảy qua người và chui vào cái chuồng. Rồi con chó đổi hướng, tấp vào bệ sườn Erec, xé toạc một mảnh áo và làm trầy da nó bằng hai hàm răng nhọn hoắt.

Cổ chịu đau, Erec bấm mã số khóa vào Cửa Cảng. Một người đàn ông trong nhà la lên, “Poopsie! Lại đây, Poopsie. Vớ được con thỏ nào ở đó hả?”

Con Poopsie giật áo Erec mạnh hơn.

“Poopsie! Lại đây nào,” người đàn ông tiếp tục gọi. Con Poopsie nhìn Erec với vẻ căm phẫn trước khi lao đến chỗ ông chủ, vừa chạy vừa sửa ầm ĩ. Được dịp, Erec vội vã lao mình qua Cửa Cảng và đóng sập lại.

Lối ra vẫn sặc mùi rác rưởi. Dầu vậy, Erec thấy yên tâm khi được trở lại khu cánh tây của lâu đài. Nó thấy tất cả đồ ăn ở phòng ăn tối đã được dọn đi, thế nên nó về phòng và gọi Jam.

“Vâng, thưa cậu trẻ?” Jam cất giọng đầy nhiệt tình, tỏ vẻ sẵn sàng phục vụ. “Sao vậy? Cậu muốn ăn gì à?”

Dù biết rằng mấy món ăn Thần Quốc sẽ giúp mình thể hiện cuộc sát hạch tốt hơn, nhưng Erec vẫn yêu cầu hai cái hăm-bơ-gơ, khoai tây chiên, bánh táo và bánh sô-cô-la hạnh nhân.

Đầu óc Erec quay cuồng. Nó thực sự đã làm phép được, đã sử dụng được cái điều khiển. Cần gì đến sự giúp đỡ của vua Piter chứ, nó nghĩ. Tự nó cũng làm được mọi thứ, như tìm hiểu xem cha mình là ai và cứu cặp sinh đôi chẳng hạn. Nếu Rosco dạy cho nó phần cơ bản, nó hy vọng là mình sẽ sớm lên được mức hai.

Trước khi đi ngủ, Erec quyết định trả lời thư của Tina.

Tina thân mến,

Bạn biết không, mình mới được biết là mình sẽ phải đến Lerna, thế nên chắc chắn lúc ấy mình sẽ gặp được bạn. Sự thật là mình đã biết được các bạn đang gặp vài rắc rối ở đó, và cuộc sát hạch của mình chính là để giúp các bạn! Vì thế nếu bạn nghĩ mình là một người hùng, thì có lẽ đây đúng là một cơ hội để chứng minh điều đó. [Erec hy vọng nó nói vậy không có vẻ khoe khoang lắm. Nhưng một lần nữa, nó biết Tina sẽ cảm thấy thế nào. Có gì sai khi gây ấn tượng với cô bé một chút chứ?] Cuộc sát hạch đầu tiên khá thú vị. Mình đã cứu được đám rồng con cuối cùng còn sót lại ở Xứ Khác. Chúng có làm ngón tay mình đau một chút khi mình cho chúng ăn, nhưng chẳng sao cả.

Mình phải cho bạn biết là cái xứ Thần Quốc này kinh khủng lắm. Ở đây ai cũng coi thường những nỗ lực của mình và toàn nghĩ mấy chuyện điên rồ; họ cho rằng mình đã bỏ bùa để chiếm vương trượng của vua Piter và dối mọi người là mình xứng đáng làm vua. Mình chỉ làm những gì mình cho là đúng thôi. Và bạn đã giúp mình biết được rằng những người ở nơi bạn sống

đang ủng hộ mình.

Thật vui là các bạn có hẳn một đội bóng bật trung học. Chỗ mình chỉ có một đội thể thao chuyên nghiệp thôi. Đồng phục, mấy miếng đệm bảo hộ và sân bãi quá đắt đỏ. Mình đoán là ở Xứ Khác các bạn không phải dùng đến đấu trường để chơi bóng bật. [Erec nhớ lại trò bóng bật ở Thần Quốc, nơi mà một trung vệ giữ cho bóng không bay vào khung thành.]

Tina, bạn đừng buồn khi kể cho mình nghe về người thân của bạn. [Erec nghĩ tới những gì Tina đã kể về gia đình cô bé. Thật đáng sợ khi họ bị bắt phải sống ở một nơi hoang dã, giữa một bầy quái vật cuồng bạo.] Những gì mà các bạn trải qua thật kinh hoàng. Nhưng với những con người Thần Quốc mà mình biết thì thực sự điều ấy chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Họ sẵn sàng kéo bè kéo cánh với bất cứ ai. Chắc chắn họ sẽ luôn chống lại mình. Xem ra Lerna có vẻ là một nơi tuyệt vời - mình muốn đến đó lắm rồi. Và mình không có định kiến gì đâu.

Mình sắp mười ba tuổi. [Erec xóa đoạn đó đi vì nghe có vẻ trẻ quá, nhưng rồi nó lại viết vào.] Mình rất thích học phép thuật, và cũng chỉ mới bắt đầu học thôi. Bạn có biết cách dùng một cái điều khiển từ xa không? Ngoài ra mình cũng muốn đi chơi với bạn bè và đọc sách nếu có dịp.

À mà này, mình cực kỳ thích bài hát của bạn. Nó chẳng có gì là ngớ ngẩn cả.

Mong sớm được gặp bạn,

Erec

Sáng hôm sau, cô Ennui nhìn chằm chằm Erec qua cặp mắt kính. “Do những sự kiện xảy ra gần đây ở Thần Quốc, tôi sẽ thay đổi chủ đề hôm nay để thảo luận về những con quái vật.” Cô nói về những con rắn nhiều đầu ghê rợn thích ăn tươi nuốt sống con người; những con yêu tinh gớm ghiếc khoái xé xác người làm đôi; bọn khổng lồ một mắt hung bạo đến mức vẻ ngoài của chúng cũng khiến cho nạn nhân tê bại vì sợ; hay bọn quái vật có ba đầu dê, sư tử và rắn thường đánh nhau để giành quyền xé xác nạn nhân trước tiên.

Rồi cô bắt đầu nói về những con rồng nguy hiểm của Xứ Khác. “Người ta luôn sợ hãi sự phần nộ tột cùng và tính hiếu chiến hoang dại của lũ rồng. Chúng là những sinh vật ngu ngốc, xấu xí gớm ghiếc, chỉ chực xé xác nạn nhân thành nhiều mảnh mà chẳng có lý do nào ngoài niềm đam mê tuyệt đối là được hủy diệt. Sự kỳ quái của loài rồng hầu như không phù hợp với...”

“Khoan đã ạ,” Erec ngắt lời. “Điều đó không đúng. Em đã gặp mấy con rồng rồi. Ông Thiện Long đã cho em một con mắt của ông ấy, và ông ấy rất tuyệt. Cả rồng mẹ Patchouli cũng vậy, rất xinh đẹp, lại còn cho em cả...”

Cô Ennui nhào người về phía trước. “Nó cho em cái gì đó, và em đã nhận à? Thật dại dột! Erec, em phải giao nộp thứ đó cho nhà chức trách ngay. Mà nó đã cho em cái gì vậy?”

Erec do dự. Nó chả có ý định giao nộp Cuộn giấy Sự thật cho bất kỳ ai, cũng như chả đời nào lại đưa cái Bùa Hộ mạng của Lòng tốt cho thằng Balor. “Patchouli chỉ cho em lời khuyên thôi,” Erec nói dối. “Và cũng là lời khuyên tốt cô ạ.”

Cô Ennui hài lòng ra mặt với câu trả lời đó. “Nói để em biết nhé, Erec, bất cứ lời khuyên nào của một con rồng cũng chỉ là những lời khuyên tai hại thôi. Chúng sẽ chẳng bao giờ giúp loài người đâu. Chúng quá ngu ngốc và xấu tính.”

Erec không tin nổi tai mình. “Sao cô lại nghĩ vậy ạ? Không phải đâu cô.”

Cô Ennui gõ gõ lên một chồng sách trên bàn. “Tất cả đều giấy trắng mực đen rõ ràng trong này này. Em hãy cứ nghe cô nói đi đã.”

Erec thấy khó mà lắng nghe cho hết bài giảng của cô giáo. Sau khi ăn vội bữa trưa, nó lập tức đi gặp thầy Pimster Peebles ở Công viên Paisley. Thầy Peebles bay ra chỗ nó nhanh đến nỗi tóc giả mới nhất của thầy bị gió cuốn tuột đi. Khi đến chỗ Erec, thầy co chân nhảy xuống đất. “Này, Egec, có thật là em phải đơn thương độc mã diệt tất cả bọn quái vật ở Legna không? Thật không tin nổi. Ôi, em giỏi quá, quý ngài ạ. Dám dấn thân vào chốn hiểm nguy đó chỉ vì cái đám người tự phụ của Thần Quốc!”

Thầy Peebles hoàn toàn chính xác. Đơn độc chống lại tất cả lũ quái vật đó sao? Erec chẳng biết nó có diệt được cái gì không - mà cũng chẳng biết là nó có muốn tiêu diệt không nữa. Sao lại có kẻ đi rêu rao về chuyện nó phải đi tiêu diệt mấy sinh vật khủng khiếp đó một mình cơ chứ? Và Erec làm việc này là vì những người ở Thần Quốc, những kẻ vốn rất căm ghét nó sao? Đây chẳng phải là những gì nó đang nghĩ trong đầu.

Thầy Peebles ngồi nhồm dậy và cúi người chào thật thấp. “Thầy rất vui được phục vụ em. Thế thầy đã bắt đầu buổi dạy được chưa, hay là chiều nay em lại muốn nghỉ ở Thần Quốc hơn?”

Erec móc cái điều khiển trong túi ra. “Em muốn học vài chiêu phép thuật với cái này.”

Thầy Peebles giơ tay lên trời, “Ồ không, nhóc con ơi! Thầy không làm việc đó được. Em chưa sẵn sàng, và thầy sẽ không để em học cao hơn so với trình độ đâu.”

“Nhưng nếu phải giết lũ quái vật thì chẳng phải em nên biết cách dùng một cái điều khiển sao?”

Thầy Peebles liếc ánh mắt ranh mãnh sang một phía. “Nếu ở vào trường hợp đó, mọi người sẽ được hướng dẫn cụ thể. Thầy tin chắc em sẽ phải tiêu diệt chúng bằng những cách khác.”

Erec thấy điều này thật kỳ khôi! Xem ra Rosco sẽ phải giúp nó. Thật ra thì Erec đã quyết định là sẽ tìm Rosco ngay bây giờ. Nó nên có mặt ở Công viên Paisley với Oscar mới phải. Erec lùi lại, mỉm cười, “Nếu được thì thầy cho em nghỉ buổi hôm nay nha thầy?”

Hai thầy trò Rosco và Oscar đang luân phiên giúp nhau bay lên gần một đài phun nước. Khi thấy Erec, nét mặt Rosco bỗng sầm xuống, “Ta đang định tìm cậu đây. Có tin xấu. Tay Án Sĩ đã biến mất. Ta nghĩ hẳn đã đưa Danny và Sammy tới Lerna rồi.”

Hơi thở của Erec nghẹn lại ngay cổ họng. “Lão ta đã biến mất? Bác có chắc không ạ?”

Rosco gật đầu, “Ta đoán là hẳn sẽ sớm nộp hai đứa sinh đôi cho bọn quái vật. Khi bọn quái vật tấn công vào ngày diễn ra Trận đánh Quái vật, thế nào hẳn cũng rêu rao với mọi người lý do vì sao việc ấy lại không diễn ra. Điều đó sẽ làm cho hình ảnh của chính quyền xấu đi, nhất là sau khi hai đứa sinh đôi đã diện kiến tổng thống Mục Lắm Lem.”

Erec dờ người vì ngạc nhiên. “Nhưng cháu tướng lão Án Sĩ sẽ cố tìm cách cho bọn quái vật ăn thịt anh chị cháu vào đúng vào ngày có Trận đánh Quái vật chứ? Và nhiệm vụ của cháu trong cuộc sát hạch thứ hai là phải ngăn không cho chúng ăn thịt cặp sinh đôi chứ?”

Rosco nhìn Erec vẻ buồn cười. “Không đâu, Erec. Bọn quái vật đã đòi hai đứa trẻ từ trước rồi. Cuộc sát hạch của cậu là vào ngày Trận đánh Quái vật. Ta nghĩ ngày đó bọn chúng sẽ có kế hoạch tấn công con người, còn hai đứa sinh đôi sẽ bị dâng cho chúng trước đó cơ.”

Điều này nghe vô lý hết sức. Erec lắc đầu. Nó phải làm gì đây? Giờ nó chả còn cặp kính để tìm xem hai anh chị nó đang ở đâu. Ít ra như thế nó cũng biết được hai đứa ấy đang đi đâu. Nó phải tới Lerna thật nhanh. Nó chắc chắn sẽ tới được Xứ Khác từ Nhà ga Thần Quốc.

Điều đó có nghĩa là nó cần phải biết được thật nhiều thứ trước khi đi. “Bác có thể chỉ thêm cho cháu về phép thuật ngay bây giờ không ạ?”

Rosco liếc nhìn xem Peebles có đang ở quanh đấy không. “Ta không nghĩ gia sư của cậu sẽ biết ơn vì ta đã giúp cậu đâu. Tối nay đến chỗ ta đi, ta sẽ giúp cậu.”

Erec lịch sự cảm ơn Rosco, nhưng ngay sau đó nó đã lên kế hoạch đi xa.

Trên đường trở lại lâu đài, Erec chợt thấy Bethany. Nó chạy tới để chào tạm biệt cô bạn. “Hai anh chị sinh đôi của mình đang trên đường tới Lerna, mình phải tới đó ngay trước khi có chuyện gì xảy ra với họ. Chăm nom Nhóc Sói giùm mình nhé?”

Bethany không đồng ý. “Erec! Tớ sẽ đi với ấy. Ở đó nguy hiểm lắm. Chắc chắn ấy sẽ cần giúp đỡ.” Cô bé dừng lại, có vẻ khó chịu, “Nếu như ấy muốn tớ đi.”

Trong khi đang bị thôi thúc bởi ý nghĩ muốn được tự mình cứu Tina thì ý tưởng có Bethany đi cùng nghe cũng có vẻ hợp lý. Được Bethany trợ giúp chắc chắn sẽ có những kết quả bất ngờ. Với cả, có Bethany bên cạnh thì Xứ Khác sẽ bớt đáng sợ hơn. “Được thể thì tuyệt quá, Bethany. Nhưng cô giáo của cậu có cho không?”

Cô Clarus nhắm mắt, tập trung suy nghĩ, rồi nhìn Bethany và nháy mắt, “Được rồi, cô bé. Gặp lại em sớm nhé!”

Bethany và Erec bước ra khỏi công viên. Tiếng kèn trumpet vang lên từ đằng xa, đệm theo là tiếng rền của trống bass. Rồi dưới đường, phía trước chúng là một ban nhạc đang bước rầm rập, theo sau là một đám diễu hành đông nghịt. Trang hoàng quanh các thùng gỗ là mấy bức hình của Baskania, còn trên nóc là hình nộm những con quái vật ở Xứ Khác. Vài con bị những người đứng trên đám thùng gỗ chém thành từng mảnh. Erec thấy một hình nộm rần nhiều đầu với những cái đầu rần giả, giống cái con mà nó đã thấy trong cuộc thi Đường Đua Quái Vật lần trước ở Thần Quốc. Nó cũng ngạc nhiên khi thấy một con rồng giả trông y như thật đang bị một gã hủ hê chém thành từng khúc. Người ta đã làm cho những con rồng giả ấy trông thật ngu ngốc với cặp mắt to thô lỗ.

Erec nhăn mặt, “Chẳng lẽ người ta không hề biết là bọn rồng rất khôn ngoan và xinh đẹp sao? Chuyện quái gì vậy chứ?”

Phía sau mấy cái thùng gỗ, quân lính mặc đồng phục kaki màu xanh lá cây đang diễu binh với những bước chân thẳng đơ trong hàng ngũ san sát. Erec và Bethany đưa mắt nhìn nhau. Một người đàn ông cao chưa tới một mét ba dẫn đầu đoàn diễu hành, đeo huân chương từ đầu đến chân. “Tiêu diệt bọn quái vật độc ác!” ông ta hét to, giọng vang lên giữa đám đông.

“Tiêu diệt bọn quái vật độc ác!” đám quân lính đồng thanh hô theo.

“Chà,” Bethany nói, “có vẻ như ấy sẽ có người trợ giúp để giết lũ quái vật đây. Tớ nghĩ ông ta chính là Đại tướng Xứ Thêm.”

“Rosco có nhắc đến ông ta. Nhưng thầy ấy bảo bọn họ còn chẳng kịp tiến hành Trận đánh Quái vật, nói gì đến việc đi cứu cặp sinh đôi.”

Cả hai lao vọt ra phía sau đám diễu hành và chạy vào khu vực thành phố để tới bến xe buýt. Những tấm băng-rôn phật trên các tòa nhà. Một tấm đề dòng chữ “Giữ Thần Quốc cho người Thần Quốc,” có hình một gia đình đứng bên nhau trước một ngôi nhà màu trắng nho nhỏ. Một tấm khác đề “Hãy đọc Nghi thức của Tổ tiên Quái vật, nó sẽ cứu đời bạn,” có vẽ hình một cuốn sách bên trong cái miệng toác ngoác của một con xà tinh.

“Thấy mà ớn lạnh,” Bethany nói. “Ấy có biết tại sao bọn họ lại bị kích động như vậy không?”

“Cậu có nghĩ đó là vì cái đề thi sát hạch mà mình đã moi lên từ dưới giếng không?”

“Ồ, tớ cũng chả biết nữa,” Bethany thở dài. “Chắc chỉ tại Trận đánh Quái vật sắp diễn ra và vì mọi rắc rối của họ ở đây thôi.”

Một vài người bắt đầu chỉ trỏ về phía Erec và la lên. Ngay lập tức, một đám đông khổng lồ đuổi theo hai đứa, rít lên những lời đe dọa và sỉ vả. Một người đàn ông gào lên, “Nó đi theo bọn quái vật. Nó giúp đỡ bọn quái vật đấy!” Giống như một que diêm làm bùng lên ngọn lửa, câu nói đó khiến cho đám đông phát rồ phát dại.

Những tiếng hét giận dữ gào lên, “Nó theo phe bọn quái vật!” “Nó muốn giết chúng ta!” Đám đông nhanh chóng sấn sổ tiến lại. Erec đã thoáng nhìn thấy tram xe buýt, nhưng cũng còn phải qua vài dãy phố nữa, vả lại hai đứa nó còn chẳng có cơ thoát khỏi đám đông, nói gì đến việc đợi xe buýt. Người người ở đâu cứ ùn ùn kéo đến, mỗi lúc một gần. Ai cũng nhìn xoáy vào Erec bằng cặp mắt ngùn ngụt hận thù.

Erec siết chặt nắm tay. Ai đó hét lên, “Tóm lấy cái vòng cổ của nó! Lấy bùa hộ mạng của nó đi!” Những bàn tay tóm lấy vai Erec và giật cái Bùa Hộ mạng của Lòng tốt trên cổ nó. Nó xô đám người đó ra và bỏ chạy, nhưng một bức tường người lại nhanh chóng bao vây nó tứ phía.

Nó gào to gọi Bethany, “Ra khỏi đây! Nhanh lên! Họ phát điên rồi!”

Những bàn tay cào xé Erec từ mọi phía. Tiếng la hét giận dữ hòa thành một tiếng rống chói tai. Ai đó đẩy mạnh khiến nó đâm sầm phải một gã thanh niên, gã này lại đẩy nó ngã chúi vào một người đàn bà đang hằng tiết sỉ vả nó.

Trong một cơn giận dữ bột phát trào dâng, lưng Erec khom xuống. Năng lượng chạy ngùn ngụt trong cơ thể nó, phóng ra ở các đầu ngón tay ngón chân, và chiếu ra từ mắt, tai, mũi nó như ánh đèn pha. Mọi thứ xung quanh Erec bỗng chuyển thành màu xanh lục. Những tấm lưới trắng đầy giăng đầy trời, hút tầm mắt Erec. Những đám mây trên trời vẩn vù thành một cơn lốc xoáy, cả nó lẫn những tòa nhà xung quanh cũng đang quay tít. Nó cảm thấy buồn nôn, chóng mặt, ruột gan lộn tung phèo.

Nỗi thù hận đám đông ấy lớn dần thành một sức mạnh cuộn cuộn bên trong Erec. Sức mạnh ấy cứ lớn dần, lớn dần.

Erec trở nên mạnh mẽ, cuồng nộ và bất khả chiến bại.

Đầu Erec ngửa ra sau, và một tiếng gầm dữ dội bật ra từ cổ họng nó, vang dội trong không khí. Thậm chí đến ngay cả nó cũng thấy âm thanh đó thật hoang đường, không có thực, giống tiếng một con sư tử hay tiếng sấm hơn là âm thanh phát ra từ một con người. Một tiếng gầm khác bật ra từ họng nó, và hai cánh tay nó phóng ra như một con mèo giơ vuốt vồ mồi. Móng vuốt bật ra từ các đầu ngón tay. Tay nó chồm tới chồm lui trong không khí, gầm gừ, làm đám người xung quanh thất kinh hồn vía. Những người gần nó nhất vội chạy dạt đi, trên mặt lộ rõ vẻ kinh hoàng. Một luồng sáng như ánh đèn pha rọi thẳng vào những người mà nó đang nhìn, và nó chợt nhận ra thứ ánh sáng đó phát ra từ con mắt rồng của mình.

Cơn thịnh nộ sôi sục trong người Erec. Sao những người này lại làm thế chứ? Sao họ lại hùa nhau đánh nó? Đám người xung quanh Erec dạt cả ra, đẩy những người khác tránh xa nó. “Nó là con quái vật,” ai đó xì xào. “Nó sống với quái vật.”

Erec nghe thấy một tiếng hét phát ra từ phía sau đám đông, “Bắt lấy nó!”

Năm hay sáu người đồng loạt chìa điều khiển về phía Erec, nhưng Erec đã kịp cúi xuống trước khi họ bấm nút.

Mệnh lệnh của ý nghĩ u ám lại vang lên trong đầu Erec. Tóm lấy chân và quăng cái gã tóc vàng trước khi hắn bắt người. Hạ gục mấy kẻ đi cùng với gã luôn.

Cúi mình xuống, Erec vươn ra trước và tóm lấy mắt cá chân của gã tóc vàng đang cầm cái điều khiển. Không một chút do dự, Erec đứng dậy và quay gã đàn ông đó quanh đám đông đang bu lấy mình, làm văng luôn mấy cái điều khiển và quật họ ngã ngửa. Mấy người đó ngã dúi dụi, la hét điên cuồng. Erec thả tay khỏi mắt cá chân gã kia và làm gã bổ nhào vào đám đông, mọi người ngã rạp xung quanh gã.

Với khoảng trống mới tạo ra, Erec lao về phía lầu đài. Ánh sáng xanh lục cũng mờ dần cùng với cảm giác về sức mạnh siêu phàm của nó. Đó là ý nghĩ u ám kỳ lạ nhất mà Erec từng có. Nó không tài nào tin được điều vừa xảy ra. Nó nhìn xuống những ngón tay mình. Ốn Chúa là móng vuốt đã biến mất. Gần như nó đã biến thành một loài sinh vật khác, hay một sinh vật khác đã nhập vào người nó.

Một sinh vật giống như một con rồng.

Erec chạy nhanh hơn. Đám đông ở ngay phía sau nó, quyết tâm bắt nó cho bằng được. Tiếng hét “Trối nó lại!” và “Giật lấy cái bùa của nó!” làm cho máu Erec lại rần rật khắp người.

Ý nghĩ u ám đã giúp nó làm gì vậy kia? Erec băn khoăn. Hẳn ý nghĩ ấy đã cứu nó trong hai giây thoát khỏi việc bị đám đông tấn công, nhưng dường như giờ đây cũng chẳng còn lối thoát nào khác. Erec lao như tên bắn qua vườn lầu đài, bầy người vẫn bám sát gót nó.

“Tấn công lầu đài!” ai đó hét lên. “Đừng để nó trốn thoát!”

Giờ thì Erec lại là người kéo cơn hủy diệt tới lầu đài. Nó phải rời Thần Quốc ngay, cố gắng tìm tới Xứ Khác, cảnh báo cho Danny và Sammy biết trước khi quá muộn.

Nó chạy về khu cánh tây, chẳng biết phải nấp ở chỗ nào, những bước chân vẫn rầm rập đuổi theo, cho đến khi nó vào được phòng mình. Nó lao người vào trong và khóa cửa lại, nhưng nó biết đó chỉ là giải pháp tạm thời. Những người truy đuổi nó sẵn sàng phá tan những gì cản đường họ.

Erec vội vã xỏ chân vào đôi Giày Êm, đút cái điều khiển của Rosco và Cuộn giấy Sự thật vào túi, cùng với vài vốc tiền vàng, bạc và đồng. Nó chẳng nghĩ ra nổi là mình còn cần gì nữa. Nó chưa kịp mở cửa thì ai đó đã nện ầm ầm vào cửa. Nó dậm mạnh đôi Giày Êm, gây ra một tiếng động ở cuối hành lang. Nó nghe thấy có người bên ngoài chạy về hướng đó, la lên, “Lối này!”

Erec mở cửa và chạy về phía Cửa Cảng ở gần phòng hoàng gia. Ông Jam đang đứng ngay trước phòng, tay bê một chiếc khay bạc đựng đầy bánh qui và sô-cô-la nóng. Ông nhìn Erec, đôi mắt xám lục mở to, “Quý cô Bethany rất thích ăn nhẹ vào buổi chiều sau khi buổi phụ đạo kết thúc. Cậu trẻ có muốn cùng dùng bữa không?”

“Không phải lúc này, ông Jam!” Erec phóng qua người Jam để nhảy vào lối Cửa Cảng.

“Nó kia kìa!” Ba người đàn ông xuất hiện ở cuối cái hành lang dài, chỉ tay về phía Erec. “Bắt lấy nó!” Họ lao về phía Erec.

Jam nhanh chóng hiểu ra tình hình. Ông quăng cái khay về phía mấy người đàn ông. Sô-cô-la nóng bắn lên tường, bánh qui bay như những cái đĩa nhựa dùng cho môn ném đĩa, còn cái khay thì xoay tít và thẳng tiến về phía mục tiêu, va loảng xoảng vào mấy gã đàn ông làm bọn họ ngã sõng soài.

Jam vội lao tới lối vào cùng với Erec và đóng sập cửa lại. “Đi đâu, thưa cậu?”

“Xứ Khác.” Erec vẫn nghe thấy những bước chân đang rầm rập lại gần chỗ mình. Màn hình trên Cửa Cảng chia ra thành một ô trắng đề “Thần Quốc”, một ô xanh đề “Hải Quốc”, một ô đỏ đề “Diêm Quốc”, và một ô màu vàng đề “Xứ Khác”. Jam nhấn ngón tay vào ô màu vàng. Erec chưa

kịp tìm ra Lerna trên màn hình thì Jam đã ấn vào đầu đó ở giữa tấm bản đồ. Một tiếng tách vang lên. Jam mở cánh cửa ra, đẩy Erec bước qua trước mặt mình rồi đóng cánh cửa lại.

“Cảm ơn ông.” Ngay khi vừa bước qua cửa, cả hai thấy mình lạc giữa một khu rừng nào đó ở Xứ Khác. Erec ước phải chỉ ban nãy ông Jam đã hỏi nó muốn đến chỗ nào. Thế nhưng, nó cũng biết chắc rằng chẳng còn thì giờ đâu mà tìm ra Lerna trên bản đồ. Dù sao thì nó cũng lấy làm mừng vì có người đi cùng tới cái chỗ hoang liêu này. “Không biết đây là đâu nhỉ?”

Jam nhìn quanh, “Tôi không biết, thưa cậu. Nhìn vào quần thể động thực vật thì dường như chúng ta ở trong một khu rừng của Xứ Khác.”

“Vâng, cảm ơn ông. Tôi cũng nghĩ vậy.” Thà thế này còn hơn là phải quay lại Cửa Cổng để về lâu đài, nơi mà người dân ở đó chẳng có tí gì gọi là văn minh. “Liệu mấy người đó có biết chỗ Cửa Cổng và bám theo ta tới đây không nhỉ?”

Ông Jam gục gặc đầu, vẻ suy nghĩ, “Cũng phải mất một lúc mới tìm ra được. Trừ phi chúng ta bỏ luôn cái cửa đó đi. Thế thì họ chả bao giờ tìm ra ta. Cậu có muốn tôi bỏ quách nó đi không?”

Rồi nó sẽ phải đánh đổi cái gì chứ? Nó sẽ chẳng thể trở lại Thần Quốc, ngay bây giờ, thậm chí là cả sau này cũng vậy. Đám đông điên loạn ấy sẽ tìm ra nó, và rồi ai biết chuyện gì sẽ xảy ra? Nó có thể bị tổng vào ngục tối hoặc tệ hơn thế. Rồi làm thế nào nó tìm được anh chị mình? Làm thế nào nó đến được Lerna để tham dự cuộc sát hạch thứ hai và chặn bọn quái vật lại?

Không, Erec chỉ có mỗi một con đường là phải tiến lên phía trước. Nó tiếc nuối nhìn về phía Cửa Cổng, gật đầu đồng ý, “Phá nó đi, không thì họ sẽ đổ tới đây mất. Nếu muốn thì ông cứ quay lại Thần Quốc cũng được.”

“Và bỏ cậu trẻ bơ vơ một mình ở cái chốn rừng rú này á? Không đâu.” Jam uốn thẳng người lên và phủi chiếc áo vét xám của mình. “Tôi sẽ tới nơi nào mà người ta cần tôi nhất, thưa cậu.”

Erec mỉm cười, “Cảm ơn ông.”

Jam gõ một mật mã lên bàn phím của Cửa Cổng và cánh cửa lập tức biến mất.

Cả hai lang thang trong một khu rừng rậm tối tăm xa lạ mà chẳng có ý niệm gì về nơi mình đang đứng hay nơi mà mình sẽ đi.

Erec chỉ thẳng về phía trước, “Chúng ta có nên đi đường này không, ông Jam?”

“Cậu là chỉ huy, thưa cậu trẻ.”

Đó chính là điều Erec muốn nghe.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Trong rừng thật im ắng, cái kiểu im ắng làm vang lên những tiếng u u trong tai người ta. Tiếng đám đông cuồng nộ la hét đuổi theo Erec đã tắt. Nó dorm tai làm quen với tiếng dế kêu, tiếng chim hót líu lo, tiếng gió khẽ nô đùa với lá... và cả tiếng gì đấy nghe như một tiếng gầm rõ to.

Erec và Jam dòm nhau, mắt tròn tròn. Hình như có ai đó cũng đang ở đây. Chẳng thấy ai cả, nhưng hai người nghe rõ tiếng bước chân nặng nề dẫm lên đám lá và cành khô đang đi xa khỏi chỗ hai người.

“Ôi Trời!” Jam lắc đầu. Cả hai hiểu được rằng họ đã thực sự đặt chân đến cái Xứ Khác hoang vu, nhưng chẳng hề may mắn biết những gì đang chờ mình phía trước.

“Mình nên đi theo tiếng chân đó hay chạy đường khác?” Erec hỏi. Câu hỏi giống như một trò chơi sắp ngã. Cái trò chơi “thời thượng” này biết đâu lại giúp tìm đường tới Lerna - miễn là đừng để nó và Jam bị xoi tái. Erec bắt giắc rừng mình, nhớ lại những chuyện từng nghe kể về mấy mụ xà nữ và lũ quái vật ẩn náu quanh vùng này.

Jam phân vân, hết nhìn về cái nơi vừa vắng tới tiếng bước chân lại quay sang hướng ngược lại. “Tùy cậu thôi, thưa cậu trẻ.”

“Thế thì đi hướng này vậy, cẩn thận đấy, để coi có cái gì ở đó không.” Cả hai nhắm về hướng đã phát ra tiếng bước chân lạo xạo ban nãy. Cái thứ gây ra tiếng động đó hẳn phải to lớn lắm.

Jam nín thở, “Ồi, tôi quên phéng đi mất. Chúng ta chưa chích ngừa. Người ta rất dễ bị nhiễm bệnh khi đi vào Xứ Khác. Đáng lẽ phải tiêm vài mũi thuốc ngừa trước khi tới đây mới phải.”

Erec chả muốn nghe điều ấy tẹo nào. “Chích cái gì cơ?”

“Ờ,” Jam thở dài, “có một căn bệnh gọi là đầu mũ vành góm ghiếc. Người ta nói bệnh đó đau kinh khủng, nó còn có một tên gọi khác là tóc mũ bảo hiểm.” Ông rùng mình. “Rồi lại có cả cái bệnh gì đó có tên là trận mưa rào. Căn bệnh này cũng chả dễ chịu tí nào.”

Erec ước gì hai người đã được chích ngừa mấy căn bệnh ấy, nhưng cũng đành phải liều phó thác cho số phận thôi. Thay vì vậy nó hỏi, “Jam! Dân Thần Quốc mắc chứng gì vậy? Sao tất cả bọn họ đều hành xử điên rồ như thế?”

“Tình hình ở đó đang ngày càng tồi tệ, mọi người cứ hay chọc phá cho bọn quái thú nổi cơn tam bành. Dân chúng ở vương quốc Lầm Phép bọn tôi rất dễ chấp mặt kiểu ấy kể từ khi Thực Thể bị xáo trộn. Thỉnh thoảng nó lại làm bọn tôi lên cơn điên.”

Chẳng mấy chốc cả hai đã tới một khu rừng thưa. Nơi đó có một ngôi nhà khổng lồ được xây bằng đá, mái lợp gỗ màu đỏ, có chóp nhọn. Khói bốc lên từ một ống khói nhỏ ngay giữa nóc nhà. Erec thở phào nhẹ nhõm. Ở đây thế nào cũng có người giúp nó tìm đường đến Lerna, không chừng còn cho nó với Jam một ít đồ ăn nữa ấy chứ - nghĩ đến đây Erec chợt nhận ra mình đang đói ngấu.

Bất thành lình, một tiếng rống giận dữ như tiếng thú gầm vọng ra từ ngôi nhà. Một người đàn ông trong đó đang la khóc âm ỉ, nhưng tiếng thú gầm át hẳn tiếng ông ta. Erec và Jam nhìn nhau, rụng rời tay chân. Cái quái gì đang diễn ra trong đó vậy Trời? Hay có con quái vật khủng khiếp nào đó của Xứ Khác vừa đột nhập vào nhà người đàn ông tội nghiệp kia? Có khi là xà nữ cũng không biết chừng. Erec những muốn chạy biến đi, nhưng nó không thể để mặc người đàn ông tội nghiệp kia như thế được.

Jam lòi Erec đi, nhưng Erec giật ra và chạy tới núp dưới một bụi rậm gần ngôi nhà. Jam đành bám theo nó, thì thào, “Cậu trẻ, cậu điên rồi hả? Nơi này nguy hiểm lắm.”

“Tôi biết,” Erec thì thầm. “Nói tôi biết coi, xà nữ nó thế nào?”

“Kinh khủng lắm,” trán Jam nhăn lại. “Xà nữ do hai sinh vật ghê gớm và nguy hiểm nhất trái đất là rắn nhiều đầu và nữ bạo chúa kết hợp lại. Khi kết hợp lại như thế, sức mạnh của chúng sẽ tăng lên bội phần và tạo thành một lực lượng rất kinh hoàng. Dân xứ tôi gọi chúng là xà nữ.”

Erec liền chỉ tay về phía ngôi nhà, “Ông Jam, chúng ta phải giúp người đàn ông đó ngay.”

Gương mặt Jam tỏ vẻ cương quyết và lập tức gật đầu. Mấy cái cửa sổ quá cao nên không với tới để dòm vào được. Trong nhà lại phát ra một tiếng thét đình tai nữa làm rung chuyển cả mặt đất, tiếp theo là những tiếng gầm khủng khiếp.

“Ồi, không!” người đàn ông khóc thét. “Không! Không!”

“Gừ... gừừừừừừừ!” con quái vật rống lên.

Tình thế thật nguy cấp. Không thể chần chừ được nữa. Erec có mang theo chiếc điều khiển từ xa. Nó chỉ mới biết dùng sơ sơ, nhưng giờ chính là lúc để thử. Có lẽ trước hết nó sẽ điều khiển cho con quái vật đó tránh xa người đàn ông ra rồi hẵng tính gì thì tính.

Nó định giật toang cánh cửa ra mà xông vào trong, nhưng cánh cửa gỗ khổng lồ ấy dày nặng quá nên nó chẳng tài nào xô dịch nổi. Mãi cho đến khi mở được cửa, Erec mới chạy xộc vào nhà, lăm lăm chiếc điều khiển trên tay. Ngồi chình ình trên chiếc đi-văng khổng lồ trước mặt Erec là hai sinh vật lạ đời nhất mà nó từng thấy. Chúng mang hình hài con người, nhưng lại to lớn khủng khiếp, mỗi đứa chỉ có độc một con mắt lồi ra ngay giữa trán. Người đàn ông quần chiếc xà rồng cực lớn, trông như được may từ mấy tấm da thú, buộc lại ở một bên hông. Một khúc xương to dùng xỏ ngang qua lỗ mũi ông ta. Một tay ông ta cầm khư khư một cái xiên lớn, nhọn hoắt.

Người đàn bà ngồi sát bên ông ta mặc một cái váy cực kỳ diêm dúa - Erec chưa bao giờ thấy cái váy nào dính nhiều hạt cườm với khuy nút đến thế. Hai bắp chân bà ta to đùng, màu sắc và hình dạng trông chả khác gì hai khúc cây thò ra từ gấu váy xuống đôi giày cao gót màu ngọc trai ôm lấy đôi bàn chân khổng lồ. Bà ta duỗi một ngón tay sơn màu hồng ra để cầm chiếc tách sứ dễ thương lên.

Cả hai không hề nhận ra Erec vừa đột nhập vào nhà mình, điều khiển từ xa giờ cao. Mắt họ đang dán vào một chiếc tivi to tướng, chiếu cảnh nhiều sinh vật giống như họ đang tham gia một chương trình “talk show”. Trên màn hình, một trong số những sinh vật quái dị đang khóc sút sùi và một sinh vật khác đang say sưa kể về việc mối quan hệ của họ đang ngày một xấu đi như thế nào. Jam thì thầm vào tai Erec, giọng run run, “Người khổng lồ một mắt đó, cậu trẻ. Từ từ chuồn thôi.”

Erec lùi lại một bước, nhưng bỗng cứng đờ người vì ông khổng lồ lại vuột ra một tiếng gầm chói tai nữa, phụ họa với cái tay khổng lồ trên tivi đang nói rằng: “Dẫu tình yêu không êm ái, yên bình, nhưng tôi sẵn sàng vứt bỏ tất cả chỉ để được ném trái tình yêu thêm một lần nữa.” Bà khổng lồ một mắt đưa cánh tay lên bịt mắt. “Trời ạ!” bà nói bằng cái giọng mà hồi nãy Erec cứ tưởng là giọng của một người đàn ông đáng thương nào đó. “Như thế thật chả công bằng tí nào. Không thể chấp nhận được.”

Ông khổng lồ một mắt khịt mũi, rồi cất giọng gầm gừ khủng khiếp, “Có mùi gì hấp dẫn quá, em ơi. Em đang nấu gì à?”

“Đâu có. Em định là chúng ta sẽ xơi rận ỏi rồi mà.”

“Tức cười ghê,” ông khổng lồ lại khịt mũi. “Sao anh lại ngửi thấy mùi máu của một tên Thần Quốc nhỉ?”

Erec ngây người như tượng đá. Jam kéo nó lùi về phía cửa. Vừa lúc đó cặp vợ chồng khổng lồ một mắt cùng quay phắt lại và phát hiện ra hai người. “Nhìn kìa! Aaaaaaarrggghhh!” Ông khổng lồ một mắt đứng bật dậy, lao tới chỗ Erec và Jam. Erec luống cuống chạy ra cửa, run bắn. Nhưng chưa kịp thoát ra ngoài thì cánh cửa đã đóng sập lại ngay trước mặt nó. Nó ngược lên thì thấy bàn tay của ông khổng lồ một mắt đã chặn trên cánh cửa. Thoáng một cái, Erec và Jam đã bị hốt gọn vào lòng bàn tay ông ta.

Ông khổng lồ trông như đang lên cơn điên, cứ chạy vòng vòng khắp căn nhà, tay vẫn giữ chặt Erec và Jam. Ông ta hú hét, gào la rất man rợ, “Đồ ăn! Đồ ăn!”

Erec chắc mẩm là mình sẽ xủi mất. Thế là chấm hết. Chẳng còn cuộc sát hạch thứ hai. Cũng chẳng cứu được anh chị sinh đôi của nó. Con quái vật ghê rợn cứ túm chặt nó trên tay và chạy quanh nhà, nhanh đến mức đầu Erec quay mòng mòng. Jam trông tái mét.

Làm ơn đi, cầu trời cho con có ý nghĩ u ám, Erec khẩn nguyện. Cầu cho con biến thành rồng để dọa cho hai người khổng lồ này chạy mất dạng đi.

Bỗng ông khổng lồ một mắt thả Erec và Jam xuống hai chiếc ghế đẩu nhỏ, tay vẫn vòng chặt quanh hai người. Mắt ông ta hau háu dòm cả hai, miệng nở một nụ cười rộng ngoác. Erec quỳnh quáng cố nhớ lại cách chỉ dẫn để thoát khỏi gã khổng lồ một mắt trong cuộc thi Đường Đua Quái Vật lần trước. Ngáng chân hấn? Không... hối lộ hấn? Đúng rồi.

Nó còn nhớ ra một điều nữa. Cô Ennui đã bảo rằng mấy gã khổng lồ thường bóp vụn xương con người, đơn giản chỉ vì bọn chúng khoái thế. Nhưng mà, cô ấy cũng bảo rằng chỉ cần một cái liếc nhìn của bọn khổng lồ cũng đủ biến con người thành đá. Xem ra điều đó sai bét. Cả nó lẫn Jam có bị thay đổi gì đâu.

“Đồ ăn!” ông khổng lồ rống um lên. “Vaerna! Mang cho những vị khách này một ít đồ ăn đi!”

“Từ từ đã, Haenry,” bà khổng lồ một mắt có chất giọng đặc sệt như giọng đàn ông đáp lại. “Em sẽ lấy vài món.”

Ông khổng lồ một mắt buông Erec và Jam ra, rồi ngồi ịch xuống một cái ghế khác. Erec chẳng biết mình có nên nhảy xuống và bỏ chạy hay không. Liệu cái ông khổng lồ này có bắt nó lại không nhỉ? Haenry nhìn Erec và chẹp môi. “Nhà ta không hay có khách,” ông khổng lồ rống to, “Thế tụi bay là ai?”

Erec sợ phải nói tên mình ra. Biết đâu tin tức từ Thần Quốc đã lan tới đây và ông khổng lồ này cũng ghét nó luôn thì sao.

Jam mau mắn, “Tên tôi là Jam Crinklecut, thừa ngài tốt bụng. Xin hãy xem cuộc viếng thăm của chúng tôi là một dấu hiệu thiện chí từ quê nhà bình dị của chúng tôi gửi đến ông bà.”

“Jam,” Haenry cười lục cục. “Tên của ông nghe có vẻ như trét vào bánh mì nướng sẽ rất ngon ấy nhỉ!”^[1]

Jam nuốt nước miếng đánh ực một cái.

“Thế còn ai đây?” ông khổng lồ tia sang phía Erec.

Erec không thốt nổi một lời. Nếu nó nói dối thì liệu cái ông khổng lồ này có nhận ra không nhỉ? Môi nó mấp má mấp má, không nói nên lời.

“Chờ tí đã,” Vaerna nói. “Trông nó giống thằng bé trong tấm hình này lắm.” Bà khổng lồ giơ lên

một tấm hình đen trắng chụp Erec, viền trong cái khung màu đen, có cả một dòng chữ chú thích bên dưới. “Haenry, nó là Erec Rex đấy.”

Nếu trước đó Erec còn hơi nghi ngờ về việc Haenry đã từng nghe nói về mình, thì giờ đây, mỗi nghi ngờ đó đã lập tức tan biến. Haenry vọt ra một tiếng gầm hoang dại, đâm thùm thụp vào ngực mình và lắc xổ tung hết cả tóc tai. Ông dậm mạnh xuống sàn đến nỗi căn phòng rung lên bần bật. “Erec Rex! Erec Rex đang trong nhà mình?”

Erec và Jam nhìn nhau, đỉnh ninh phen này cả hai thế là tiêu đời. Jam cười ân hận, ra chiều mình đã cố gắng hết sức nhưng giờ thì đành chịu vậy.

Haenry cúi xuống cười toe toét, “Tôi rất vinh dự khi được cậu viếng thăm, Erec. Cậu là người được chào đón hơn cả trong nhà tôi.”

Erec nhìn thẳng vào mắt Haenry mà nói, “Sao trông ông xấu thế?” Jam dòm nó choáng váng. Erec nuốt nước miếng, đứng đực người ra, quai hàm ngậm chặt lại. Sao tự dưng nó lại phun ra cái câu ngớ ngẩn đó vậy Trời? Thế rồi nó sực nhớ ra mình đang nhét Cuộn giấy Sự thật trong người. Tại sao nó lại mang theo thứ ấy làm gì cơ chứ? Cuộn giấy da khố kiếp đó đã xui nó thốt ra lời dại dột nhất trên đời. Nó lắc đầu, mí mắt từ từ nhắm lại.

Haenry phá lên cười hết cỡ, đến nỗi tai Erec rung lên. “Cậu bảo tôi xấu á? Hay đấy, Erec Rex. Tôi thích cậu, mặc dù trông cậu còn kệch cỡm hơn cả lũ Hulder.”

Vaerna ấn vào đùi Erec và Jam mỗi người một cái đĩa khổng lồ đựng một thứ thịt mà chả ai biết là thịt gì, “Ăn đi!” Cái món màu xám xám, lầy nhầy trước mặt cả hai bốc lên thứ mùi mà Erec không sao tả được. “Vậy là, cậu đến đây để cứu lũ rồng con phải không?” bà Vaerna háo hức hỏi. “Dân Polyphemus và dân Xứ Khác cứ đồn ầm cả lên. Bọn rồng con bỗng nhiên lại biến mất cả, tai họa quá đi mất. Chả ai biết phải làm thế nào.”

Erec bỗng cảm thấy buồn, “Cháu cũng rất muốn cứu chúng, nhưng cháu có một việc cần làm trước đã.”

Haenry nói, “Chúng tôi rất cảm ơn cậu, Erec. Cậu đã cứu vua Piter và vì vậy cậu đã cứu luôn cả chúng tôi. Chúng tôi có thể làm gì để tạ ơn cậu đây?”

Erec chưng hửng. Nó có nghe nhầm không vậy? Đây là những người đầu tiên hiểu đúng những gì nó đã làm và không hề nghĩ nó là kẻ dối trá, lừa đảo. Erec nín thở.

“Ừm, cháu cần tới Lerna để tìm anh chị cháu. Ông bà giúp cháu tới đó được không ạ?”

Haenry bỗng rống inh ỏi khiến Erec giật nảy mình, “Dĩ nhiên là tôi sẽ làm bất kỳ điều gì để giúp Erec Rex, anh hùng của Xứ Khác!”

Erec bắt đầu thấy đỡ lo hơn. Mọi việc hóa ra lại suôn sẻ hơn nó tưởng. Bụng nó sôi lên ùng ục, và nó nhận ra mình đang đói đến run cả người. Nó hợp thứ nước đang bốc hơi nghi ngút trong cái tách trước mặt, nhưng lại vội vàng đặt xuống. Miệng nó như bốc lửa. Bà Vaerna nhướn cái lông mày quá khổ nằm vắt ngang giữa trán lên, “Không thích whisky rế cây à?”

“Kh... không!” Erec cố hết sức đáp lời lịch sự. Nó ngại ngần bốc lên một miếng thịt nhót nhầy. Thứ này có vị như kim loại dính nhót, nhưng nó đang đói rã ruột nên ráng ăn thêm chút nữa.

“Xin lỗi,” Vaerna bảo. “Nhà tôi chỉ còn có mỗi món gan muối khổng lồ này thôi.”

Erec vội thả nhúm thịt đang ăn dở vào đĩa và ọe ra.

Erec và Jam qua đêm với mấy cái gối trên sàn nhà, cái nào cái nấy to bằng cả chiếc đệm giường. Sáng ra, cả hai nhả nhặn từ chối món gan muối khổng lồ. Như thường lệ, Jam rẽ mái tóc qua một bên và vuốt bẹp xuống bằng một loại keo bóng mà ông vẫn thường bỏ trong túi áo khoác. Erec thắc mắc không biết tại sao Jam lại phải kiểu cách như thế. Vuốt keo tóc khiến ông trông thật ngờ nghệch. Mãi cho đến khi keo tóc đã bay hết, nhìn Jam mới hơi tự nhiên trở lại.

Jam xin phép ra ngoài, rồi lát sau quay về với một dùm quả mọng và rau diếp đại đựng trên một cái khay bạc nhỏ mà ông đã giấu kỹ trong áo khoác của mình. “Một quản gia giỏi phải được trang bị để đối phó với mọi tình huống.” Ông chỉ vào đám lá xanh ngắt còn nguyên một quả mọng tròn xoe màu cam. “Đây là một loại cà. Lá của nó trị mụn nhọt rất hay, lại chữa đau họng cực tốt đấy cậu trẻ.”

Erec sững sờ nhìn cái khay. “Sao ông biết mà lấy được mấy thứ này? Lại có cả khay nữa, ở đâu ra thế?”

“Đấy là tài phép thuật của tôi mà.” Mắt Jam nháy nháy. “Tôi luôn sẵn sàng phục vụ.”

Rau và quả đại ngon đến độ Erec xơi sạch bách cả khay. Nhưng vừa ăn xong, nó lập tức thấy áy náy quá chừng vì chẳng chừa lại miếng nào cho Jam. “Xin lỗi.”

“Không hề chi, cậu trẻ. Cậu phải ăn trước chứ. Lát nữa ra ngoài Jam sẽ tự phục vụ mình sau.”

Haenry hôn tạm biệt Vaerna thật kêu, nghe như tiếng xe tải húc phải gốc cây, rồi bước đi cùng Erec. “Hừm,” ông khổng lồ gầm lên, “Cho tôi coi cái bản đồ của cậu nào, để xem chúng ta đang ở đâu, và làm sao để tới... cậu bảo cậu cần tới đâu ấy nhỉ?”

“Lerna,” tim Erec thất lại. “Thế ông không biết đường à?”

“Không, tôi đã ra khỏi Polyphemus bao giờ đâu. Chả có lý do gì để đi,” Haenry lắc đầu. “Theo gu thẩm mỹ của tôi thì người ở các nơi khác trông thật quái dị. Nhưng những người khổng lồ một mắt bọn tôi rất giỏi lần dấu vết. Nếu cần, tôi có thể lần theo được mọi dấu chân. Vậy nên, chúng ta hãy cứ xem bản đồ của cậu đi đã.”

Erec chìa hai bàn tay không ra, “Cháu làm gì có bản đồ. Cháu nghĩ mình cứ đi đi, thế nào mà chả tìm thấy cái gì đó.”

Ba người len lỏi qua rừng cây, cho đến khi Haenry đề nghị Erec và Jam mỗi người ngồi lên một bên vai ông. Từ lúc đó, họ di chuyển nhanh hơn nhiều. Dù vậy Erec vẫn ước phải chỉ nó biết mình đang đi đâu. Nó e là cả ba đang đi xa Lerna hơn, ra khỏi Xứ Khác. Giá trời xui đất khiến cho bọn nó gặp được ai đó biết đường đến Lerna thì hay biết mấy.

Đến một quãng chẳng biết là nơi đâu, cả ba phát hiện ra một cái tủ kim loại khổng lồ, mặt trước có gắn kiếng, nằm chình ình ngay giữa rừng thông. Haenry bước lại chỗ cái tủ, và Erec chợt nhận ra đó chính là một cỗ máy bán hàng tự động, chứa đầy những trái banh màu xám nhỏ ti. Tấm biển trên máy ghi, “Banh sâu. Một đồng ba trái.” Erec bật cười. Ai lại muốn mua sâu ở đây kia chứ. Nó thấy quanh đấy chả có cái hồ câu cá nào. Lát sau, cả ba lại thấy một cái máy bán hàng tự động khác ở trong rừng, bán thú đủ loại và đủ kích cỡ. Tấm biển trên máy đề “Thú cưng. Hai đồng một con”. Đây không phải là banh thú, mà là thỏ thật, chó thật, mèo, chuột, chim và rùa cũng đều là thật, đang ngồi trên những cái kệ nhỏ. Có vẻ như chúng đang rù rì tán chuyện với nhau, nhưng Erec chẳng nghe được chúng nói gì. Trong một thoáng, nó bỗng thèm mua một con chuột đồng về nuôi, nhưng rồi chợt nhớ ngay ra là mình không có thời gian. Haenry hất đầu về phía bọn thú, “Ăn gì không?”

“Ớ, không,” Erec nói. “Cháu không thấy đói.”

Chẳng mấy chốc cả ba lại gặp một cỗ máy bán hàng tự động nữa ở trong rừng. Erec tò mò nhìn

vào. Trong đó có một lão già đang ngồi co ro trên một cái kệ nhỏ. Hai chân bắt chéo, thu mình trong cái không gian chật chội đó. Chòm râu quai nón màu xám dài lưa thưa với đám râu mép xòa xuống. Lão nhìn chòng chọc vào khoảng không, như thể bộ ba Erec, Jam và Haenry không đáng để lão phải chớp mắt một cái. Tấm biển trên máy bán hàng ghi, “Lời khuyên. Mỗi lời khuyên một đồng.”

Một lời khuyên mà chỉ tốn có mỗi một đồng? Thế này thì sao mà bỏ qua cho được! Erec có đầy tiền lẻ trong túi và thấy chẳng có lý do gì để không thử. “Sao chúng ta không xin mỗi người một lời khuyên nhỉ?”

Nó trao cho Jam và Haenry mỗi người một đồng bạc, Jam nhét đồng bạc của mình vào máy trước tiên. Lão già trong máy rút một hơi thuốc bằng cái tẩu và nghiêng đầu, “Ông bạn nên thôi ngay cái trò xẹt keo lên tóc đi. Trông ông bạn dần dần quá đi mất.”

Jam xịu mặt. Erec nhìn đi chỗ khác, thấy quê gì đâu. Nhưng dù sao thì lão già nói cũng đúng đấy chứ. Jam có một gương mặt rất dễ mến, nhưng ông khiến mình trở nên ngớ ngẩn hết sức với cái kiểu xẹt keo ướn nhẹp và vuốt hết tóc qua một bên như thế.

Haenry cũng hăm hở nhét đồng bạc của mình vào máy, chẳng có vẻ gì ngần ngại trước những lời mà lão già vừa phang vào mặt Jam. Lão già nhìn ông khổng lồ một mắt với vẻ dừng dừng rồi cất giọng đều đều, hờ hững, “Con gái ông, Vaeronicae, yêu ông và Vaerna. Nó đã bỏ trốn để đi tìm tình yêu đích thực, nhưng giờ nó chợt nhận ra tình yêu chân thành nhất là nơi những trái tim mà nó vốn gần gũi bấy lâu.” Erec nghĩ, thật tức cười khi nghe lão già này nói những lời mỹ miều ấy bằng cái giọng khô không khóc.

Haenry, trái lại, đưa tay lên áp vào chỗ tim mình và hú to đến nỗi làm Erec giật nảy người. Ông vừa chạy vòng vòng vừa hú hét mất một hồi, rồi khụy xuống, nằm mọp dưới nền đất mà thổn thức, “Ôi Vaeronicae, con gái yêu của cha. Thế mà cha mẹ lại nở hờn giận và ghét bỏ con. Cha mẹ là những kẻ dốt nát trong thế giới tình yêu, những kẻ vô tích sự đáng thương.” Haenry trông thật thảm thiết, cứ gào khóc mãi. Thật kỳ quặc khi nghe một sinh vật trông thô kệch như thế lắm nhảm về... ừm.... về đúng cái đề tài mà lúc xem chương trình “talk show” ông đã hò hét ủng hộ. Erec bèn kết luận là mấy người khổng lồ trông thô kệch vậy thôi, chứ họ cũng tình cảm suốt mướt ra phết.

Giờ đến lượt Erec. Nó thấy một đồng bạc vào cái máy. Ánh mắt trùng trùng của lão già như muốn xoáy thẳng vào nó, “Cậu đang cố tìm đường đi trong Xứ Khác. Bởi vì cậu rất có tính ‘thăm thấu’, thế nên hãy nhờ những cây thông mách nước chỉ lối đi cho.”

Cây thông mách nước? Erec ngó quanh. Vô số cây thông đang đứng lẫn trong các loài cây khác. Chúng có phải thông mách nước không?

Nó hỏi lão già, “Thông mách nước hoạt động thế nào?”

Lão già vẫn bình chân như vại, không thèm chớp lấy một cọng lông mi, cứ như thể lão chẳng nghe thấy Erec nói gì.

“À, tôi quên mất...” Erec lấy một đồng bạc khác và nhét vào cái máy. “Cây thông mách nước hoạt động thế nào?”

Lão già trả lời như châm chọc, “Cậu đừng có quan tâm đến việc người ta nghĩ gì về cậu.”

Câu này không phải đùa, mà là một vấn đề rất nghiêm túc, Erec biết vậy, nhưng đó không phải là điều nó muốn nghe lúc này. Nó cần biết làm thế nào để tìm ra đường đi trong Xứ Khác. “Cây thông mách nước hoạt động thế nào?”

Đợi mãi không thấy lão già trả lời, Erec bèn đá cho cái máy một phát.

“Chết tiệt!” Tuy nhiên nó biết lão già muốn gì. Nó lại thả một đồng bạc nữa vào máy. “Cây thông mách nước hoạt động thế nào?”

“Cuộn giấy Sự thật luôn làm cậu phát ngượng bằng cách ép cậu nói ra sự thật.” Lão già làm bộ mặt hả hê, mãn nguyện, như thể lão thừa biết Erec đã rõ mười mươi điều đó rồi. Lời khuyên lão đưa ra càng lúc càng vớ vẩn. Erec suýt nữa thì quên bém lời khuyên ban đầu của lão, về những cây thông mách nước.

“Haenry, Jam, hai người có ai biết về cây thông mách nước không?” Họ lắc đầu. Erec nghĩ ngợi lời nhận xét mà lão già đã nói về mình. “Jam, lão ta bảo tôi ‘thăm thấu’ nghĩa là sao?”

Jam sốt sắng trả lời ngay, “Cậu trẻ à, ‘thăm thấu’ là điều vĩ đại lắm đó. Ý lão ta là cậu có khả năng liên lạc được với Cuộn giấy Sự thật và cái Thực Thể chạy xuyên qua chúng. Người càng có tính ‘thăm thấu’ thì càng ẩn chứa nhiều sức mạnh tiềm tàng. Yên tâm đi, năng lượng luôn chạy xung quanh người cậu. ‘Thăm thấu’ cho phép cậu tác động đến Thực Thể. Vua Piter là người siêu ‘thăm thấu’. Ngài cũng được các vị Thần Mệnh trao cho một thứ mà thứ ấy còn giúp ngài hùng mạnh hơn nữa.”

“Ồ, thật á?” Erec tò mò. “Đó là cái gì vậy?”

“Một cây bút lông Sự Thật. Nếu ngài nghĩ tới một câu hỏi và dùng cây bút ấy để viết câu hỏi đó ra thì nó sẽ viết câu trả lời cho ngài ngay.”

“Hồi trước vua Piter cũng có nhắc tới cây bút lông Sự Thật đó rồi,” Erec tròn mắt. “Ngài bảo ngài chưa đủ mạnh để sử dụng nó. Nhưng nếu nó có thể tìm ra Danny và Sammy ở đâu, thì ngài...”

“Tôi không biết,” lông mày Jam chau lại. “Nhưng cây bút ấy chả đưa ra câu trả lời trực tiếp đâu. Nó rất láu lỉnh.”

Erec chẳng quan tâm đến vua Piter hay cây bút láu lỉnh của ngài. Như bao lần, nó sẽ tự tìm ra cách.

Erec liếc nhìn lão già ngồi trong cái máy bán hàng tự động. Lão ta vừa bảo nó hãy nhờ cây thông mách nước chỉ đường cho. Tính đến giờ, Erec đã bao phen đương đầu với gian khổ rồi, cộng với con mắt rồng nữa, nên nó cảm thấy rất tự tin. Thế nào nó cũng bắt được bọn cây thông mách nước phải chỉ lối cho mình.

[1] Jam có nghĩa là mứt - ND.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

Erec len lỏi qua khu rừng, lăm le dòm những cây thông. Hầu hết chúng đều có chóp nhọn hoắt trên ngọn giống như một ngón tay dài màu xanh lá cây. Erec nhìn chăm chăm vào một cây trong số chúng và hỏi, “Đường nào tới Lerna?” Cái cây chẳng buồn nhúc nhích.

Thay vào đó, một cuộn xoáy màu hồng hiện ra dưới đất, ngay chỗ Erec đang đứng, rồi nhanh chóng biến thành một con ốc sên được phủ kín bởi những hình trái tim màu đỏ. Erec biết chắc đó là một lá thư nữa từ Tina. Xem ra thư ốc sên của cô bé có thể tìm thấy Erec ở bất cứ nơi đâu khi Erec ở ngoài trời. Nó rút từ trong vỏ ốc ra một tờ giấy màu hồng tỏa hương thơm.

*

Erec yêu quý,

Mình không sao diễn tả hết nỗi vui mừng của mọi người khi biết rằng bạn sắp tới đây. Nhưng mình nghĩ người vui mừng nhất chính là mình đây. Bạn sẽ giúp bọn mình, đúng không? Thế thì tuyệt quá! Tất cả mọi người đều biết là bạn rất dũng cảm, nhưng những gì bạn sắp sửa làm mới là điều dũng cảm nhất mà mình từng nghĩ tới. Bọn... quái vật đó toan tính tấn công nước mình. Cứ nghĩ đến những gì sẽ xảy ra khi chúng kéo tới đây là mình lại vô cùng lo sợ. Mình tưởng tượng, phải là một người trung thực nhất, giàu lòng thương yêu nhất và luôn nghĩ tới người khác nhất mới dám đứng ra đương đầu với bọn chúng, nhất là khi người ấy lại biết chắc điều gì sẽ xảy ra.

Nhưng, cũng chính vì biết điều gì sẽ xảy ra nên mình rất lo ngại cho bạn, và chẳng muốn bạn liều thân làm điều đó. Mình muốn bạn sống, và mãi là người hùng trong lòng mình. Bạn là người phi thường, và là một trong số rất ít những người không có gốc gác ở Lerna nhìn nhận mọi việc theo cái cách mà bọn mình vẫn nhìn nhận ở đây.

Mình rất tự hào vì bạn đã cứu được lũ rồng con trong cuộc sát hạch đầu tiên của bạn. Mình hy vọng bạn sẽ cứu được đám rồng con đang bị lạc còn lại. Sao mình lại không mong ước điều đó cơ chứ? Bạn sinh ra là để dẹp yên mọi phong ba bão táp trên thế giới này mà!

Thần Quốc đang nhiều nhưong. Xứ sở ấy từng là một chốn thần tiên. Mình đã sống ở đó trước khi gia đình mình bị đuổi đi vì bọn mình không giống như những người khác. Nhưng nếu ở đó người ta không công nhận bạn, thì hãy biết rằng, ở Lerna này mọi người thật lòng mong có bạn.

Khi đến đây, bạn có thể ở nhà mình nếu bạn muốn. Mình đã xin phép mẹ mình rồi và bà rất vui. Và nếu bạn thích bóng bật thì bọn mình sẽ tổ chức một trận đấu với nhau trong khi bạn ở đây. Sẽ vui lắm đấy - và mình sẽ mặc đồng phục để cổ vũ cho bạn! À mà, mình không dùng điều khiển từ xa đâu. Mình rất sung sướng khi bạn thích bài hát của mình. Mình đang học đệm ghi-ta cho bài hát ấy đấy. Nếu bạn thích, mình sẽ hát cho bạn nghe.

Thương mến và mong chờ bạn,

Tina ♥♥♥

Erec đọc đi đọc lại lá thư tới năm lần, rồi cất vào túi. Tina dễ thương quá đi mất. Nó thậm chí hỏi không biết cô bé trông thế nào. Theo lời lẽ trong thư cùng những hình trái tim và tờ giấy màu hồng thơm ngát thì chắc là Tina dễ thương và nữ tính lắm đây. Chắc chắn bạn ấy có mái tóc

màu vàng, xõa dài, mắt xanh biếc, hoặc có thể là tóc đỏ dợn sóng, nhưng mà không đâu, nó hình dung bạn ấy tóc vàng cơ. Hơn nữa, nó không tin nổi là mình lại được tham gia chơi bóng bát ở đó, và Tina sẽ đứng ngoài đường biên cổ vũ cho nó. Nó không chờ được nữa. Đành rằng nó sẽ phải đối mặt với bọn quái vật - nó chả biết mình sẽ hạ gục bọn rằn nhiều đầu hung tợn và xà nữ hiểm độc như thế nào - nhưng có khi quân đội Thần Quốc đã có mặt ở đó rồi cũng nên, và hy vọng nó sẽ có ý nghĩ u ám.

Erec cố không nghĩ tới cái phần đánh đấm. Vả lại, nếu không tìm ra đường đi thì nó cũng tới đó được. Erec ngược lên những ngọn thông nhọn hoắt, tràn trề hy vọng và háo hức nghĩ về Lerna. “Hãy chỉ đường cho tôi, thông ơi,” Erec nghĩ. “Hãy chỉ cho tôi đường đến Lerna.”

Trước mắt Erec, những ngọn thông bỗng đồng loạt cúi xuống, chĩa về cùng một hướng, hết như những hàng ngón tay chỉ về phía số mệnh của nó. “Nhìn kìa! Jam! Haenry! Nhìn đi!”

Cả đám trở mắt nhìn những cây thông đang từ từ, khẽ khàng cúi xuống, tựa như cúi chào một vị vua.

Haenry sai những bước dài, với Erec và Jam chễm chệ trên vai. Bỗng phía trên đầu họ xuất hiện một con rồng khổng lồ đang lướt phăm phăm, miệng phun lửa phì phì, đôi cánh đen sải rộng trên bầu trời xanh. Những cái vẩy rồng lấp lánh ánh đỏ sậm.

“Ôi,” Erec thốt lên. “Đẹp quá!”

“Coi kìa,” Jam chỉ. Phía sau mấy hàng cây là một cái hang menh mông dẫn vào một vách đá lộ thiên. “Lãnh địa của loài rồng đấy.”

Haenry có vẻ thấp thỏm và rảo bước nhanh hơn. “Tôi đói quá rồi,” ông gầm gừ. “Chúng ta mau mau ra khỏi vùng đất rồng này đi, rồi để tôi bắt cho cả bọn một con rận ói. Nơi này nguy hiểm lắm.”

Họ đi ngang qua một cái hang đá ở trên đồi. Trông cái hang này quen quen. Lẽ nào đó là hang của ông Thiện Long? Erec có linh cảm là đúng như vậy. “Cháu nghĩ cháu quen con rồng sống trong đó.”

Haenry gầm gừ trong họng, không muốn bị phân tâm. “Nếu chỉ nghĩ là cậu có quen con rồng nào thì sẽ chẳng cứu được cậu khỏi tay nó đâu. Ra khỏi đây mau thôi.” Ông chạy băng băng trong rừng, bóng mấy cái cây lơ lơ vùn vụt lướt qua. Erec và Jam phải nằm rạp trên vai Haenry để khỏi bị những cành cây chĩa ra quất vào đầu.

Cuối cùng Erec cũng nghe có tiếng nhạc văng vẳng phía trước. Đúng thế, nó chắc chắn đó là âm nhạc, một dấu hiệu của văn minh. Lerna! Nó thở phào nhẹ nhõm! Mong sao nó sẽ tìm thấy nhà Tina đúng vào giờ ăn tối, như vậy nó sẽ không phải ăn rận ói nướng xiên.

Khi tiến tới gần hơn, cả ba chợt thấy những chóp lều hình nón và những tháp canh của một ngôi làng. Tiếng nhạc, nghe như đang vọng ra từ một lễ hội tưng bừng, âm thanh mỗi lúc một rộn rã hơn khi họ tiến đến gần. Chắc là đang diễn ra một sự kiện trọng đại nào đó. Có khi là một lễ rước được cử hành để đón chào nó cũng không biết chừng. Tina hẳn là biết nó đang tới...

Tiếng nhạc huyền ảo văng ra từ một cái lều sọc đỏ và trắng, rộng đến mức có thể chứa cả thị trấn. Đường phố vắng hoe, trừ một chiếc xe hơi nhét chật ních khoảng hai mươi người phóng vụt qua. Hình như mọi người trong cái lều ấy đang xem chương trình biểu diễn gì đó. Nhóm của Erec bước qua một chiếc cửa bằng vải, tức khắc tất cả mọi người đều quay lại nhìn họ. Có một người nào đó vội chạy khỏi cái vòng tròn rộng dưới sàn trước mặt. Erec vẫn bước đi, không hề nhận ra mình, Jam và Haenry đã tiến vào khu vực biểu diễn. Bất thành linh, ánh đèn

pha chĩa thẳng vào họ. Một đồng banh lẫn lông lốc dưới sàn. Cố sức để nhìn đám đông, nhưng Erec bị chói mắt vì ánh đèn sân khấu và vấp phải đồng banh. Nó ngã dúi vào Haenry, ông này đụng Jam té lộn nhào. Khán giả bật cười ha hả, vỗ tay rần rần trong khi Erec lóp ngóp đứng lên, nhưng nó lại trượt chân trên tấm trải sàn đồ đầy nước xà bông. Thế là nó lại ngã dúi dụi, đập mặt vào xô nước mà ai đó vừa đẩy vào.

Khán giả rú lên reo hò thích chí. Erec chả hiểu chuyện gì đang diễn ra. Mọi việc xảy đến quá bất ngờ. Haenry lau bầu, “Đây là vùng đất hề. Đây không thể là Lerna được, Lerna đâu có toàn hề là hề thế này!”

Erec nhú mắt nhìn về phía khán giả. Da mọi người đều lấp lánh kim tuyến cùng với những vòng tròn hóa trang rực rỡ. Đây không phải là Lerna. Tina không phải là một cô hề, chắc chắn là vậy. Nó chả biết mấy chú hề này có giúp nó tìm ra đường đi hay không, nhưng họ đang mãi mê giấu cọt nó, với lại nó cũng chẳng tin họ. Tốt hơn hãy bước ra khỏi đây và tiếp tục đi tìm Lerna thôi.

Ba người loạng choạng bước đi, nhưng chưa kịp ra đến cửa thì mỗi người đã lĩnh trọn một cái bánh khổng lồ vào mặt. Erec chớp mắt, một tảng bánh tổ chẳng rót phệt xuống sàn. Nó quệt một mảng bánh khác trên má và liếm. Đó là bánh kem sô-cô-la, rất ngon. Erec bèn lột miếng bánh to trên mặt xuống và ăn lấy ăn để. Nó còn nhặt cả chỗ bánh ở dưới đất lên. Dầu sao thế cũng còn tốt hơn phải ăn rận ối.

Khi đã ra khỏi lều, Jam lập tức hô biến ra mấy cái khăn trắng cho mọi người lau mặt và tìm thêm một ít quả mọng cùng với lá ăn được. Erec ngược nhìn những cây thông, thầm hỏi xem mình phải đi đường nào. Thoạt tiên không có phản hồi, nhưng sau khi nó tập trung và thư giãn, những cây thông bắt đầu cúi xuống, chỉ về cùng hướng với lúc này.

Haenry lại đặt Erec và Jam lên vai mình rồi bắt đầu khởi hành. Họ băng qua khu rừng với tốc độ chóng mặt.

“Cảm ơn ông Haenry,” Erec nói. “Nếu chỉ có một mình thì chắc cháu không tới Lerna kịp đâu.”

Thấp thoáng qua rừng cây, Erec thấy một tòa nhà trên ngọn đồi đằng xa. Đột nhiên cả tòa nhà bật lên không bằng bốn cái cẳng bự chẳng, vững chãi. Nó đáp hai cẳng trước xuống rồi tới hai cẳng sau, xong lại cứ theo cách ấy mà bung lên và nhảy cóc xuống đồi, băng qua cánh đồng.

“Coi kìa!” Erec chỉ tòa nhà.

Jam nheo mắt, “Á. Chắc đó là một cửa hàng Thần Cà Thọt đấy cậu trẻ. Chẳng dễ mà tìm được chúng đâu. Trước khi Mạng Phép Thuật ra đời, người ta khó mua được đồ ở cửa hàng này lắm. Hề cần mua cái gì là người ta lại tìm chúng muốn đổ con mắt luôn, có khi lần theo dấu của chúng là cả một cơn ác mộng.”

Cái cửa hàng nhảy phóc qua một con suối và phóng vọt ra ngoài tầm mắt. “Không biết có phải mẹ tôi đã mua cái đồng hồ báo thức, lò nướng bánh mì, bàn chải đánh răng với cả mắc treo áo ở đây không nữa?”

“Nếu là những đồ vật ‘sống’ thì đúng rồi đấy, nhưng chắc là mẹ cậu đặt hàng trên mạng. Hệ thống cửa hàng Thần Cà Thọt thích ở Xứ Khác hơn, nhưng thỉnh thoảng ta vẫn gặp chúng ở Thần Quốc hoặc Diêm Quốc. Vào những dịp đặc biệt hiếm hoi, người ta còn gặp chúng ở cả Hải Quốc nữa cơ.”

Haenry dừng lại đột ngột đến nỗi Erec và Jam văng ịch khỏi vai ông, bắn vào đám bụi rậm lùm xùm dưới đất. Haenry hít hít, “Tôi ngửi thấy mùi bữa tối. Đợi chút nhé, tôi sẽ quay lại ngay.”

Chỉ chừng năm phút sau Haenry đã quay lại với một cái xác súc vật góm ghiếc vắt trên vai. Rận ói trông như một con cua khổng lồ, với một con mắt lồ to tướng, cái miệng toang hoác tròn trùng trục và hàm răng sắc nhọn. Thân hình mập ú của nó có đường kính phải gần hai mét.

Jam trợn tròn con mắt, “Sao ông bắt được nó nhanh vậy?”

Haenry thò tay vào túi, “Tại tôi có mồi nhử mà. Không bao giờ thất bại được.” Đoạn ông lôi ra vài cục kẹo dẻo. Với sự trợ giúp của một hòn đá lớn, Haenry thoăn thoắt xẻ con rận ói ra rồi dút từng miếng to vào miệng, nhau rau rầu. “Ăn đi,” ông mời Erec và Jam.

“Dạ, thôi ạ,” Erec đáp.

Jam lắc đầu dút khoát, “Tôi không đói, thưa ông tốt bụng.”

Bỗng nhiên cái bụi rậm động đậy, rồi có một tiếng khịt mũi văng trời. Cành lá đổ rạp, và tiếng khọt khẹt phát ra từ yết hầu làm rung động không gian. “Grừừ... ừừ ừ, grừừ... ừừ ừ, grừừ... ừừ ừ.” Hai con trâu khổng lồ từ sau đám lá bất ngờ xuất hiện. Khi chúng bước tới trước, Erec thấy rõ chúng có những cẳng chân người to như cột nhà, lông lá tua tủa. Một con mặc thứ gì đó trông như cái quần bơi màu đỏ, bó sát. Còn con kia mặc quần đùi trắng.

Nhân ngư.

Erec nhớ lại vụ nhân ngư tấn công bọn trẻ tại bữa tiệc mừng chiến thắng ở quảng trường đợt trước. May mà lần ấy nó kịp có ý nghĩ u ám mách bảo nên đã nhanh tay chụp lấy một mảnh thủy tinh và đâm vào mắt con quái vật. Nhưng ở đây chẳng có mảnh thủy tinh nào, cũng chẳng có ý nghĩ u ám nốt. Với lại, cặp nhân ngư kia coi bộ đang đói meo. Chúng sục đôi chân người to uyển xuống đất và khua khoắc hai chân trước trong không khí.

Haenry chả buồn quan tâm đến hai con nhân ngư ấy. “Hãy, bọn kia. Để hai người này yên coi. Đây là Erec Rex. Cậu ấy đã cứu vua Piter. Tất cả chúng ta đều mang ơn cậu ấy đấy.”

Nhưng cặp nhân ngư chẳng mảy may chú ý đến lời Haenry. Chúng lại khịt mũi và xồ tới.

Erec và Jam vọt lẹ tới nấp phía sau Haenry, ông nhấc cả hai lên vai, rồi co giò đá văng lũ nhân ngư đi. “Đúng là cái bọn ngu si đần độn! Chúng ta đi tiếp thôi.” Ông bắt đầu rải những bước chân dài thật dài, bươn bả băng rừng.

Erec ngoái lại đằng sau, cặp nhân ngư có vẻ đã bỏ cuộc, và giờ thì chúng đang lao đầu vào nhau hết tốc lực.

Chắc cả ba sẽ chẳng bao giờ tìm thấy Lerna được. “Xứ Khác rộng lớn cỡ nào ạ?” Erec hỏi.

“Rộng bao la,” Jam nói, “mặc dù tôi thừa nhận là tôi chưa từng tới đây lần nào, cậu trẻ ạ. Đây là vùng đất hoang vu dành để bảo tồn những sinh vật bị trục xuất khỏi Thượng Địa từ thời xa xưa, và sau này là khỏi vương quốc của dân Lắm Phép.”

“Vậy chúng ta đều ở Thượng Địa hết à?” Erec hoang mang.

“Phải, người ta đoán là vậy. Thần Quốc nhỏ hơn, ở trên dãy Himalaya. Có một vòm sương mù màu vàng óng ánh bao quanh nó để ngăn những kẻ không biết phép thuật nhìn thấy hoặc đi vào đó, đồng thời cũng để giữ cho khí hậu được dễ chịu quanh năm. Xứ Khác trải dài khắp vùng Nepal, Tây Tạng, Miến Điện, bao hết vùng núi Thiên Sơn của Trung Hoa và nhiều phần của nước Nga. Đó là những vùng mà người dân Thượng Địa không tới được, vì chúng quá hoang vu, mà cũng có thể là đã bị Baskania ếm bùa.”

“Thế còn Hải Quốc nằm ở đâu?”

“À, ở Thái Bình Dương chứ đâu, cậu trẻ. Dĩ nhiên. Cũng là một vùng được bảo vệ. Còn Diêm Quốc thì ở dưới lòng đất, với những vùng dân cư nằm dưới lòng bảy lục địa của trái đất. Rộng lớn lắm, không tả nổi.”

Tuyệt gớm! Nếu Xứ Khác rộng lớn như thế thì có mơ bọn nó cũng chả tới được Lerna, chứ đừng nói là tới kịp lúc để cứu anh chị sinh đôi của nó và ngăn chặn lũ quái vật. Cuối cùng, Erec thấy một cụm lều màu bùn ở giữa khu đồi. Ở đây chả có gì giống như nó vẫn tưởng tượng về Lerna, nhưng lúc này nó chẳng thèm quan tâm đến điều ấy nữa. Trời đã sụp tối, và nó quá sung sướng đến nỗi tụt ngay khỏi vai Haenry, bước về phía khu dân cư.

Một người đàn ông nhỏ tẹo bất ngờ vù ra khỏi bóng tối và nhìn bọn Erec từ đầu đến chân bằng ánh mắt dò xét. Ước chừng anh ta cao chưa tới sáu tấc. Cặp mắt màu hổ phách sáng quắc, ma mãnh dòm qua mái tóc trắng, dài, xõa xuống mặt, nón lưỡi trai màu đỏ đội trên đầu. Erec ngạc nhiên khi thấy những sợi ria mèo dài mọc ra từ lỗ mũi anh ta.

“Ê?” anh lùn nhìn cả ba từ trên xuống dưới. “Các người làm rì ở đây? Lũ quỷ bự phái các người tới chứ rì? Hừm, nói với chúng là bọn ta không hề rảnh ra đâu mà lo. Đừng có đe dọa bọn ta nữa, kéo không thì, không thì...” Anh chàng dứ dứ nắm đấm về phía bọn Erec.

Erec cố dần ý muốn nhắc nhở anh chàng tí hon đó lên. “Không phải quỷ bự phái chúng tôi tới đâu. Chúng tôi đang tìm Lerna. Anh có biết lối nào tới đó không?”

“Hả...ả?” anh chàng lùn lấy làm ngạc nhiên. “Ta chưa nghe nói tới nơi ấy bao giờ. Những nơi quanh vùng này ta đều nghe qua cả rồi.”

“Nhưng không nhiều.” Một người đàn ông bé tẹo khác đội mũ chóp màu xanh da trời, ria mèo, mắt hổ phách sáng ngời đột nhiên thò đầu ra từ một xó tối. Anh này chạy tới bên Erec, Jam và Haenry, rồi cũng nhìn cả ba từ trên xuống dưới, lắc đầu kinh tởm, “Họ là người tiến hóa, chắc luôn, nhưng không có đuôi. Giải họ tới chỗ các chúa tể của chúng ta đi, coi có ăn được không.”

Hai anh chàng lùn tịt dẫn Erec, Jam và Haenry vào một túp lều tranh. Ở một góc có hai người đàn ông kích thước bình thường đang chuyện trò với nhau. Khi họ quay lại, Erec thấy cả hai đều có đuôi thon mảnh màu nâu như đuôi bò.

Ở một góc khác có hai phụ nữ cao lớn, trông giống hệt con người, ngoại trừ lúc họ quay qua, Erec thấy chiếc đuôi bò màu trắng thò ra từ cái lỗ khoét đằng sau váy của họ. Một ông ngơ vức nhìn cả bọn, và Erec nhận thấy có khá nhiều phụ nữ ló đầu ra ở chỗ khúc cua.

Anh chàng tí hon đội mũ lưỡi trai màu đỏ tóm lấy cổ tay Erec và Jam như thể chính mình đã bắt được hai người. Anh ta gằn giọng gầm gừ, “Tôi đã bắt gặp cái bọn có hành tung mờ ám này lảng vảng gần đây. Chúng nói không phải quỷ bự phái tới.”

Anh tí hon mũ xanh da trời túm chặt cổ tay Haenry, ưỡn ngực, ra vẻ tự hào về chiến công của mình. Nhưng ngay khi ngó lên nhìn Haenry, anh này bỗng chột dạ, nghĩ lại, bèn từ từ buông tay ra, bước lùi về sau, cúi đầu vẻ hối lỗi.

“Cảm ơn,” một trong hai ông có kích thước bình thường hỏi, “Thế các vị là ai?”

“Chỉ là những người đi ngang qua đây thôi,” Jam trả lời. “Bọn tôi đang tìm một thành phố tên là Lerna. Các ông biết nó ở đâu không?”

Hai người đàn ông lắc đầu; cánh phụ nữ, giờ đã ulla cả ra ngoài, thích thú tròn mắt nhìn những sinh vật không có đuôi, cũng lắc đầu.

Xem ra Erec sẽ chẳng bao giờ tìm được Lerna thật rồi. “Thế mọi người cho chúng tôi ngủ nhờ đêm

này được không ạ?”

Sau một hồi hội ý và gặt gù, một người đàn ông lên tiếng, “Chúng tôi là tộc người Huldra^[1]. Chào mừng quý vị đến ngôi làng nhỏ của chúng tôi. Tomte và Nisse, hai đứa gác cửa của chúng tôi đã không phải phép mà bắt các vị vào đây, vậy nên, chúng tôi nợ các vị một bữa ăn ngon và một nơi ngủ ấm.” Nghe nói thế, hai anh tí hon Tomte và Nisse cúi đầu xấu hổ. “Các vị chắc là không đi với bọn quý bụi đấy chứ?”

Sau khi Erec, Jam và Haenry đã thề thốt gãy lưỡi, bảo đảm rằng không phải thế, đám dân Huldra mới dọn cho cả ba những đĩa thịt bốc khói thơm phức, rồi cả trứng bác, pho-mát với bánh mì. Erec đói đến nỗi nuốt không kịp nhai, chẳng cần biết là mình đang ăn món gì. “Đuôi của các vị trông tức cười ghê.” Erec vội ngậm miệng lại. Một lần nữa, Cuộn giấy Sự thật lại xui nó phun ra những lời tỉnh queo như thế.

Cánh phụ nữ cười khúc khích, chỉ trỏ nó và thì thầm gì đấy - Erec tin chắc là họ đang bàn tán về cái sự thiếu đuôi của nó.

Haenry vừa yêu cầu mức thêm đồ ăn lần thứ tư xong thì lên tiếng, “Cậu ấy là Erec Rex đấy. Các ông các bà nên biết là mình đang tiếp đón một nhân vật rất quan trọng.”

Ngay lập tức, cánh phụ nữ Huldra ré lên, bỏ chạy, lấy tay bịt miệng. Một chi còn đánh rơi nguyên cả đĩa táo nấu chín vào đầu Jam. Cánh đàn ông lùi lại, mặt tái xanh tái mét. Một người hỏi, giọng run rẩy, “Các người làm gì ở đây? Chúng tôi không được phép tiết lộ bất cứ điều gì cho các người hết. Chúng tôi chẳng biết tí gì đâu. Hãy đi đi và để chúng tôi được yên.”

Erec và Jam nhìn nhau. Hừm, thú vị nhỉ? Nếu có lý do gì để nghĩ rằng tộc người lạ lùng này đang giấu giếm một bí mật thì đây chính là bí mật ấy. Mà dường như lại còn là một bí mật về điều gì đó ám muội nhất trên đời. Erec liền truy đến cùng cái bí mật đó, “Hình như mọi người đều biết tôi là ai thì phải?”

Đám đàn ông và phụ nữ Huldra đã tụ tập trở lại xung quanh Erec, giương mắt tò mò; tất cả đều lắc đầu nguây nguẩy.

“Ồ, không, không!” “Không!” “Làm gì có!” Trông họ như đang cố sống cố chết để thuyết phục Erec tin như vậy. Điều đó làm cho Erec suýt phì cười.

“Thế sao mọi người lại phát hoảng khi nghe đến tên tôi? Chắc hẳn mọi người phải nghe nhắc đến tên tôi ở đâu đó rồi.”

“Ồ không, bọn tôi chưa nghe bao giờ.” “Không đâu!” “Không hề!” “Làm gì có!”

“Thôi được rồi,” Erec liếc nhìn Jam. “Thế các vị đang giấu tôi chuyện gì vậy?” Erec hỏi họ. “Bí mật đó chắc chắn có liên quan đến bọn quái vật ở Lerna, đúng không?”

Những người có đuôi bò nhìn nhau bối rối và nhún vai, “Quái vật ở đâu cơ?”

Erec cau mày, “Hay bí mật đó dính líu đến việc cha tôi là ai?”

“Không,” một ông phẩy tay. “Chúng tôi làm gì có bí mật nào cơ chứ? Chúng tôi sẽ cho cậu ngủ nhờ đêm nay, sau đó tốt hơn là cậu hãy để chúng tôi được yên.”

Erec vẫn chưa thỏa mãn, “Tôi muốn biết bất kỳ một bí mật nào mà các vị biết về tôi. Tôi đã mệt mỏi với việc người ta cứ giấu giấu giếm giếm tôi đủ thứ rồi.” Dường như chẳng ai thèm nghe nó nói. “Các vị có biết anh chị tôi đang ở đâu không?”

Đám dân Huldra nhún vai và bỏ đi. Jam hắng giọng, “Thế thì chắc là bí mật của các vị có liên quan đến bọn quý bụi rồi?”

Những người có đuôi giật nảy mình, sững sờ, rồi lắc đầu điên cuồng, “Không hề!” “Quý bự á? Bọn tôi chưa nghe cái tên ấy bao giờ.”

Jam nháy mắt với Erec, “Làm gì mà phản đối ghê thế?” Rồi ông nghiêng đầu, hỏi tiếp, “Vậy thì, bọn quý bự đang âm mưu gì đó à?”

“Ồ, không có đâu,” những người Huldra rối rít xua tay, lắc đầu nguầy nguậy. “Không hề.”

“Vậy à?” Jam ngẫm nghĩ một thoáng. “Thế việc này có liên quan đến cuộc sát hạch thứ hai của Erec không?”

Đám đàn ông và phụ nữ ngoeo hân đầu sang một bên, làm như chẳng hiểu Jam đang nói về cái gì. “Hừm,” Jam thì thầm với Erec, “tôi đoán là không phải thế đâu.” Rồi ông neho mắt, đảo khắp đám đông, “Bảo đảm là bọn quý bự đe dọa không cho các vị tiết lộ bí mật của chúng, đúng không?”

Một lần nữa, tiếng từ chối đây đẩy lại nhất tề nổi lên, càng lòi ra là họ bị đe dọa rất nghiêm trọng. Mặc dù đây có vẻ là cách để moi ra câu trả lời từ dân Huldra, nhưng làm vậy thì mất thời gian quá. Hơn nữa, dân làng hình như cảm thấy mình đã tiết lộ quá nhiều điều rồi nên đã lục đục tản về các ngôi nhà. Một ông Huldra đề nghị cho Erec ngủ nhờ trên giường nhà ông, và một người khác mời Jam về nhà. Ai đó bảo Haenry hãy đến nhà kho ngủ với những đầy tớ nhà họ.

Erec theo vợ chồng người Huldra tới một túp lều nhỏ làm bằng đất trộn rơm. Họ chỉ cho nó một căn phòng bé tẹo có rải một đồng rơm khô làm giường. Erec nóng lòng muốn tìm ra sự thật. Họ đang giấu giếm chuyện gì nhỉ? Làm sao để tìm ra được đây? Bỗng nó sực nhớ ra món đồ mang theo trong người.

Nó lấy Cuộn giấy Sự thật ra khỏi túi quần, giả vờ trượt chân, đánh rơi cuộn giấy xuống sàn nhà. Ông chồng Huldra nhặt cuộn giấy lên, định trao cho Erec, nhưng nó lần khăn chưa nhận lại ngay. “Có bí mật gì về bọn Quý bự vậy?”

Người đàn ông khoanh tay, “À, bọn chúng đang giấu lũ rồng con trong hang Mông Muội ở Jotnar. Hai ngày nữa Baskania sẽ giết lũ rồng con, ngay sau Trận đánh Quái vật ở Lerna.” Cô vợ Huldra nhìn chồng thất kinh, há hốc miệng, “Kajsa, mình nói gì thế?” Chị này đặt tay lên trán.

Kajsa cũng sốc không kém gì vợ. “Anh cũng không biết, anh chỉ vuột miệng nói ra thôi.”

Erec lại hỏi, “Tại sao Baskania muốn giết bọn rồng con?”

Kajsa đứng thẳng người lên và nói, “Ông ta cần lấy thật nhiều mắt rồng để trở nên hùng mạnh hơn. Ban đầu mắt chúng còn non quá, không hoạt động như ý muốn được, nhưng bây giờ thì chúng đã sẵn sàng rồi.” Trông Kajsa như muốn xỉu tới nơi và bắt đầu bước lòng vòng, “Tại sao tôi lại nói ra điều này với cậu cơ chứ? Cậu đã yểm bùa tôi phải không?”

Erec nghiêm sắc mặt nhìn Kajsa, như thể nó đang ếm một loại bùa nào đó thật. “Tại sao mọi người lại nhất định giấu tôi điều này?”

“Vì cậu là Erec Rex.” Kajsa đã bị khuất phục hoàn toàn, dường như không thể kháng cự được nữa. “Cậu chính là người đã lập lại trật tự. Cậu đã cứu vua Piter khỏi tay Baskania. Vậy thì chắc chắn cậu sẽ cứu bọn rồng con.”

“Ông không muốn bọn rồng con được cứu sao?”

Cô vợ của Kajsa bắt đầu nói oang oang, hình như cũng đành lòng cho Erec biết tất tậ mọi thứ, “Dĩ nhiên là chúng tôi muốn lũ rồng con được cứu. Nhưng chúng tôi rất lo sợ, chỉ thế thôi. Bọn quý bự thường tới đây cướp bóc thực phẩm và của cải của chúng tôi. Chúng kể cho chúng tôi nghe mọi thứ, sau đó dọa chúng tôi không được tiết lộ bí mật của chúng. Nếu cậu kịp thời cứu

bọn rồng con thì bọn quỷ bự sẽ biết ngay là chúng tôi đã nói với cậu...”

“Đừng lo,” Erec bảo. “Sẽ không ai phát hiện ra anh chị đã nói với tôi đâu. Chắc tôi nên đi ngay bây giờ thì tốt hơn.”

Người đàn ông gật đầu, trả lại cho Erec cuộn giấy da, hoàn toàn không hay biết rằng mình đã bị sức mạnh của cuộn giấy trấn áp.

[\[1\]](#) Huldra: tiếng Na Uy tức là “bí mật” hoặc “chúa tể rừng xanh”. Theo truyền thuyết vùng Bắc Âu, người Huldra là giống người đẹp quyến rũ, có đuôi, sống ở đồi núi hoặc trong rừng. Họ có rất nhiều mối liên hệ với con người - có khi giúp con người lao động, nhưng cũng có khi dụ dỗ, bắt cóc con người - ND.

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

Balor và Damon Stain bước qua mấy cánh cửa dày cui bằng gỗ sồi của gian Chính điện trong Nhà Xanh. Balor thử đẩy một cánh cửa khi bước vào. Đúng như nó nghĩ, cánh cửa không hề nhúc nhích. Chỉ có Baskania, Hoàng tử Bóng tối, mới có thể mở hay đóng mấy cánh cửa này. Vừa bước vào trong, mấy cánh cửa bỗng đóng sầm sau lưng hai thằng.

Căn phòng lù mù, ánh sáng lập lờ như được thấp bằng một bầy đom đóm. Hàng trăm ngọn nến quanh phòng hắt ánh sáng lên vách tường khảm đá quý và những đồ đạc bằng vàng. Baskania vốn mê chuộng những vật dụng chiếu lấp lánh, tranh nghệ thuật, những thứ mang đường nét thẳng thớm, và thiết kế hiện đại. Balor đồ rằng, Baskania thích những thứ đó là vì hắn có rất nhiều mắt.

“Không phải đâu, Balor,” một giọng nói khàn khàn thì thầm phát ra từ phía sau một chiếc bàn lớn. “Chỉ đơn giản là vì ta già rồi. Ta phát bệnh, phát mệt với việc suốt ngày cứ phải nhìn thấy đám người rác rưởi và bạc nhược. Rồi một ngày nào đó người sẽ hiểu. Chỉ có cái đẹp và quyền lực mới đáng được xem trọng.”

Một lô một lốc những con mắt lóe lên đằng sau cái bàn chạm khắc công phu. Khi Balor cùng với thằng em bước tới gần hơn, nó nhận ra đồng mắt đó là của Baskania. Hắn ngồi trong một chiếc ghế bọc nhung, mấy con mắt trám kín mặt, cổ, hai cánh tay, và hai bàn tay. Nhưng thoáng một cái, đồng mắt đó đã dần lặn vào da thịt. Chúng để lại những cái lỗ sâu hoắm, khiến người Baskania trông cứ như một biển lỗ tụ lại. Chẳng mấy chốc lớp da căng đã trùm lấy những con mắt, nuốt chúng vào trong, cho tới khi mặt Baskania trở thành một vùng da nhẵn thín. Balor nuốt nước bọt đánh ực một cái khi chứng kiến cảnh tượng đó. Bất thần, một cái mũi nhọn hoắt, cong khoằm phụt ra như núi lửa phun, tiếp theo là một rãnh sâu tạo nên đôi môi mỏng và một nụ cười khinh miệt. Tấm áo choàng thầy pháp màu đen tuột xuống cánh tay Baskania.

Một con mắt băng giá màu xanh thẫm, thâm quầng, nổ phup ra; nhưng chỗ đáng ra là con mắt bên kia thì chỉ là một cái hốc sâu. Baskania đã móc con mắt của mình ra để lấy chỗ gắn con mắt rỗng của Erec Rex vào. Nhưng không may Erec Rex đã cao chạy xa bay cùng với con mắt rỗng của nó. Một việc không thể dung thứ, nhưng chẳng mấy nữa mọi việc sẽ lại đâu vào đấy cả thôi.

Balor thích nhìn Hoàng Tử Bóng Tối trong diện mạo lúc này hơn - mái tóc màu bạch kim hất ngược ra sau, nụ cười khẩy viền quanh miệng. Tổng thống Mực Lắm Lem đứng bên cạnh hắn, trông éo lá và lầy bầy như chiếc lá sắp bị gió cuốn đến nơi. Tổng thống là một người đàn ông cao lêu nghêu, với vài sợi tóc bạc lơ thơ trên cái đầu hói nhẵn. Môi ông ta hằn lên những miếng vảy đỏ do thói quen hay cắn môi mà ra.

Balor khoanh tay trước ngực. Nó là người quan trọng, do chính vị bá chủ chọn ra, được cất nhắc lên đỉnh cao. Việc nó được kề cận bên Baskania chỉ còn là vấn đề thời gian. Chính Baskania đã cam đoan với nó điều đó. Rồi thì, chẳng bao lâu sau, nó sẽ thống trị cả Baskania. Đồ kẻ nào ngăn cản được nó. Balor thấy khoái chí vì hai đứa đóng giả Danny và Sammy Rex đã bị phát hiện. Giờ nó đang nắm trong tay cơ hội chứng tỏ giá trị của mình, thực hiện một sứ mạng quan trọng.

Bỗng giọng nói lạnh thấu xương của Baskania cất lên, “Người biết rồi đấy, Balor. Nếu người và Damon, mỗi đứa cho ta một con mắt thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Như thế ta sẽ thấy các người đang thấy gì và biết các người đang làm gì, cho dù các người có ở đâu đi chăng nữa. Nếu các người định đi do thám Erec Rex cho ta, thì ta cần phải được nhìn bằng con mắt của các người, bất cứ khi nào ta muốn.”

Balor vội chụp lấy tay thằng em, hồn siêu phách lạc, nhưng liền buông ra ngay, hy vọng Baskania không nhận thấy nỗi sợ của nó.

“Đừng sợ, nhóc. Không đau... lâu đâu. Con đau của người là vì lợi ích của ta mà, đúng không?” Lời nói thơn thớt của Baskania khiến bao tử Balor thót lên tận họng.

Damon quay phắt sang nhìn Balor, “Để em tấn cho hấn...”

“Câm mồm!” Balor cắt ngang. Nó nhìn Baskania và tổng thống Mục Lắm Lem. “Xin lỗi các ngài. Thằng này ngu lắm.”

“Bọn ta biết,” Baskania gầm gừ. “Nhưng mà phước tổ cho nó đấy, cái thằng ngu hết chỗ nói. Giờ thì hãy kể cho ta biết về Erec Rex đi.” Rồi ngay lập tức, hấn nhe hàm răng sắc nhọn ra, con mắt tối sầm lại vì giận dữ, “Tao không thích mấy cái thứ tao nhìn thấy trong não mày đâu. Phun ra mau!”

Balor run rẩy không sao kiềm chế được. “Erec Rex mất tích rồi à. Nó đã biến khỏi Thần Quốc không một dấu vết. Tuy nhiên, Bethany Cleary vẫn còn ở trong lâu đài.” Cái thằng Erec khốn kiếp kia là ai mà khiến nó thành ra xuẩn ngốc như thế này chứ? Nó đã làm được việc cơ mà. Còn cái thằng dốt nát kia mất tích đâu phải lỗi tại nó.

Baskania lặng thinh dòm Balor. Hấn vuốt ve một con mắt bạc trong lòng bàn tay. Một tâm điểm đen thui chính là đồng tử của con mắt.

Bất thành lĩnh, một cơn đau như muốn nghiền nát thân thể Balor. Một trường lực rất mạnh xô nó ngã khuyu, đập mặt xuống sàn, cánh tay vòng ra đằng trước thành tư thế quỳ mọp về phía Hoàng tử Bóng tối. Damon cũng quỳ bẹp dưới sàn bên cạnh thằng anh.

Baskania cười khan khách, nhìn tổng thống Mục Lắm Lem cho tới khi ông ta vào hùa với hấn, phọt ra một tiếng cười miễn cưỡng. Rồi cả hai cùng cười hô hố. “Khá khen cho người,” Baskania cợt nhả Balor, “đã thật lòng nghĩ mình xứng đáng với sự thân chinh có mặt của ta.” Hấn khịt mũi, một con mắt lạnh tanh trừng trừng khinh bỉ. “Ta giao cho người có mỗi một nhiệm vụ đơn giản như thế mà người cũng làm rối tung cả lên. Người tưởng ta đang huấn luyện người, cùng thằng em đàn độn của người, để nổi bước ta chắc? Ta cần biết Erec Rex đang ở đâu. Bọn ta không cần nó phải sống nữa. Tự mình ta sẽ đương đầu với bọn Thần Mệnh nếu buộc phải thế, vì vậy người hãy tự đi mà rút thăm cho cuộc sát hạch tiếp theo từ Cái Giếng của Al đi.”

Baskania khinh khỉnh nhìn tổng thống Mục Lắm Lem. “Hãy tìm cho bằng được Erec Rex, bằng bất cứ giá nào. Nó đúng là kỳ đà cản mũi. Đã đến lúc giết quách nó đi, trước khi nó được Bùa Hộ mạng của Lòng tốt tiếp thêm sức mạnh. Với lại nó vẫn còn mang con mắt rồng của ta. Ta muốn lấy lại con mắt đó.”

Erec thấy Jam xuất hiện sau khi nó nện thành thịch vào mấy cánh cửa. “Chúng ta phải đi tìm Haenry mau. Tôi vừa mới phát hiện ra bí mật của người Huldra.”

Jam dụi mắt. Tóc ông đã phồng lên sau khi lớp keo bay hết. Erec thấy như vậy dễ coi hơn nhiều. “Nhưng mà, cậu trẻ này, chúng ta thì làm được gì? Chúng ta thậm chí còn chẳng biết Lerna ở đâu nữa cơ mà. Đi mãi mà có thấy nó đâu.”

“Đúng thế, Jam. Nhưng tôi biết đích xác lúc này ai cần biết thông tin đó.”

Haenry đang ngủ trong một cái chuồng. Cả hai đánh thức ông dậy - một công việc chẳng nhẹ thân chút nào, phải ném đá vào bụng sườn và nháy thành thịch lên bụng ông. “Haenry, lũ rồng

mới nở đang lâm nguy. Chúng ta phải trở lại đất rừng thôi, nhanh lên.”

Haenry bật phắt dậy, quơ Erec và Jam đặt lên vai mình. Rồi ông chạy phăm phăm xuyên qua màn đêm, đám cành lá rít vèo vèo, thỉnh thoảng cào trúng Erec khi nó bắt cần. Họ băng ngang qua ngôi làng hẻo lánh, rồi lại bươn tít vào rừng sâu.

“Hy vọng đây đúng là đường chúng ta đã đi qua.” Erec nghe thấy tiếng tru inh tai, tựa như tiếng sói, ở gần đó. Erec nhận ra trăng tròn vành vạnh và chợt có cảm giác bất an rằng những tiếng tru ấy không phải do bầy sói phát ra. Ít nhất đêm nay Nhóc Sói cũng đã được nhốt an toàn trong ngôi nhà có lót đệm dành cho nó. Erec thầm cảm ơn Bethany đã thu xếp chuyện ấy.

Đêm đen càng trở nên mịt mù hơn khi Haenry chạy không ngơi nghỉ. Quả như ông đã nói, tài lần theo dấu vết của ông thì không ai bằng, và ông dễ dàng đi đúng lối cũ.

Khi họ chạy gần đến chỗ mấy vách đá nhô ra, Erec nheo mắt tìm hang của ông Thiện Long. “Cháu nghĩ nó kia kìa,” Erec chỉ một cái hang đen ngòm trên một ngọn đồi. “Chúng ta tới đó xem sao.”

Cả ba rón rén tiếp cận lối vào cái hang tối om. Erec nghe thấy tiếng rờ rờ từ bên trong vọng ra. “Ông Thiện Long ơi?” Erec gọi vọng vào không gian tối thui. Không có tiếng trả lời. Nó nhón chân đi vào, thấy ớn lạnh khắp hai bên bả vai. Nó tưởng như cái ngày nó đến đây lần trước, nhận được con mắt rờ rờ mà ngay lúc này nó đang sử dụng, đã lâu hàng mấy thế kỷ trước.

“Quay lại,” Haenry khẽ gầm lên, tóm lấy vai Erec. “Cậu nghĩ gì thế hả? Trước khi hỏi han cậu điều gì thì con thú đó đã bổ dọc cậu từ đầu đến chân rồi.”

“Ông ấy biết cháu mà. Không sao đâu.” Erec hy vọng ông Thiện Long còn nhớ nó. Mà chắc là phải nhớ chứ - ông ấy đã canh giữ con mắt rờ rờ cho nó những mười năm cơ mà. Nhưng Erec cũng nhớ ra rằng ông Thiện Long đã trả hết ơn nghĩa cho cha nó bằng cách trao cho nó con mắt của ông. Có lẽ bây giờ chẳng còn lý do gì để ông ưu ái nó hơn những người khác. Thế nhưng, tính mạng lũ rờ rờ mới nở của Xứ Khác đang ngàn cân treo sợi tóc. Erec Rex phải cảnh báo cho ông Thiện Long biết mới được.

Jam bước theo Erec vào hang, nhưng Erec quay lại, giơ tay lên chặn Jam. “Không được, Jam. Ông nên ở ngoài với Haenry. Ông Thiện Long không biết ông, tôi chả biết ông ấy sẽ làm gì ông. Với lại, nhiều người vào sẽ làm ông ấy giật mình mà tấn công hay gì gì đó.”

“Cậu trẻ,” Jam thì thào, “Làm ơn để tôi vào đó thay cậu. Tôi sẽ giải thích cho ông Thiện... ờm, ông rờ rờ là tôi đi với cậu, và sẽ báo cho ông ấy về lũ rờ rờ con. Việc gì mà cậu lại phải liều mạng sống của mình như thế chứ.”

“Tôi nói thật đấy, Jam. Cảm ơn ông đã tình nguyện thế mạng cho tôi. Nhưng ông Thiện Long không biết ông, mà ông ấy thì chả thiếu gì những nguyên tắc bất di bất dịch đối với loài người. Ông đừng mong có cơ hội sống sót mà trở ra.” Với Haenry thì Erec chả phải tốn công khuyên nhủ ông ở lại bên ngoài.

Cái lối hẹp dẫn vào hang tối như hũ nút, mà lúc này đang là ban đêm nên còn tối hơn nhiều so với lần trước Erec vào. Tiếng rờ rờ chắc hẳn là tiếng ngáy của ông Thiện Long. Khi sờ soạng đi trong cái lối lờ mờ chồm về phía cái hang rộng mênh mông, Erec càng nghe tiếng ngáy lớn hơn. Rồi bỗng dừng tiếng ngáy ngừng bật.

Không gian yên tĩnh chết người bao trùm khắp hang. Ông rờ rờ chắc hẳn đã đánh hơi thấy mùi của nó và tỉnh giấc. Bất giác Erec bủn rủn tay chân. Nhỡ ra ông Thiện Long không còn sống trong cái hang này nữa thì sao? Biết đâu nó lại chẳng nhớ nhầm? Rủi bây giờ có một con rờ rờ khác ở đây, một con rờ rờ không thèm đếm xỉa xem nó là ai thì làm thế nào? Erec còn nhớ như in ông Thiện Long đã hỏi nó muốn bị xơi theo kiểu nướng cháy sơ sơ hay nướng chín, và khen

rằng loài người là món ăn nhẹ khá ngon.

Erec nhắm mắt lại, điều chỉnh nhịp thở. Lũ rồng mới nở đang lâm nguy. Baskania sắp giết sạch chúng để lấy hết những con mắt rồng đó. Erec không tưởng tượng nổi khi ấy công lực của Baskania sẽ tăng đến mức nào. Nó vẫn chưa biết cách vận dụng hết quyền năng của con mắt rồng mà mình đang có, thế nhưng, nó bảo đảm Baskania thì biết rất rõ.

Erec nhích tới thêm một bước nữa. Lần này nó không mang theo Đèn Phép Thuật, mà cũng chẳng có tí ánh sáng nào hắt ra từ trong hang. Ông rồng hẳn là đang rình nó ở cuối lối vào, miệng ngoác ra chờ sẵn.

Thành linh, một dòng lửa bay chiu về phía nó. Erec lật đật né sang một bên, ép chặt thân mình vào vách hang. Hơi nước phủ khắp lối đi, phả sức nóng đến mức làm Erec lập tức vã mồ hôi ướt sũng. Lại một luồng lửa nữa phóng ra, lần này tấp cháy sém ống tay áo Erec.

“Ông Thiện Long ơ?” giọng Erec run run.

“Người biết tên ta à? Người có biết điều đó sẽ cứu người thoát khỏi số phận của người không, hả con người ngu si kia?”

“Là cháu, Erec Rex đây mà.” Erec nín thở, cầu Trời cho ông Thiện Long còn nhớ nó và việc đó lúc này vô cùng quan trọng. Nó sức nhớ tới việc đã xảy ra với rồng mẹ Patchouli. Nó đã nhìn Patchouli bằng con mắt rồng và cả hai đã đọc được ý nghĩ của nhau. Phải chi bây giờ nó có ý nghĩ u ám để có thể nhìn được ông Thiện Long.

“Tiến lại đây nào,” ông rồng nói. Erec nghĩ tiếng nói này hơi hơi giống tiếng ông Thiện Long. Nó hy vọng là vậy. “Ta muốn thấy người.”

Run lập cập, Erec lết tới cuối lối vào. Ánh sáng bắt đầu tràn ngập cái hang khổng lồ, dát toàn đá quý, chiếu xuống hàng hà sa số những cái bàn để châu báu và bảo bối phép thuật. Từng đồng từng đồng vàng thỏi xếp đầy căn phòng hình tròn. Có cả một bộ sưu tập áo giáp hoành tráng và vũ khí đủ loại, được trưng bày vô cùng bắt mắt - rõ ràng những món này đã bị tịch thu từ những kẻ quá hợm hĩnh về khả năng của mình, dám xông vào hang đòi đấu sức với ông rồng. Chắc chắn trước khi xơi tái lũ người xấu số ấy, ông Thiện Long đã lột từng bộ giáp cùng với khí giới của họ, hệt như tách vỏ đậu phộng.

Đúng là ông Thiện Long kia rồi. Không thể lầm lẫn tí ti nào. Những cơ bắp khổng lồ nổi cuộn cuộn bên dưới lớp vảy sáng bóng, lóa lên những sắc màu từ đỏ bầm tới đen tím. Dải sống gai đỏ như máu trải dài như thác từ lưng đến tận chóp đuôi, đôi cánh đen đồ sộ dập dềnh bên hông, khê dang ra rồi lại cụp vào ôm lấy tấm thân. Dáng vẻ oai vệ và sức mạnh tuyệt đỉnh của ông Thiện Long làm Erec như muốn ngừng thở.

Ông rồng nghiêng đầu, “Erec Rex. Ồi chao, ngạc nhiên chưa! Lại còn dựng ta dậy giữa đêm hôm khuya khoắt nữa chứ. Ta không ngờ cậu lại nghĩ mình được tự do đến đây cướp bóc kho báu của ta chỉ vì chúng ta đã gặp nhau một lần rồi.”

Erec lắc đầu, cố rặn ra lời trước khi quá muộn. “Kh... không phải đâu ạ. Cháu đến để báo tin cho ông biết. Cháu đã tìm ra chỗ lũ rồng con bị nhốt rồi.”

“Hừm. Vào đây đã, Erec.” Ông Thiện Long quay vào hang và ngồi xuống cái bàn mã não mà lần trước Erec đã từng ngồi chơi cờ với ông. “Ngồi đi. Ta hứa sẽ không làm hại cậu cho đến khi nghe cậu nói xong. Rồi chúng ta mới tính xem ta nên đặt cho cậu câu đố gì, dễ hay khó.”

Erec nhớ lại ông Thiện Long có nguyên tắc đặt câu đố cho những ai vào hang của ông. Chỉ khi giải được câu đố thì ông mới tha mạng cho họ - mà thường thì câu đố khó đến nỗi chả ma nào giải nổi. Erec hít một hơi thật sâu. “Cháu đang đi tìm anh chị cháu. Họ bị bắt cóc. Cháu nghĩ họ

ở Lerna và sẽ bị hiến cho quái vật ăn thịt nếu cháu không cứu họ kịp.”

Ông Thiện Long gật đầu.

“Rồi có một người khổng lồ một mắt đã giúp cháu, và bọn cháu vẫn đang trên đường tìm kiếm Lerna. Nhưng bọn cháu mới tới một ngôi làng nhỏ. Dân ở đó biết một bí mật và cháu đã dùng phép thuật lừa cho họ tiết lộ bí mật đó. Họ nói cho cháu biết chỗ lũ rồng mới nở đang bị nhốt. Họ bảo là Baskania bắt lũ rồng con để thu gom mắt chúng. Giờ lũ rồng đó đã đủ lớn và mắt của chúng đã sẵn sàng cho hắc lấy đi. Bọn quý bự đang giam giữ lũ rồng tại Hang Mông Muội, ở Jotnar. Hai ngày nữa Baskania sẽ giết sạch chúng, sau Trận đánh Quái vật ở Lerna. Bọn cháu đã phải chạy hết tốc lực về đây để báo cho ông biết tin này.”

Ông Thiện Long im lặng, thở ra hơi nước, “Erec, cậu rất giống cha cậu.” Cả hai cùng nhìn nhau. “Cảm ơn cậu. Nhưng thật không may, hầu hết lũ rồng trưởng thành đều đã đi săn lùng dấu vết của bọn rồng mới nở rồi, ta thì bấy nay không được khỏe cho lắm. Chẳng còn ai ở lại đây, ngoài ta, mà chúng ta lại không có thời gian để đi kêu mấy con rồng khác về. Bây giờ chúng ta phải tự hành động thôi. Thế cậu có định giúp ta không?”

“Cháu giúp chứ,” đầu Erec quay mòng mòng. Nó không biết chắc mình sẽ giúp được gì. Nó làm sao mạnh mẽ bằng ông Thiện Long được. Nhưng rồi nó nghĩ đến Danny và Sammy. “Nếu đêm nay cháu giúp ông giải thoát lũ rồng mới nở, thì ngày mai ông sẽ giúp cháu chiến đấu với lũ quái vật ở Lerna chứ ạ?”

“Ta rất vui nếu được giúp cậu.” Hơi nước phả ra phì phì từ lỗ mũi ông Thiện Long.

Haenry suýt nữa thì chết ngất vì choáng khi ông Thiện Long hiện ra ngay cửa hang. Jam cũng sốc tê người, miệng há hốc.

Ông Thiện Long gật đầu chào cả hai rồi bảo Erec, “Ồ, tí nữa thì ta quên bém mắt cái vụ câu đố. Để xem nào. Thực sự là ta không có thời gian giúp cậu, thế nên ta sẽ đổ câu đơn giản nhất mà ta nghĩ ra. Hãy suy nghĩ cho kỹ nhé, cố hết sức vào. Cứ nghĩ đến cái việc chúng ta sắp phải làm thì ta thật sự chẳng muốn ăn thịt cậu tẹo nào.”

Vừa nghe ông Thiện Long nhắc đến chuyện ăn thịt Erec, Haenry đã lăn xuống cỏ xủ cái đũng. Jam vội lao bổ tới, quạt lia lịa vào mặt ông khổng lồ. Mắt Haenry từ từ mở ra, nhưng vừa trông thấy ông rồng, thì bèn đóng sập lại.

“Thế này,” ông Thiện Long ngồi trên một tảng đá lớn và xòe bung đôi cánh. Trông chúng lấp lánh một màu đen tuyền. “Ai tưởng mình là người này nhưng lại vỡ lẽ ra mình là người khác, được nhận mắt rồng, rồi đi cứu lũ rồng con, sau khi mẹ mình thay đổi diện mạo, trông nó chả giống hời bé tẹo nào?”

Erec sợ phải trả lời dù rằng lời giải đã rõ mười mươi. Rủi nó sai, vì bất kể lý do gì, có thật là ông Thiện Long sẽ ăn thịt nó không?

Jam buột miệng la toáng lên, “Dễ òm, cậu trẻ, chắc chắn ông ấy đang nói về cậu đó.”

Ông Thiện Long gật đầu, “Ta chấp nhận đó là câu trả lời đúng.”

Erec thở phào nhẹ nhõm. Từ giờ, mọi việc sẽ suôn sẻ thôi. Họ sẽ cứu lũ rồng con, sẽ giải thoát cho Danny và Sammy, với sự trợ giúp của ông Thiện Long. Một khi đã có ông rồng hùng mạnh hỗ trợ bên cạnh thì chả việc gì phải lo lắng về cách đối phó với bọn quái vật ác ôn ở Xứ Khác. “Ông biết cái Hang Mông Muội ở Jotnar à?”

“Biết chứ. Jotnar ở ngay bên cạnh Lerna chứ đâu.” Ông Thiện Long dậm chân. “Giờ ta chỉ chờ

được hai người trong số các người thôi. Ta thích hai người nhỏ con hơn.” Haenry thở phào nhẹ nhõm. “Nào, đi thôi.”

Ông Thiện Long hạ đầu xuống đất cho Erec và Jam trèo lên lưng.

Erec hỏi, “Ông ở lại được chứ ạ, Haenry?”

“Ồ, ở đây thì có hề chi,” Haenry rống vang. “Tôi sẽ tự lần đường về Polyphemus cái một.”

“Thế thì biến ngay đi,” ông Thiện Long giục. “Nếu phát hiện ra mất mát thứ gì trong hang của ta thì ta sẽ tìm đến người đấy.”

Haenry ngay lập tức chạy vù đi, “Tôi đang biến đi đây, thấy chưa? Tôi sẽ tránh xa cái hang của ông. Tôi sẽ ngủ dưới gốc cây.”

“Ờ, cũng được,” ông Thiện Long thở dài. Bỗng ông quay sang bảo Erec, “Cậu cứ chờ ở đây nhé,” đoạn dùng móng vuốt quắp Haenry đang sốc điên hồn và bay lên khỏi mặt đất. Mặt Haenry trắng bệch. “Để ta mang gã này về Polyphemus cho gã đỡ phải ngủ dưới gốc cây. Ta sẽ trở lại ngay thôi.”

Erec kể cho Jam nghe những gì ông Thiện Long đã nói lúc trong hang. Jam nhú mào, “Tôi thấy lạ là tại sao ông ấy lại không được khỏe.”

Erec nhún vai, “Tôi thấy ông ấy bình thường mà.”

Vài phút sau, ông Thiện Long hiện ra, móng vuốt chẳng còn quắp thứ gì nữa. Ông hạ thấp đầu xuống đất, “Rời, leo lên đi.”

Erec bước lên cái đầu bự của ông rồng, bấu chắc lấy cái sừng. Rồi từ từ, tay nắm một cái gai lưng, chân thì bước chuyễn qua cái gai kế tiếp, nó leo lên tấm lưng dốc đứng của ông rồng. Jam bám theo, ngồi lên phía sau Erec, cả hai lèn người vào giữa mấy cái gai lưng của ông Thiện Long và giữ thật chắc.

Ông Thiện Long nhấc đầu lên. “Chắc hai người cho rằng chở hai người như thế này quái dị lắm chứ gì? Ta thì chẳng thấy có gì xấu hổ.”

Lot thỏm trong cái lưng cong gồ và đôi cánh sải mạnh bạo của ông Thiện Long, Erec và Jam từ từ được nâng lên khỏi mặt đất. Erec tròn mắt nhìn mặt đất bên dưới, kinh ngạc. Nó không thể tin nổi là mình đang cưỡi một con rồng.

Mặt đất trôi vùn vụt bên dưới và cả ba lướt đi trên không, tựa như một quả bóng được xì hơi, rồi vụt đi như sao băng. Cây cối chìm dần cho tới khi họ biến mất vào vòng xoáy của bầu trời đêm. Dường như Erec cũng chính là ông rồng, là máu thịt của cái sinh vật uy nghi mà nó đang cưỡi này. Nó túm chặt lấy cái gai rồng trước mặt để giữ lấy mạng sống quý giá của mình. Nó nghe tiếng Jam xuýt xoa đằng sau, “Ốố, cậu trẻ ơi, đẹp quá!”

Mây quét ngang qua chúng rồi rơi thộp xuống khi ông Thiện Long bay lên cao hơn độ cao mà Erec có thể tưởng tượng được - y như thể ông đang nhằm thẳng vào quỹ đạo. Mặt trăng tròn vành vạnh sáng rực trước mắt Erec, lấp lánh những khối hình và màu sắc mà Erec chưa từng nghĩ là có trên đời. Cứ như mặt trăng phát tán vẻ đẹp thuần khiết vào bầu khí quyển của trái đất, và không ai, ngoài tụi nó, được chiêm ngưỡng cảnh tượng ấy. Thế rồi, bất thần, ông rồng ngoặt hướng, sà xuống theo hình xoáy tròn ốc. Erec nhắm tịt mắt lại, nhưng vẫn tò mò hé mắt ra, không muốn bỏ lỡ khoảnh khắc này.

Nó bám chặt gai lưng của ông Thiện Long đến nỗi mấy ngón tay tê cứng. Mây lại quét sà sạt qua người nó và Jam, có cảm giác mặt đất đang dâng lên nhanh đến độ Erec tưởng như mặt đất đang lao thẳng vào mình. Nhưng ông Thiện Long lại vọt lên cao một lần nữa để lấy đà cho cuộc

hạ cánh êm ái.

Ông hạ thấp đầu để Erec và Jam leo xuống. Cả ba đáp xuống một cái gò cỏ mọc um tùm trên một bãi đất trống ở trong rừng. Đôi cánh rộng xoải dài, và ông Thiện Long thở phì phò. “Xin lỗi. Ngày xưa ta đâu có chóng mặt như vậy. Đạo này ta không còn là chính mình nữa.”

“Có chuyện gì vậy ạ?” Erec quan tâm.

“Ồi dào, chỉ tại vì năm trăm năm dãi dầu sương gió thôi mà. Nếu không mất nàng Thiên Cầm yêu quý cách đây một trăm năm thì ta đâu có ra nông nỗi này. Việc đó đã thay đổi tất cả mọi thứ, cậu biết đấy.”

Erec nhìn quanh, “Cái hang ở gần đây hả ông?”

Ông Thiện Long gật đầu, “Đi bộ một quãng ngắn là tới liền. Trong khi bay ta đã thấy hai tên quỷ bụi đứng gác cửa hang. Chẳng có gì ngạc nhiên cả. Tốt hơn chúng ta hãy xem xét mọi động tĩnh trước rồi hẵng quyết định nên làm gì.”

Erec cảm thấy lạ là sao ông Thiện Long không xông thẳng vào hang, khè lửa, và giải cứu lũ rồng mới nở ngay tức khắc. Có lẽ năm trăm năm qua đã làm ‘nguội lửa’ trong ông ít nhiều. Hay có khi ông không được khỏe thật. Erec cố không nghĩ đến điều đó nữa.

Vừa vòng qua lưng đồi là cả ba thấy ngay cái hang, khác một trời một vực với cái hang đá lởm chởm mà ông Thiện Long sống. Thật ra, đó là một cái hố sâu trong đồi cỏ, trông như được khoan thẳng xuống lòng đất. Ông Thiện Long nói đúng. Có hai gã đàn ông kỳ dị đang đứng trước cái lỗ toang hoác.

Hai gã ấy vô cùng kỳ dị.

Một gã có ba cái đầu chen chúc nhau trên mấy cái cổ cụt ngắn, thô thiển. Cái đầu phía bên trái tóc tai lởm xòe, chĩa tứ tung, và bộ râu quai nón dài cứng rối bù không kém. Cái đầu ở giữa thì râu tóc cạo nhẵn thín, mặt mày bặm trợn, chỉ có mỗi một hàng lông mày đậm vắt ngang qua trán. Cái đầu thứ ba thì mắt mũi mỏng dính và mái tóc màu xanh lá cây chĩa lên dựng đứng. Erec thấy cái gã ba đầu đó có vẻ lúng túng. Gã kia trông bình thường hơn, ngoại trừ mái tóc trắng dựng đứng như kẽm gai và dưới nách hẳn đang cặp một cái đầu khác - cái đầu này đang chồm vào trần chí chóa của cả bọn. Thân mình hai gã đều kền càng, kệch cỡm như lũ mọi trong hang, mặc áo chùng không tay, nhếch nhác hết sức.

“Đó là bọn quỷ bụi à?” Erec thì thào.

Ông Thiện Long gật đầu, phà hơi nước cuồn cuộn vào màn đêm. “Bọn chúng dám làm bất cứ chuyện gì để đổi lấy một túi vàng. Đó là điểm yếu của chúng.”

Erec nghĩ ngợi. “Thế chúng lấy vàng làm gì ạ?”

Ông Thiện Long thì thào, “Chỉ tích trữ vậy thôi. Dĩ nhiên, việc đó chả có gì sai trái cả.” Erec ngay lập tức nghĩ đến khối của cải ứ hự của ông Thiện Long, chắc chắn chúng sẽ khiến bất kỳ tên quỷ bụi nào cũng phải xấu hổ. “Nhưng con người ta phải có những giá trị, cậu biết đấy. Nguyên tắc này. Lý tưởng này. Bọn quỷ bụi thì chả có những thứ ấy. Chúng sẵn sàng bán cả bà nội chúng chỉ để đổi lấy một món đồ sáng bóng.”

Hai tên quỷ bụi với năm cái đầu đang hăng tiết cãi nhau chí chóa, om sòm cả một góc đồi. Erec nghe thấy cái đầu tóc xanh lá cây hầm hè, “Ba giờ sáng rồi. Đến giờ tập thể dục rồi đấy.”

“Hứ, cầm cái mõm mày lại,” cái đầu hói hét oang. “Không biết nghỉ xả hơi là gì à?”

“Hả?” cái đầu thứ nhất quay hẳn mặt vào cái đầu trọc, bắn ra tia nhìn hung dữ, “Có mày không

biết cách nghỉ xả hơi thì có, đồ làm biếng. Suốt ngày bắt tội tao phải ngồi ì trên đồng thịt nhão, cứ ườn xác ra.”

Cái đầu trọc ra mặt hể hả, nhổ phệt một bãi nước bọt vào cái đầu thứ nhất, “Nếu cơ thể bọn mình luôn nghe theo ý kiến của tao mỗi khi bọn mình bắt đồng thì đó không phải là lỗi tại tao. Chỉ vì tao luôn có những đề xuất tốt nhất, thế thôi.”

“Những đề xuất lười chảy thây thì có,” cái đầu thứ nhất bịt lỗ tai lại.

“Hai tội bay có câm miệng lại không?” cái đầu tóc rậm rạp quát. “Đến một phút yên tĩnh mà cũng không có được nữa.” Hắn quay qua tìm sự thương cảm của cái đầu bị kẹp dưới nách tên quỷ bụi kia.

Jam thì thầm, “Ba giờ sáng xem ra không phải là thời điểm hay ho để lũ rồng con dậy tập thể dục.”

“Đúng rồi,” ông Thiện Long nói. “Nhưng bọn quỷ bụi không ra ngoài khi có ánh mặt trời được, nếu ra ngoài chúng sẽ biến thành đá ngay. Với lại, tập thể dục sớm thế mới che giấu lũ rồng con được, để khỏi bị ai nhìn thấy.”

“Vậy là,” Erec nói, “ban ngày lũ rồng sẽ không bị canh gác à?”

Ông Thiện Long khịt mũi, “Hừ, chúng vẫn bị canh chứ, nhưng mà ở trong hang chứ không phải ở ngoài trời. Bọn quỷ bụi sẽ ở trong đó ngủ suốt ngày bên lũ rồng con. Nhưng chỉ hơi động một tí thôi là chúng sẽ tỉnh dậy ngay.”

Tên quỷ bụi kia bắt đầu trò chơi tung hứng cái đầu mà hắn cắp ở nách này giờ, trước sự khoái trá của những cái đầu khác. “Thôi đi! Để tao yên!” cái đầu không thân la bai bai.

Cái đầu râu tóc bờm xờm tự an ủi, “Chẳng còn lâu nữa đâu tội mình sẽ được trả công và sẽ chấm dứt cái công việc luồn cúi này. Phải đứng đây chung với loại như tội bay...”

“Nhưng kiểu gì bọn mình cũng phải làm ăn cho đảng hoàng,” cái đầu tóc xanh lá cây nhắc nhở, “Không thì Hoàng tử Bóng tối sẽ cho tội mình đi đòi nhà ma luôn.”

Đột nhiên, Erec thấy muốn ói quá chừng. Bụng nó thắt lại, sây sẩm mặt mày. Trong chớp mắt, tất cả đều biến thành màu xanh lá cây, rõ như ban ngày. Những mạng lưới Thực Thể khổng lồ treo lơ lửng xung quanh Erec. Nó kinh hãi chờ đợi để thấy trước những cảnh sẽ xảy ra với mình. Vụ gì đó trong Hang Mông Muội với lũ quỷ bụi à? Hay một trận chiến với bọn quái vật ở Lerna?

Nhưng Erec chẳng thấy mình đánh đắm gì cả, cũng chẳng thấy cái gì khác, chỉ thấy mỗi một mảng màu xanh lá cây và cái Thực Thể hết thu vào lại giãn ra trước mắt nó. Dường như những mảng hư vô bủa vây quanh Erec đang lớn dần, cho tới khi trương phồng lên và nuốt chửng lấy nó. Erec cảm thấy người lả đi, nhẹ bẫng, như thể sự sống đang thoát ra khỏi cơ thể nó.

Tới đó thì kết thúc. Erec quay lại với màn đêm bên Hang Mông Muội.

Nó quệt mồ hôi túa ra trên trán. Jam lộ vẻ lo lắng, “Cậu trẻ có sao không? Để tôi đi tìm cho cậu ít dược thảo trong rừng nhé?”

“Tôi không sao đâu, Jam.” Erec không muốn nghĩ xem diềm báo của ý nghĩ u ám lần này có nghĩa là gì. Nó cảm thấy sự sống thoát ra từ cơ thể mình, cảm thấy mình bất lực, chẳng thể làm gì được.

Ông Thiện Long nhìn Erec, “À, cậu đang học cách sử dụng con mắt rồng của mình đây mà.”

“Học cách sử dụng nó ấy ạ?” Erec không chắc nói thế có chính xác không. “Nó sử dụng cháu thì đúng hơn.”

“Giờ cứ để nó điều khiển cậu đi. Rồi cậu sẽ tìm ra cách làm cho con mắt của ta phục vụ cậu.” Erec quên phéng mắt đó là con mắt của ông Thiện Long. “Nhưng, như cậu thấy đấy, mắt rồng có thể nhìn thấu vào tương lai.”

“Ông có thể thấy tương lai à?” Jam hỏi.

“Đúng vậy,” ông Thiện Long và Erec cùng trả lời một lúc. Erec bật cười, “Với cháu thì chỉ thỉnh thoảng thôi, nhưng chẳng ra đâu vào đâu.”

“Ta cũng nhìn thấy tương lai, nhưng có kiểm soát hơn. Thật ra đó không phải là điều loài rồng hay làm. Nếu cậu đọc được tương lai chỉ trong một thoáng nhìn thì cậu cũng sẽ hiểu, rằng niềm vui của cậu sẽ giảm đi khi cậu cứ luôn cố kiểm soát sự việc thay vì tự nhiên mà sống. Cũng như việc nàng Thiên Cầm yêu quý của ta qua đời vậy. Rất có thể ta đã ngăn cản được điều đó. Ai mà biết được? Nhưng nếu cứ sống bên nhau làm hết cái này đến cái kia để tránh cái chết thì ta cũng chẳng thể sống cho ra sống yêu cho ra yêu và cái khoảng thời gian bọn ta yêu nhau cũng sẽ chẳng có bao nhiêu. Chao ôi, có vài con rồng đã ráng cái số của mình, nhưng ta nghĩ, chưa chắc chúng đã được hạnh phúc. Hầu hết loài rồng bọn ta chỉ nhìn vào tương lai để biết những vấn đề cực kỳ quan trọng mà thôi.”

Jam coi bộ chẳng hiểu gì. “Tương lai mà ông thấy không phải là bất di bất dịch à? Ông thay đổi được nó sao?”

“Phải, tương lai sẽ diễn ra theo tự nhiên, trừ phi ta có chủ ý thay đổi nó. Ta có quyền lựa chọn mà.”

“Vậy việc này không đủ quan trọng để xem thử tương lai như thế nào sao ông?” Erec hỏi. “Mạng sống của lũ rồng mới nở đang lâm nguy mà.”

Ông Thiện Long cân nhắc một lát, “Ta nghĩ cậu nói đúng, Erec. Đã có nhiều con rồng cố nhìn vào tương lai để xem lũ rồng mới nở đang ở đâu, nhưng không thành. Có lẽ tại vì thời điểm họ thực hiện còn ở quá xa. Nhưng giờ chúng ta sắp cứu chúng rồi, thế nên ta sẽ nhìn xem cuộc giải cứu có thành công hay không, và nếu buộc phải thay đổi điều gì, ta cũng sẽ làm. Hãy chờ ta một lát nhé.” Ông ngả đầu xuống bải cỏ. Thoáng sau, một luồng ánh sáng màu xanh lá cây phóng ra từ con mắt ông Thiện Long, chiếu sáng cả đám cây lớn nhỏ phía trước, tựa như một dải ánh sáng siêu phàm.

Ông Thiện Long bất động đến nỗi Erec thắc mắc không biết ông có còn thở hay không. Rồi thì, ông vừa thở ra vừa nhắm mắt lại. Ông lắc đầu, rùng mình như thể có một trận động đất đang diễn ra trong người. Erec và Jam trở mắt nhìn, khiếp hãi. Ông Thiện Long có làm sao không? Hay là ông bị thương rồi?

Ông rồng khịt mũi và ngóc đầu lên. Ông điềm tĩnh nhìn Erec, “Giờ thì ta yên tâm rồi. Ta đã sẵn sàng để tiếp tục sứ mạng này.”

“Ông đã thấy gì vậy ạ?” Erec hỏi.

“Không,” ông Thiện Long lắc đầu. “Cũng chẳng có gì đâu. Đừng mất công bàn luận về nó nữa.”

“Ít nhất ông có thể cho cháu biết anh Danny và chị Sammy có còn sống không ạ?”

“Không, không được.” Ông Thiện Long tỏ ra cương quyết, vì vậy Erec tự trấn an mình là ít ra thì cũng có người biết phải làm gì.

Erec mệt mỏi, “Giờ thì sao hả ông Thiện Long? Chúng ta xông vào cứu lũ rồng con ngay chứ ạ?”

“Phải theo dõi đã,” ông Thiện Long cản lại. “Chúng sắp được đưa ra tập thể dục rồi. Sau đó chúng ta sẽ lên kế hoạch.” Erec thắc mắc sao không lên kế hoạch ngay lúc này đi cho rồi, khi mà ông Thiện Long đã biết điều gì sẽ xảy ra.

Lát sau lũ quỷ bụi chui vào hang, rồi nhanh chóng xuất hiện trở lại, lôi lên một đồng rồng con bị đeo vòng cổ bằng kim loại và xiềng vào nhau bằng một sợi xích dài. Ấng chừng có khoảng năm mươi con cả thầy, những chiếc vảy lấp la lấp lánh dưới ánh trăng. Chúng kêu ư ử và chít chít, va vào nhau ngã dúm dui, vẩy phành phạch những đôi cánh đen nhỏ xíu. Một, hai con hứng chí bay khỏi mặt đất nhưng liền bị sợi xích giằng kéo xuống trở lại. Trông chúng đáng yêu đến nỗi trái tim Erec mềm nhũn ra. Nó chỉ muốn nháy xổ vào mà cứu bọn chúng ngay lập tức, nếu như nó biết được cách nào đó. “Sao ông không khạc lửa vào lũ quỷ bụi, hả ông Thiện Long? Chúng ta sẽ cứu bọn rồng con ngay bây giờ.”

“Không được, Erec. Ta đang cạn kiệt năng lượng, ta phải giữ sức cho một việc khác mà ta cần phải làm. Hãy cứ quan sát đi rồi nghĩ cách khác để cứu chúng.”

Erec chẳng muốn nghe điều đó tẹo nào. Lũ rồng con rất vô tư, cố hết sức nô đùa trong xiềng xích, tí tởn chạy quanh đám cỏ và xô ình ình vào nhau. Một con bị lộn ngửa ra sau, chân cẳng quẫy đập lung tung. Erec phải cố lắm mới không lao đến giúp chú rồng con ấy lật ngược trở lại.

Bọn quỷ bụi chẳng đoái hoài gì tới lũ rồng mới nở, đám đầu của chúng vẫn đang hoạnh hợ, cười nhạo lẫn nhau. Erec để ý thấy một cái bình cổ nhỏ treo lủng lẳng dưới thắt lưng của tên quỷ bụi ba đầu. “Ông nghĩ coi cái kia là gì vậy?”

“Ờm,” Jam đáp. “Tôi nghe nói bọn quỷ bụi mang một cái bình cổ nhỏ phép thuật đựng tia lực quang dạng lỏng để tăng lực, giúp chúng khiêng vác được những vật vô cùng nặng. Không biết có đúng vậy không?”

Ông Thiện Long gật đầu, “Nếu không mệt thế này thì ta đã tổng khứ cái lũ quỷ bụi kia ngay rồi. Chắc là ta phải nghỉ ngơi thôi. Như ta nói đấy, ta phải giữ sức cho một việc quan trọng sau này. Nhưng cậu có thể lên vào hang khi bọn quỷ bụi ngủ và cứu lũ rồng mới nở mà. Ta không biết cậu sẽ cứu chúng bằng cách nào, bởi vì ta chỉ nhìn thấy tương lai ở góc độ của ta thôi, chứ không thấy được những gì cậu sẽ làm. Nhưng ta biết là cậu làm được.”

“Tôi sẽ đi cùng cậu nhé?” Jam hỏi.

Ông Thiện Long gật đầu, “Cả người nữa. Nhưng lúc này cả hai phải ngủ cái đã.”

Erec hớn hở nằm xuống mảng cỏ gần ông Thiện Long. Nó không sao mở được mí mắt.

Jam đánh thức Erec dậy khi lũ quỷ bụi trở lại cửa hang.

“Ái dà,” cái đầu không có thân mình nói, “Chỉ một đêm thế này nữa thôi là bọn ta sẽ có cả đồng vàng.”

“Làm gì mau thế,” cái đầu chính ngáp dài. “Giờ khối thời gian ra đấy. Tao thấy một vệt màu kia kia. Mặt trời sắp lên rồi.”

Chúng tụt xuống hang, lôi sợi xích gắn với một tảng đá khổng lồ để chặn cửa hang lại. Xem ra lúc này chả có cách gì vào hang được, nhưng ông Thiện Long đã tỏ ra tin chắc là bọn Erec sẽ xoay sở được mà.

Bình minh lên và mặt trời sáng chói phản chiếu ánh nắng trên từng chiếc vảy của ông Thiện

Long. Erec ngó trùng trùng cái hang, tìm nó chùng xuống. Một mình cứu lũ rồng con đã thấy ớn lạnh rồi, nhưng nghĩ đến việc phải chiến đấu với bọn quái vật hung ác ở Lerna hai ngày tới đây, nó còn thấy đáng sợ hơn nhiều. “Ước gì ông Haenry còn ở đây. Chúng ta phải tận dụng mọi sự trợ giúp để chiến đấu với bọn quái vật. Phải chi có cách gì liên lạc được với ông ấy nhỉ.”

“Cậu thử gửi thư ốc sên cho ông ấy xem sao?” Jam nói. “Chẳng phải cậu có bao thư trong túi à?”

Erec lôi ra cái bao thư vỏ ốc mà lần trước nó đã nhận được từ Tina. “Tôi chả biết phải làm sao cho nó tới nơi mình muốn. Liệu nó có trở về với Tina không?”

Jam lôi cây bút và tờ giấy từ trong áo khoác ra - ông luôn có sẵn các thứ để dùng như mọi khi. “Thư ốc sên khắc biết phải làm gì. Cứ thả nó ra ngoài thì ai nó cũng tìm được hết.”

Erec viết:

Kính gửi ông Haenry,

Cảm ơn ông về tất cả những gì ông đã làm cho chúng cháu. Cháu chắc chắn mình sẽ chẳng thể tìm ra lũ rồng mới nở và đến được gần Lerna nếu không có sự giúp đỡ của ông. Ngày mai chúng cháu sẽ phải chiến đấu với lũ quái vật hung ác đến tấn công Lerna. Cháu không biết là ông có giúp bọn cháu được không. Nếu ông đến đây được thì tuyệt quá. Không thì thật khó cho cháu.

Một lần nữa, cảm ơn ông về tất cả.

Erec Rex

Erec đút lá thư vào vỏ ốc, bảo cái vỏ ốc hãy đi tìm người khổng lồ một mắt Haenry ở Polyphemus, và nhìn cái vỏ ốc mất hút vào lòng đất.

Jam biến biệt tăm vào rừng và trở lại với cái khay bạc đựng đầy trái cây, quả mọng, và lá ăn được. Ông trao một nắm cho ông Thiện Long. “Rau sam đấy ạ. Nó tốt cho muôn loài, kể cả loài rồng.”

Ông Thiện Long cảm ơn và bắt đầu nhai nắm lá. “Ngon đấy. Có thêm thịt tê giác ăn kèm thì tuyệt.”

“Xem tôi đã tìm thấy gì này, cậu trẻ.” Jam sung sướng vẫy vẫy một nắm lá. “Lá hạt bay, được thảo trong mơ đấy. Chỉ cần ăn một chút thôi là chúng ta sẽ di chuyển như trong mơ, rất khó bị phát hiện.”

Erec nghĩ đến lũ quỷ bụi và hy vọng mớ lá sẽ giúp ích cho mình.

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

Erec và Jam đợi thêm vài tiếng nữa cho lũ quỷ bụi ngủ say hẳn, rồi mỗi người tọng một ít lá hạt bay vào miệng. Thứ lá này có vị gớm ghiếc như sâu róm mấp, nhai tới đâu nhót ứa ra trong miệng tới đấy. Erec trợn mắt trợn mũi mà nuốt, và lát sau, nó cảm thấy mình được nhấc bổng lên khỏi mặt đất, như thể người nó không có trọng lực. Jam và Erec bật lên cao, bơi bơi một hồi rồi lại nhẹ nhàng đáp xuống đất, hết như đang ở trên mặt trăng. Erec không chắc thể này có giúp mình giải cứu lũ rồng mới nở được không, nhưng búng người lên túm lấy cành cây rồi buông tay ra cho thân mình rơi nhẹ xuống đất cũng vui ra phết.

Ông Thiện Long vẫn nằm im dưới đất. Erec và Jam lên tới cạnh cái hang cỏ mọc um tùm. Bên mép tảng đá có một khe hở nhỏ. Cái khe hẹp tí nhưng cả hai vẫn ráng thót mình chui xuống được. Vấn đề duy nhất là làm sao đưa lũ rồng mới nở ra khỏi hang qua cái khe đó, hoặc làm sao tẩu thoát kịp nếu cả hai bị phát hiện và gặp nguy.

“Câu sẵn sàng rồi chứ, cậu trẻ?” Jam hỏi.

Erec gật đầu. “Hành động thôi.” Nó chui xuống trước, chắc mẩm là mình mang Giày Êm nên không lo tạo ra tiếng động. Vừa lọt mình khỏi cái khe, Erec trượt ào ào xuống đường hầm dốc đứng, gần như không hề chạm đôi Giày Êm vào đường hầm. Nó nhớ ông Thiện Long đã dặn rằng lũ quỷ bụi rất dễ thức giấc. Jam lộn tung phèo theo sau nó, chắc chắn là ông đã cầm đầu xuống đất nếu không té cái rầm vào cánh tay Erec.

Trong hang tối như hũ nút, nhưng tiếng ngáy đồng thanh dội ùng oàng vào tai Erec. Nó đứng im một lúc cho tới khi mắt quen với bóng tối rồi mới lặng lẽ bước về phía phát ra tiếng ồn. Jam đứng nguyên tại chỗ để khỏi gây tiếng động.

Ở ngay khúc cua, một luồng ánh sáng leo lét tỏa xuống một bầy rồng đang ngủ theo đúng lịch trình của bọn cai ngục. Hai tên quỷ bụi đang ngủ, mấy cái đầu của chúng cứ ngáy òng ọc và ú a ú ớ. Một cái đầu nhỏ nước dãi lỏng thông vào mắt cái đầu khác, khiến cái đầu đó phải đưa tay quệt đi trong khi vẫn đang ngủ. Erec tìm quanh phòng xem có cái gì giúp mình được không. Trừ một đồng vàng nhỏ mà có lẽ lũ quỷ bụi đã mang theo để ngắm nghía, ngoài ra chẳng có gì khác trong phòng. Xem ra, Erec chỉ còn nước phải dùng đến trí khôn của mình, mà chả hiểu lúc này cái trí khôn ấy đang tịt mịt ở đâu nữa. Cho dù có thể bước êm ru trên đôi Giày Êm, nhưng Erec chẳng biết phải làm sao để đưa lũ rồng con ra mà không bị lũ quỷ bụi thộp cổ, nhất là phải chui qua cái khe tí rì ở mép tảng đá nữa chứ. Được thảo ‘mơ’ mà ban nãy nó phải ọe lên ọe xuống mới nuốt xuống được dường như cũng chả có tác dụng ở đây.

Giá mà lúc này nó có ý nghĩ u ám thì hay biết mấy. Nhưng Erec chợt nhớ lại cái ý nghĩ u ám xuất hiện mới đây nhất. Chẳng hay ho tẹo nào. Nó nhớ cái cảm giác chẳng biết làm gì, chỉ nhìn trần trời vào hư không, mặc kệ cho năng lượng tuôn ra khỏi cơ thể mình. Erec cố tổng ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Nó nhất định phải làm gì đó.

Nó thấy cái bình cổ nhỏ vẫn treo ở thắt lưng tên quỷ bụi ba đầu. Thứ đó sẽ tiếp cho nó sức mạnh, nhưng mà tiếp bằng cách nào? Giả sử có hốt trọn được lũ rồng mới nở trên tay thì nó vẫn đánh thức lũ quỷ bụi dậy. Cái bình kia có giúp nó đủ mạnh để thắng bọn quỷ bụi không?

Nhưng dù sao cũng phải thử mới biết được. Chầm chậm sỏi từng bước dài, Erec băng qua cái hang và khom người xuống sát tên quỷ ba đầu. Cái bình cổ nhỏ nằm ngay tầm với của Erec, giờ chỉ cần tháo cái móc ra mà không đánh thức tên quỷ bụi thôi. Erec cúi xuống sát hơn thì thấy cái bình đựng trong một cái túi. Nhưng khi Erec vừa sờ tay vào cái túi thì hai cái đầu bỗng ọ ọ, và tên quỷ bụi lật sấp người lại, quơ cánh tay bụi tổ chẳng lên vai Erec.

Erec bị ép sát xuống sàn. Thôi rồi, thú vị chưa! Giờ nó sẽ là con gấu bông trong tay tên quỷ bự cho đến tối, khi bọn quỷ bự thức giấc, và lúc ấy nó sẽ trở thành bữa điểm tâm của chúng. Nhưng ngộ nhớ tương lai mà ông Thiên Long đã thấy sai bét thì sao? Erec ra sức đẩy, nhưng cánh tay của tên quỷ bự như một khối chì nặng chịch. Erec thậm chí còn không nhích qua một bên được. May phước là cánh tay đó không đè xuống ngực nó, chứ không thì nó đã chết ngạt mất rồi.

Cái bình cổ nhỏ chỗ thắt lưng tên quỷ bự giờ đã bị đè lên gần hết, nhưng Erec vẫn còn nhìn thấy. Nó vươn người, cổ vói xa hết mức, cho tới khi cảm nhận được hơi lạnh của thủy tinh. Tuy đầu ngón tay đã chạm tới, nhưng Erec không tài nào lấy cái bình ra được. Nó thở dài. Phải chi nó có phép thuật, nó sẽ lấy được cái bình cổ nhỏ, đánh bại lũ quỷ bự, và ngăn chặn bọn quái vật ở Xứ Khác.

Hơi thở Erec bỗng nghẹn lại. Phép thuật. Nó đã từng làm vài chiêu rồi còn gì. Chả có lý do gì lại không thử lần nữa. Nó vội rút cái điều khiển từ xa ra khỏi túi quần. Để xem, cái này hoạt động thế nào nhỉ? Erec nhớ là phải bấm cái nút lớn, đọc một câu thần chú gì đó để di chuyển đồ vật. Nhưng di chuyển được bao xa? Theo hướng nào? Nó chưa tập luyện gì hết.

Erec nằm im đợi một lúc, cố nhớ xem cái câu thần chú để điều khiển cho đồ vật di chuyển là gì. Một tiếng lạo xạo khẽ vọng lại từ xa - tiếng bước chân của Jam. Không xong rồi, Erec nghĩ. Đừng có xán lại gần đây. Ông chỉ tổ đánh thức lũ quỷ bự dậy thôi chứ chẳng làm gì được đâu.

Vẫn cái tiếng lạo xạo đó vang lên, tên quỷ bự khẽ cựa mình, đè Erec mạnh hơn nữa. Rõ ràng hẳn nghe thấy tiếng động trong khi ngủ. Jam sắp khua bọn quỷ dậy đến nơi rồi. Erec phải hành động thật nhanh thì mới kịp, phải chi nó nhớ được câu thần chú đó. Nhưng cho dù có nhớ thì nó sẽ làm gì tiếp theo? Dùng phép thuật mà nhắc cánh tay của tên quỷ ấy lên thì không phải bàn rồi. Nhưng cho dù cánh tay hẳn có văng khỏi người Erec hay lơ lửng trên cao, đằng nào cũng đánh thức hẳn dậy, và đời Erec sẽ đi tong. Không được. Chỉ có mỗi một cơ may là Erec phải cố di chuyển cái bình cổ nhỏ đến gần mình hơn.

Cái điều khiển từ xa trơn tuột trong tay Erec. Đây là loại mới cáu. Hôm trước nó chỉ dùng cái của ông Rosco nên chưa kịp biết cái điều khiển này hoạt động ra sao. Erec cố chĩa cái điều khiển từ xa vào cái bình cổ nhỏ, nhưng chả biết là mình có đang chĩa vào hông của tên quỷ bự hay không. Nó chả đại gì mà đi dịch chuyển cái hông của hẳn.

Lại thêm một tiếng lạo xạo nữa, lần này rõ mồn một, bởi vì Jam đã đến gần hơn. Erec rất cảm kích vì biết rằng Jam đang cố giúp mình, nhưng Jam phải hiểu là ông ấy đang đẩy nó vào tình thế nguy hiểm chứ! Câu thần chú ấy là gì nhỉ? Nó cứ chực chờ nẩy ra khỏi đầu lưỡi Erec.

Bỗng nhiên Erec chợt nhớ ra. Và bấm cái nút. “Phero” nó thì thầm.

Cái bình cổ nhỏ chuồi ra khỏi túi đựng, giật tung cả cái thắt lưng lên. “Gì thế?” Hai cái đầu của tên quỷ bự cùng thức dậy và thẳng thốt nhìn quanh. Chưa tới một khắc sau, Erec đã vịn nắp bình, mở ra và đưa lên miệng tu ừng ực.

Chất lỏng trong cái bình có màu xanh lá cây, không sủi bọt, khi vào vào đến miệng lại hóa thành xanh lè xanh lét, vị giống như loại địa y hái ở trong rừng. Erec chẳng thấy có gì khác thường, nhưng giờ nó đã dễ dàng gạt được cánh tay tên quỷ bự ra khỏi người. Loại tiên dược trong cái bình cổ nhỏ chắc chắn đã phát huy tác dụng.

Giờ thì cả ba cái đầu đều đã thức và ngo ngác ngó quanh. Thoáng sau, cả sáu con mắt cùng chĩa vào Erec, tiếp đến là bốn con mắt nữa của tên quỷ bự thứ hai. “Gì thế này? Bọn mình có khách thăm.” Tên ba đầu khoái trá xoa hai bàn tay.

“Một bữa nhắm khuya bọn mày ạ, đã bảo là tao nói luôn đúng mà,” cái đầu trọc phá ra cười sảng sặc.

“Nhớ để dành cho tao một ít đấy,” cái đầu không thân kêu ca. “Bọn bay chẳng bao giờ chừa cho tao cái gì.”

Jam điếng người, “Làm ơn ăn thịt tôi này. Để cậu ấy đi đi. Cậu ấy nhỏ lắm, chẳng bỏ dính răng.”

Cái đầu có tóc màu xanh lá cây quay qua nhìn Jam, cười hềnh hếch, “Xong ngay, tội tao sẽ thả nó ra... khi nào tội tao xức mảy xong. Dùng nó làm đồ tráng miệng thì còn gì bằng.”

Erec nhắc tên ba đầu lên, vặn hai cổ tay hắn ra sau lưng. Jam sững sờ chứng kiến cảnh đó, không biết rằng Erec vừa uống được tia lực quang trong cái bình cổ nhỏ của tên quỷ bụi. Bọn quỷ bụi cũng bất ngờ chẳng kém. “Ồi, ối, thật không tin nổi,” cái đầu tóc bù xù nói. “Buông bọn tao ra, chúng ta sẽ nói chuyện như những người đàn ông với nhau, vì mảy uống nhiều hơn tội tao mà.”

Ờ thì, Erec nghĩ, tia lực quang có khác! Erec hạ tên quỷ bụi xuống và cố làm ra vẻ hung hãn.

“Này, đừng có nhìn bọn tao kiểu đó,” cái đầu không mình đe dọa. “Nếu muốn, bọn tao vẫn bóp chết được mảy như chơi đấy. Trước tiên bọn tao muốn biết mảy là ai, và tại sao mảy lại ở đây.”

Nom bộ dạng bọn quỷ bụi, Erec biết rằng nếu chúng hợp sức lại thì nó sẽ bị áp đảo là cái chắc. Nhưng biết đâu trong khi nó giằng co với cả hai thằng, Jam sẽ lên đưa lũ rồng con ra ngoài được cũng nên. Nhưng mà, nếu bọn quỷ bụi sẽ nhận được hàng đồng vàng để canh giữ lũ rồng thì đừng hòng chúng để sống dù chỉ một con mồi. Còn Jam thì chắc chắn sẽ tan xương trong bất kỳ một trận đụng độ nào. Phải tìm cách khác mới được.

Erec vắt óc suy nghĩ. Chỉ còn nước dụ khị bọn chúng thôi. “Tôi có thứ mà các ông muốn đây. Chúng ta có thể trao đổi lấy lũ rồng con.”

Tất cả mấy cái đầu đồng loạt rú lên cười, “Nghe hấp dẫn quá nhỉ.” “Ốốố... ééé!” Tên quỷ bụi tóc trắng vỗ đánh đét một cái vào hông mình, “Ừi, nói đi, cái kho báu mảy mang theo là gì mà khiến bọn tao từ bỏ vụ này trước khi hết ngày, hả?”

Erec lôi Cuộn giấy Sự thật ra khỏi túi, “Đây là cuộn giấy có phép, hễ ai cầm nó trên tay thì đều phải nói thật. Các ông có muốn xem không?”

Sau một hồi chỉ chöße và giằng co, tên quỷ tóc trắng giành được phần thắng. Hắn liền đặt cái đầu kia xuống đất, “Coi bộ tao thấy nó chẳng đáng cái cóc khồ gì.”

“Thử coi,” Erec nói. “Cứ thử nói dối xem.”

Gã quỷ bụi lấp ba lấp bắp, “Tao nói không được, nhưng quả thật tao đếch biết phải nói gì.”

“Để tôi giúp ông nhé,” Erec mớm lời. “Ai đã trả công cho các ông canh giữ lũ rồng này?”

“Sao kỳ...” gã quỷ bụi lấp bắp, “Hoàng tử Bóng tối. Ngài thu thập mắt của chúng.” Gã quỷ bụi dòm quanh, tá hỏa tam tinh, “Thật không tin nổi là tao lại phun ra điều đó với mảy. Này, thử đi.” Hắn dúm cuộn giấy vào tay tên ba đầu.

Erec dòm hắn, “Có đáng giá để ông đổi cho tôi lũ rồng không?”

Gã quỷ bụi cầm cuộn giấy và trả lời, “Mảy chẳng lấy chúng được đâu. Hoàng tử Bóng tối quyền lực vô biên. Nếu bọn tao thất hứa với ngài thì bọn tao sẽ ngỏm củ tỏi ngay.” Hắn cười ha hả, “Nhưng mảy lo gì. Bọn tao sẽ có món đồ quý này sau khi đánh chén mảy trong bữa sáng.”

Jam tặc lưỡi, lắc đầu thiếu não, “Nếu các ông làm thế thì thật đáng tiếc, đáng tiếc, các quý ông ời. Tôi còn có một món khác, quý hơn món này nhiều, các ông sẽ giàu sụ cho mà xem. Bảo đảm các ông muốn thấy nó trước khi ăn thịt chúng tôi, chứ không làm sao tôi cho các ông coi được.”

Lũ quỷ bự hau háu quay sang phía Jam, với một mối quan tâm mới, “Vật báu à?” Cái đầu tóc chôm bôm hỏi. “Lại còn quý hơn nữa á?”

Jam nhìn Erec, lông mày nhướng cao, “Đúng vậy. Ngoài kia có một kho báu lớn chưa từng thấy. Chỉ việc bước ra là thấy liền. Nhưng các ông phải làm ngay bây giờ cơ.”

Lũ quỷ bò ra cười rũ rượi, “Xời xời, đó là trò lừa cũ xì trong sách. Mà muốn nhử bọn tao ra ngoài ánh sáng ban ngày để biến bọn tao thành đá chứ gì. Bọn tao đâu có ngu.”

Jam nhún vai, “Giờ mà còn ban ngày gì nữa. Các ông chả thức giấc rồi còn gì? Không tin tôi à? Nhìn đây, tôi sẽ cầm cuộn giấy đó để các ông thấy là tôi đang nói thật.”

Erec nín thở, sợ những gì sắp xảy ra tiếp theo. Jam nhặt Cuộn giấy Sự thật lên. Trước khi nói, ông nhắm mắt lại tập trung cao độ, nhằm bảo đảm không để vọt ra những lời không cần thiết, “Ngoài kia có một quả cầu vàng vĩ đại nhất mà các ông từng thấy. Đó là báu vật quý nhất trên trần gian. Nếu các ông còn chần chừ thì sẽ không kịp nữa, vì nó sẽ biến mất.” Nói đoạn, ông đặt Cuộn giấy Sự thật xuống. “Các ông hãy mau chân lên nếu muốn có vật báu đó. Cầm cuộn giấy này thì tôi nói dối các ông sao được, đúng không?”

Lũ quỷ bự sùi cả bọt mép, bị lòng tham chế ngự hoàn toàn. Một cái đầu hét to, “Nó nói bây giờ là ban đêm rồi. Nó không thể lừa bọn mình khi cầm cuộn giấy đó được.” Một cái đầu khác gật gù, “Đi thôi!” Lũ quỷ bự ba chân bốn cẳng lao ra cửa hang, bỏ mặc cái đầu không có thân ở lại, đẩy phẳng tảng đá chặn ở cửa hang ra không một chút lưỡng lự.

Những tia nắng mặt trời ấm áp rọi thẳng vào mặt lũ quỷ bự. Chúng lập tức biến thành đá.

Erec nhìn Jam thán phục quá chừng, “Làm sao ông nói dối được khi cầm cuộn giấy này?”

“Tôi đâu có nói dối,” Jam nháy mắt. “Quả cầu vàng lớn nhất ở ngoài kia, kho báu vĩ đại nhất trần đời chính là mặt trời còn gì!”

Jam và Erec dẫn lũ rồng mới nở bị xích thành một hàng dài ra ngoài trời sáng. Jam trông bắt mắt hơn nhiều khi keo vuốt tóc đã bay hết. Được thảo ‘mơ’ giúp cả hai dễ dàng nhảy bật lên trên cái lối dốc trong hang, tay ôm đầy lũ rồng mới nở. Chúng vẫn còn bị xích vào nhau, cho nên có vài con bị tuột xuống, treo toòng teng trên sợi xích, trong khi những con khác được ẵm gọn trong vòng tay, nhưng dù sao thì cả đám cũng nhanh chóng ra khỏi hang. Lũ rồng tí hon dòm quanh, chớp chớp mắt, không quen với ánh mặt trời. Ông Thiện Long đang chờ gần đó. “Giỏi lắm, Erec. Ta rất vui vì mọi việc đều diễn ra đúng như ta dự đoán.”

Erec sẫm soi lũ rồng mới nở, “Chắc ông chẳng chở chúng về được đâu nhỉ?” Không cách chi chất hết chúng lên lưng ông Thiện Long, cho dù ông có đủ khỏe để chở hết chúng.

Ông Thiện Long lắc đầu, “Có cách khác đấy.”

Từ xa, tiếng kèn trumpet và tiếng trống thùng thùng vọng lên đồi. Âm thanh mỗi lúc một rõ hơn, đủ cho Erec nhận ra giai điệu. Đó chính là điệu nhạc mà nó đã nghe ban nhạc điều hành chơi ở Thần Quốc vào cái ngày nó bị mọi người điên cuồng truy đuổi. Nó nhớ đoàn điều hành đó do đại tướng Xứ Thêm nhỏ quắt dẫn đầu, và tự hỏi lẽ nào giờ đây ông ta cũng đang ở Xứ Khác.

Erec nhìn xuống lũ rồng mới nở. Làm sao nó đưa được chúng đến nơi an toàn, trở lại quê nhà của chúng ở những miền đất xa xôi của Xứ Khác? Baskania chắc là đã ra lệnh cho quân đội tới Lerna để tham dự Trận đánh Quái vật. Nếu hấn sắp đến thì làm sao Erec cứu lũ rồng mới nở mà hấn không biết đây? Phải chi nó có thể giấu lũ rồng ở đâu đó cho tới khi Trận đánh Quái vật

kết thúc. Khi ấy Erec và ông Thiện Long sẽ tìm ra cha mẹ chúng, và lên đưa chúng về nhà.

Erec ngẫm nghĩ xem mình có thể tin cây ai để giấu lũ rồng mới nở. Nhưng không được. Đám dân Thần Quốc có ác cảm với loài rồng lắm. Nó nhớ tới bài thuyết giảng của cô Ennui và những hình nộm rồng tại lễ diễu hành hôm trước.

Cô Ennui. Erec nhắm mắt lại. Nó đã quên khuấy đi mất. Cô đã cảnh báo nó nếu còn cúp cua tiết học nào nữa thì nó sẽ bị gạt phăng ra khỏi cuộc sát hạch và bị tống cổ về nhà. Không phải là nó muốn ở lại Thần Quốc bằng mọi giá, nhưng nó thắc mắc không biết mình có được phép tham dự cuộc sát hạch thứ hai để ngăn chặn bọn quái vật ở Lerna hay không. Ôi dào, dù người ta có không cho phép thì nó vẫn cố hết sức để cứu gia đình Tina. Và với sự trợ giúp của ông Thiện Long, thế nào nó cũng chiến thắng.

Phải chi nó biết một nơi để giấu lũ rồng mới nở thì hay biết mấy. Baskania sẽ tới đây ngay khi Trận đánh Quái vật kết thúc, và hắc đờn nào chịu để lũ rồng dễ dàng thoát được. Hắc sẽ nhổ tung từng bụi cây ở Xứ Khác lên để tìm chiến lợi phẩm của mình. Lũ rồng con có thể đi đâu mà không để lại dấu vết chứ? Chắc chắn là không phải ở thế giới này.

Thế rồi Erec chợt nhận ra là mình phải làm gì. Phải đem lũ rồng mới nở tới giấu tạm ở Nevervarld, một nơi trong Thực Thể, một nơi tuyệt nhiên không có phép thuật. Phần lớn loài người chẳng tài nào sống sót được ở đó, nhưng nó nhớ loài rồng có thể cầm cự trong vài ngày. Và Nevervarld, thuộc Thực Thể, với sự thiếu vắng của phép thuật, sẽ là nơi mà mọi quyền phép của Baskania sẽ bị vô hiệu hóa.

Có một cái lỗ thông vào Nevervarld ở Nemea, nhưng nếu không có nitor gây ước trợ giúp thì Erec sẽ chẳng bao giờ tìm thấy lại nơi ấy. Erec cố nhớ xem mình đã từng nghe nói gì về cái lỗ thủng ấy, và nghĩ xem có cách nào để tìm lại nó không. Người phụ nữ trong Mạng Phép Thuật đã bảo với nó rằng nguồn lửa từ mắt rồng phóng ra đã đốt cháy và tạo nên cái lỗ đó.

Nó nhìn ông Thiện Long, “Ông có tạo được một cái lỗ trong Thực Thể không ạ?”

Ông Thiện Long gật đầu, “Được chứ, nhưng cậu phải trợ giúp ta. Cậu đang nghĩ đến việc giấu lũ rồng mới nở ở Nevervarld đúng không? Có lẽ bây giờ đó là lựa chọn duy nhất. Chúng ta sẽ chẳng kịp đưa chúng về nhà trước khi Baskania mở cuộc săn lùng đâu. Mà cũng phải mất rất lâu mới tìm ra cha mẹ chúng. Thế nào cũng có kẻ sẽ tìm ra trước chúng ta.”

Erec nhú mày, “Ông có chắc là bọn rồng con sống được ở đó không ạ?”

“Cùng lắm thì cũng chỉ ở được vài ngày thôi. Ngoài ra thì ta không biết. Chúng sẽ ăn cây hoa da sư tử để sống.” Ông thở dài. “Sau khi ta giúp cậu đánh bọn quái vật xong, cậu phải trở lại đưa chúng ra khỏi đây trước khi Baskania đi. Nếu cậu đem chúng về Nemea và vùng hoang vu gần hang của ta, cha mẹ chúng sẽ biết là cậu đang đưa chúng tới nơi an toàn. Ta e rằng nếu cậu đến tìm cha mẹ chúng trước, chưa kịp phân bua điều gì thì họ đã nướng giòn cậu rồi. Loài rồng bọn ta chẳng tin loài người các cậu đâu.”

“Chứ ông không giúp cháu tìm cha mẹ chúng sao?”

Ông Thiện Long khịt mũi.

Erec vẫn còn nhớ Thực Thể và Tinh Thể [\[1\]](#) trông thế nào qua con mắt rồng của nó. “Ông Thiện Long? Lúc nào ông cũng nhìn thấy Thực Thể, đúng không?”

“Đúng. Đó là một đặc quyền của loài rồng, cùng với những đặc quyền khác mà một ngày nào đó cậu sẽ khám phá ra, khi mang một con mắt của ta. Hừm, suốt thời gian qua ta đã để dành

năng lượng của mình. Tạo một cái lỗ trong Thực Thể đầu phải là nhiệm vụ dễ xoi.”

“Thế ông làm bằng cách nào ạ?” Jam hỏi.

“Ta nhìn vào nó,” ông Thiện Long nói. “Ta nhìn sâu vào nó cho tới khi khoan thủng được nó bằng tia nhìn của mình.”

Erec nhướn mày, “Thế sao ông lại cần sự giúp đỡ của cháu ạ?”

“Bởi vì,” ông Thiện Long nói, “cậu mang con mắt kia của ta.”

Erec há hốc. Vậy là nó phải khoan xuyên qua Tinh Thể bằng con mắt rỗng của mình sao? Đường như đó là việc bất khả thi. Nó còn chưa điều khiển được con mắt, huống hồ là sử dụng con mắt vào một mục đích như thế. “Làm sao cháu...”

Hơi nước phà ra từ mũi ông Thiện Long. “Ta sẽ hướng dẫn cậu. Cậu đã sẵn sàng chưa?”

Erec gật đầu, dù không chắc là mình sẵn sàng làm gì.

“Tốt nhất chúng ta hãy làm ngay đi,” ông Thiện Long giục. “Jam, người có cây bút nào ở đây không?”

Jam chìa một cây bút lấy ra từ túi áo.

“Tốt. Giờ hãy đánh dấu một cánh nào đó trong đóa hoa cúc nhỏ đằng kia đi.” Jam chấm một chấm lên cánh hoa.

Ông Thiện Long ra hiệu cho Erec, “Ngồi xuống gần ta đây này. Cả hai chúng ta sẽ nhìn chăm chú vào cái chấm Jam vừa đánh dấu. Tập trung vào. Lộn con mắt rỗng của cậu ra ngoài rồi nhìn thấu qua cái chấm đó. Nhìn vào Thực Thể...”

“Khoan đã,” Erec nói. “Cháu không lộn con mắt rỗng ra được. Thỉnh thoảng nó tự lộn ra thôi chứ cháu không biết cách điều khiển nó.”

“Hừ,” ông Thiện Long nói sảng, “thì bây giờ là lúc cậu học đấy.” Ông hít một hơi. “Mắt rỗng rất thuần khiết, Erec. Loài rỗng bọn ta sống quỳn với không khí, hòa nhập với thiên nhiên và với tim mình. Để kích hoạt con mắt rỗng, cậu phải suy nghĩ giống như loài rỗng. Cậu cần lọc ra những cảm xúc thuần khiết nhất trong con người mình: Tình yêu. Đó chính là loài rỗng, cậu biết đấy, sinh vật của tình yêu. Có lẽ cậu không hiểu. Vậy, hãy trông cái cách loài rỗng bọn ta xé xác con mồi, giết những kẻ quấy nhiễu bọn ta. Nhưng bọn ta cần ăn và cần tự vệ; cơ thể bọn ta rất giống với những Tinh Thể và phép thuật bên trong chúng. Và đó cũng là tình yêu.

“Chính vì vậy mà Argus Baskania Thần Chết sẽ chẳng bao giờ tận dụng được hết quyền năng của mắt rỗng, nếu hắn chiếm được chúng. Cứ cho là hắn sẽ sử dụng chúng, nhưng chỉ dùng được mặt sau của chúng thôi - mà sức mạnh ở mặt đó thì chỉ có hạn. Hắn sẽ sử dụng chúng bằng lòng căm thù của mình. Và tương lai mà mắt rỗng chỉ ra cho hắn sẽ bị méo mó, rồi vì những sai lệch mà hắn thấy được, hắn sẽ hủy diệt tương lai luôn. Việc chúng ta cứu mạng lũ rỗng con không chỉ là việc quan trọng, mà là việc sống còn, thậm chí còn hơn thế nữa, đó là ngăn chặn không cho Baskania có một trăm con mắt rỗng để bổ sung công lực của hắn. Giả sử có thêm hàng trăm con mắt rỗng đi chẳng nữa, hắn cũng chỉ thấy này thấy kia mà chẳng thể hiểu gì, thành thử hắn sẽ thay đổi tương lai liên tục. Điều đó sẽ hủy hoại mọi thực trạng của vũ trụ.”

Cảm giác ớn lạnh chạy xuống cổ Erec. Nó không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến vậy. “Hãy chỉ cho cháu cách tạo cái lỗ thủng đi, ông Thiện Long.”

“Trước tiên, cậu phải quay con mắt rỗng ra đã. Hãy dùng tình yêu của cậu, Erec. Hãy tập trung,

không phải vào người hay vật mà cậu yêu thương, mà vào chính tình yêu ở bên trong cậu ấy. Cậu có gì bên trong con người mình? Cảm xúc thuần khiết của cậu là gì? Tập trung nào.”

Erec tập trung. Nó nhắm mắt lại, và cảm nhận sâu tận đáy tâm can tất cả tình yêu mà nó có trong cuộc đời mình. Hình ảnh những con người và những đồ vật bắn xoáy qua đầu nó, nhưng nó vẫn vươn sâu hơn nữa, nghĩ về những thứ bên dưới nữa, là chính bản thân nó. Nó cảm thấy khoan khoái, cảm thấy mình nối kết với trái đất và với tất cả những gì thuộc về trái đất. Nó cảm thấy yên bình.

Nó mở choàng mắt ra, thấy tất cả mọi thứ đều là một màu xanh lục. Những mạng lưới màu trắng lóe lên trong không khí. Lần này, Erec cảm thấy mình hòa với chúng, và với phép thuật hiện hữu bên trong chúng.

“Tốt lắm,” giọng ông Thiên Long gióng lên rành rọt. “Giờ cả hai chúng ta hãy tập trung vào cái chấm mà Jam đã đánh dấu lên cánh hoa. Chúng ta sẽ nhìn vào trong đó, bằng mắt của chúng ta, và xoáy sâu hơn nữa. Hãy tập trung nhìn, nhìn thật sự ấy. Mọi hạt vật chất trong cái chấm đó sẽ tự phô bày ra trước mắt chúng ta khi chúng ta tập trung. Rồi khi mọi thứ trở nên rõ ràng, và chúng ta quan sát nó, chúng ta sẽ nói chuyện được với nó. Dịch chuyển nó. Hãy thay đổi vật chất bên trong cái chấm nhỏ này của thế giới.”

Xem ra chẳng phải là một nhiệm vụ nhỏ nhoi, nhưng giọng ông Thiên Long chắc như đinh đóng cột, và Erec cũng cảm thấy tự tin lấy. Nó nhìn cái chấm mà Jam đã đánh dấu. Đó là một điểm đen nhỏ xíu nằm trên cánh hoa màu trắng, nhưng hiện rõ mồn một. Erec nhìn kỹ hơn. Mạng lưới Thực Thể bao quanh cái chấm, nhưng hình như cái chấm tí xíu ấy vẫn chưa nằm trong Thực Thể. Phải đưa cái chấm đó vào Thực Thể, Erec cương quyết.

Erec nheo mắt, nhìn chăm chú hơn nữa. Ông Thiên Long đã nói gì nhỉ? Hãy nhìn thật sự. Nhưng bằng cách nào? Ở đâu?

Tình yêu. Erec nghe thấy giọng ông Thiên Long văng lên trong đầu.

Và tất cả là thế. Tình yêu mà Erec cảm nhận được truyền ồ ạt vào cái chấm. Những gì hiện ra trước mắt nó thật diệu kỳ. Nó là một chương trình ra mắt, một tặng phẩm trao đến Erec, một tiết mục phô bày những bí mật, một khe hở. Lúc này Erec đã trông thấy những lớp hạt nằm trong Tinh Thể ở đó - và chúng mới đẹp làm sao. Nó tiến lại gần hơn nữa, không phải bằng thân thể mà bằng tâm tưởng. Khi Erec tiếp cận những lớp hạt, chúng phóng to lên theo ý chí của nó, tách rời ra thành từng hạt, cứ mỗi hạt sau dường như lại trắng lẹ, quyến rũ hơn hạt trước. Đây chính là cách vận hành của phép thuật. Đó là máu huyết, là nguồn sống của vũ trụ.

Erec chẳng biết mình đã thăm dò Thực Thể trong bao lâu, cũng chẳng hay ông Thiên Long nãy giờ làm gì. Nhưng càng tiến vào bề sâu của Thực Thể, càng gần lúc kết thúc thì các tầng hạt lại càng tách rời nhau nhiều hơn, cho tới khi quy trình đó trở thành một hoạt động được mặc định sẵn. Thành ra vô hạn. Đó chính là tình yêu.

Nhận thức ấy vỡ òa trong Erec, và chẳng hiểu sao nó lại thay đổi được Erec. Giờ thì Erec không chỉ thấy những tinh thể lỏng lầy mà còn cảm nhận chúng, hiểu rõ chúng. Đã đến lúc bắt buộc chúng phải thay đổi vì mình, vì lũ rồng mới nở, và vì lợi ích của cả thế giới.

Không ngoảnh mắt đi, Erec hỏi từng chỗ, từng điểm nhỏ trong con tim mình. Và Thực Thể đáp lời. Nó bươn vào trong Thực Thể bằng sự mừng rỡ của mình, dịch chuyển vật chất, thay đổi chúng. Erec tách rời những xó lơ nhỏ ra, rồi lại tách những xó nhỏ hơn nữa, nhận ra có ai đó cũng đang sát cánh với mình, trợ lực cùng mình khắc tạc nên con đường. Một cái lỗ hiện ra. Giờ đây Erec đã trông thấy cái lỗ đó. Và Erec cần phải nói cho cái lỗ rộng ra. Và mặc dù Thực Thể đang cho phép nó làm điều đó, nhưng cũng chẳng dễ dàng gì. Bởi vì cái lỗ đó trống rỗng. Hư vô. Một lỗ hổng thông vào nơi sống còn. Điều đó khiến cho Erec hoảng sợ. Nhưng Erec không để cho nỗi sợ hãi kìm bước mình. Nó cần phải dẫn tới trước.

Cái hư vô nói rộng ra xung quanh Erec, như một vòng lốc xoáy hút lấy chính con người nó ra khỏi nó. Nó vẫn bươn tới, để từng tế bào trong mình tạo nên sự thay đổi, nhưng nó không biết sự thay đổi ấy ở bên trong hay bên ngoài mình. Từng mẩu năng lượng bị hút ra khỏi cơ thể nó, cháy rụi trong ngọn lửa vừa lóe lên rồi lại tắt lịm. Nó cảm thấy mình yếu lả đi, nhẹ bẫng, như đang tan ra.

Thế rồi, cuối cùng, cái lỗ đen mở ra hoàn toàn.

[\[1\]](#) Tinh thể là những kết cấu rắn có dạng hình học xác định, được cấu tạo từ các hạt, sắp xếp có trật tự trong không gian. Trong bộ truyện này, Tinh Thể là những kết cấu rắn, sắp xếp có trật tự trong Thực Thể - ND.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

Erec cảm thấy có cái gì đó lạnh lạnh trên mặt mình, y như cái giẻ ướt. Nó không rõ mình đang ở đâu. Nó cố mở mắt. Màu xanh lục đó không còn nữa. Bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại.

Jam để Erec tựa vào người ông, rồi đưa tay lau trán cho nó. “Cậu trẻ có sao không?”

Erec gật đầu.

Jam hô biến ra một thìa đầy dung dịch màu nâu đậm đặc. “Uống đi để lấy lại tinh thần, cậu trẻ.” Jam lưỡng lự, giọng hơi xúc động và lo lắng. “Có một vết màu trắng trên tóc cậu, nó xuất hiện lúc cậu đi qua chỗ đó, cậu trẻ à.”

Thứ thuốc đó có vị tởm không chịu nổi nhưng lại giúp Erec tỉnh táo hẳn. Ông Thiện Long đang nằm kế bên nó, hai mắt mở to. “Chúng ta đã làm được rồi phải không, ông Thiện Long?”

“Ừ, Erec. Jam đã trồng một cây sung ngay chỗ cái lỗ để đánh dấu rồi. Cậu phải nhớ nó cách Hang Mộng Muội khoảng ba mươi bộ đấy.”

“Cháu nhớ rồi.” Erec thấy ông Thiện Long nói chuyện cứ như thể ông sẽ không lên kế hoạch giúp nó đem mấy con rồng về cho cha mẹ chúng vậy. Cũng được thôi. Ông rồng giúp nó thế là nhiều lắm rồi, ông ấy không được khỏe - Erec hiểu mà. Nó ngồi dậy, cảm thấy khỏe hơn vì thứ thuốc của Jam đã có tác dụng.

Erec vớ tay về phía cây sung và ngấm tay mình biến mất trong cái lỗ. Tĩnh điện bật lách tách trên da nó. Nó mò mẫm bên trong cái lỗ, cảm thấy Nevervarld thật lạ lẫm, hanh khô trước khi rút tay lại. “Cháu nghĩ mình không nên để lũ rồng con ở đây quá lâu. Hình như không an toàn cho lắm. Vớ lại chúng còn nhỏ quá.”

Jam mỉm cười, “Ước gì tôi đem lũ rồng con vào trong đó được, cậu trẻ à. Hôm nay cậu vào đó vậy là đủ rồi.”

“Được mà, Jam.” Erec nói. “Những người bình thường không sống sót trong đó được đâu. Nếu không có con mắt của ông Thiện Long thì tôi đã toi đời trong lần đầu tiên vào đó rồi.”

Jam dẫn mấy con rồng con lên cái lỗ thông vào Thực thể, vỗ nhẹ lên đầu chúng. Erec tháo đôi Giày Êm và thò chân vào cái lỗ, chân nó lập tức biến mất. Dù vậy nó không sao chui sâu quá thất lưng được. “Ố! Sao thế nhỉ?” Rồi Erec chợt nhớ đến cái vật trông túi. Nó lôi Cuộn giấy Sự thật ra, chuyền cho Jam, rồi bằng một cú hích người, nó nhảy tọt vào cái lỗ, chỉ còn từ hai cánh tay trở lên là ở bên ngoài.

Một tay Erec tì trên nền đất, tay còn lại vươn đến chỗ mấy con rồng. Erec cố phớt lờ cái cảm giác mà nó đang cảm nhận, như thể đôi chân và thân mình nó đang tê cóng và trôi lơ lửng ngoài không gian. Mặt đất dưới chỗ tay Erec giữ vững người nó, và nó bám chân chặt lên chỗ nền đất đó. Con rồng con vất vả chui vào cái lỗ, Erec phải đỡ nó vào. Khi làm vậy, đầu của Erec lại bị lún sâu vào Nevervarld.

Erec thở hổn hển. Lúc tập trung cao độ, nó đã quên bằng cảm giác nhói nhói quanh thân mình. Tình trạng hư vô, trống rỗng kéo dài bất tận. Như thể cái không gian ấy đang hút Erec ra khỏi cơ thể của chính mình. Những cơn xoáy đen trắng vây lấy nó, di chuyển khắp người, thậm chí xuyên qua thân thể nó. Nó cảm nhận được sự thiếu vắng của phép thuật trong Thực Thể. Cảm giác đó trống rỗng, hư ảo. Cứ như thể Erec đang bơi trong một biển tĩnh điện trắng đen im lìm bất tận, và chứng kiến cơ thể mình biến thành tĩnh điện. Từ xa, nó nghe thấy một âm thanh

quen thuộc vắng lại. “Cảm ơn. Ngon quá!”

Con rồng con cũng có vẻ sốc chẳng kém gì Erec. Lớp vẩy màu vàng của nó ánh lên rực rỡ chưa từng thấy. Erec khẽ với tay chạm vào mặt con rồng con, cố trấn an nó.

Rồi Erec nghe được suy nghĩ của con rồng con. “Tôi đang ở đâu đây? Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Không sao đâu.” Erec nghĩ. “Mày đang ở Nevervarld. Ở đây mày sẽ được an toàn. Mày sẽ sớm được về với cha mẹ mày thôi.” Chẳng biết vì một lý do nào đó mà con rồng nhỏ lại tin Erec, Erec cảm thấy như vậy. Những tia lửa nhỏ sáng chói nổ lách tách trên da thịt Erec. Năng lượng của nó từ từ trôi ra.

“Tôi không thích ở đây,” rồng con nghĩ.

Erec cũng vậy. Nó nhắm mắt, nắm chặt bàn tay để lấy lại bình tĩnh. Sợi xích mát lạnh và cứng ngắc trong tay Erec - đó là vật có thể cầm nắm được, một cái gì đó rất thật. Erec kéo sợi xích và một con rồng nữa rơi tõm vào vực thẳm của Nevervarld, lớp vẩy của con rồng này ánh lên màu xanh chói lọi. Erec buông tay khỏi nền đất, thoăn thoắt kéo mấy con rồng con vào lỗ.

Những sắc màu và những thứ lộn xộn chao lượn khắp nơi, màu vàng màu đỏ trôi bồng bềnh và sáng rực đến chói mắt, thấp sáng cả những đốm lập lờ đen trắng. Erec hoa hết cả mắt. Những suy nghĩ của bầy rồng vang lên trong Nevervarld, vọng vào tâm trí Erec, “Nơi này là đâu? Tại mình chết rồi à?”

“Không đâu!” Erec trả lời. “Mấy nhóc chỉ tạm trốn ở đây thôi, sẽ tránh được mấy tên quỷ bự ác độc. Ta sẽ đưa cha mẹ mấy nhóc đến đây, được chưa nào?”

Lũ rồng con đã vững dạ hơn đôi chút, nhưng Erec muốn để lại vài cây hoa da sư tử cho tụi nó ăn. Erec tìm mấy cây hoa, nhưng chả có gì khác ngoài thứ sắc màu chói lọi của lũ rồng. Erec chẳng tài nào phân biệt được hình dạng mấy bông hoa trong những cái xoáy đang chuyển động không ngừng đó.

Được rồi. Hãy suy nghĩ đi. Lần trước nó đã làm được cơ mà!

Giờ đây Erec đã thấm mệt, nó uể oải buông người xuôi theo dòng chuyển động. Những hạt li ti đi xuyên qua người Erec, lấy theo từng mảnh thân thể nó. Tập trung đi! Tại sao nó lại ở đây? À! Đúng rồi! Mấy con rồng con! Mấy cây hoa.

Nhưng mấy cây hoa đó đang ở đâu chứ? Erec quay đầu, không nhìn lũ rồng mà nhìn vào những hạt li ti, hy vọng sẽ nhận dạng được một thứ gì ở đó. Erec không biết chắc mình đang di chuyển hay chỉ bất động một chỗ. Chúng là cái gì nhỉ? Những tia sáng đập vào người Erec mạnh hơn và nhanh hơn, kéo thêm nhiều năng lượng ra khỏi cơ thể nó. Mấy cây hoa đâu rồi?

Erec cố gọi mấy cây hoa, át cả tiếng ồn ào của mấy con rồng trong tâm trí nó. “Hoa ơi, giúp ta lần nữa đi mà! Mấy con rồng này cần mày.” Nghe sao mà lâm li bi đát quá - ai đời lại đi kêu mấy bông hoa tới để cho đám rồng con xơi tái chúng như thế bao giờ! Nhưng trước đây mấy cây hoa đó đã tự đến với Erec mà, để Erec đem chúng ra khỏi thế giới của chúng, như thế chúng biết....

Có cái gì đó mềm mại lướt nhẹ qua tay Erec, “Tôi ở đây này. Tôi sẽ giúp cậu.”

Erec cảm nhận được mấy bông hoa, và ném chúng cho mấy con rồng. “Mấy cái cây này có ích cho mấy nhóc lắm đấy. Chúng là thức ăn và sẽ giúp các nhóc khỏe mạnh.” Hoa da sư tử chẳng biết từ đâu bay lượn xung quanh Erec và lũ rồng. Erec cảm nhận được thiện chí của chúng.

Âm thanh của Nevervarld vang vọng khắp tâm trí Erec. “Cậu vẫn chưa chết. Cậu là con người có một phần thân thể của loài rồng.”

Erec biết là chẳng còn nhiều thời gian trước khi nó vĩnh viễn nằm lại ở cái chốn Nevervarld này, nhưng nó đã quên mất cách chuyển động để thoát ra ngoài. Có cần phải bơi không hay chỉ cần mình quyết tâm thôi? Erec đã quá mệt. Miệng lỗ của Thực Thể tỏa sáng như ngọn lửa lập lòe, có thể nó chỉ còn cách Erec khoảng vài xen-ti-mét, nhưng cũng có thể là vài dặm cũng không biết chừng. Erec nhấn người qua khoảng hư không, chẳng vật lộn với cái gì cả, di chuyển hay không di chuyển. Khi tâm trí bắt đầu nhòa đi, Erec cảm thấy có cái gì đó đang đẩy nó, mềm mại và dứt khoát. Cái miệng lỗ hiện ra gần hơn, lớn hơn, cho tới khi có người nào đó hay cái gì đó đẩy Erec một cái thật mạnh, và đầu nó chui tọt ra ngoài.

Erec rùng mình thật mạnh. Cỏ cây, bầu trời, tất cả đều rực lên một màu chói lòa. Erec nhắm tịt mắt lại, nhưng sắc màu của bầu trời vẫn xuyên qua, và bên trong mí mắt nó, những mạch máu đỏ cùng những cái bóng nâu bủa lấy con người. Ít ra, lần trước nó thoát khỏi Nevervarld là vào ban đêm. Dù vậy, những vì tinh tú vẫn là quá nhiều đối với nó.

Jam áp thân mình lên người Erec, “Cậu trẻ, sao cậu lạnh như băng thế này!” Ông choàng áo khoác lên người Erec và nhét Cuộn giấy Sự thật vào túi nó. “Cậu có sao không, cậu trẻ?”

Erec gật đầu, “Làm ơn nói nhỏ thôi, Jam.” Âm thanh, tiếng chim hót, thậm chí cả cơn gió nhẹ cũng khiến Erec cảm thấy đau đớn, chẳng thua gì cái cảm giác của nền đất cứng ngắc bên dưới cơ thể nó. Erec hít một hơi thật sâu. Không sao cả, Erec tự nhủ với chính mình. Chẳng mấy chốc Erec đã thích nghi trở lại, nhưng giờ đây, nó chỉ muốn có mỗi một điều là được ngủ một giấc ngon lành.

Sáng sớm hôm sau, Erec thức dậy, đã cảm thấy khỏe hơn nhiều, ngoại trừ cơn đau là lạ ở trán. Nó sờ lên chỗ đau và cảm thấy như có một cái miệng rất bự của loài thú mỏ vịt nhô ra trên trán mình. Cái chỗ u ấy lồi ra, đến nỗi chỉ cần ngược mắt lên là Erec đã nhìn thấy nó... Nhưng Erec chẳng nhớ nổi là mình đã bị ngã đập đầu hay sao mà lại ra nông nỗi này. Mà quái lạ, nó không hình dung nổi là mình đã đập đầu mạnh đến mức nào mà trán lại u lên một cục to đùng như thế được.

Nó nhồm dậy, ngồi chồm hồm trên bãi cỏ. Jam đang nhóp nhép mấy loại hạt và quả mọng. Có một vòng u sưng to như cái đĩa quanh đầu của viên quản gia, cái vòng u đó làm cho Jam trông chẳng khác nào một cái đĩa bay. Jam gật đầu với Erec, “Tôi e là chúng ta phải đi xuống với cái đầu hình mũ vành. Chẳng biết có phải tôi vớ được cái của nợ này từ mấy anh hề không nữa. Chắc cũng còn lâu nó mới sưng to hơn. Chỉ sợ sức đề kháng của chúng ta đang cạn kiệt. Hy vọng chúng ta sẽ tìm được bác sĩ ở Lerna.”

Erec thở hắt. Tuyệt nhỉ! Ngay cái lúc gặp gỡ Tina thì nó lại trông như một con quái vật. “Chắc ta phải đi tìm anh chị tôi ngay thôi.”

Jam gật đầu. Erec cứ nhìn chăm chăm lên cái vành u trên trán Jam. “Ông Thiên Long vẫn đang ngủ, cậu trẻ ạ. Ông bảo bọn mình cứ đi đi, ông hứa sẽ gặp chúng ta khi cần thiết tại Trận đánh Quái vật. Tôi nghĩ ông ấy cần nghỉ ngơi.”

Lên đường theo hướng mà hôm qua đã văng lại tiếng trống kèn ồn ã của cuộc diễu hành, cả hai bắt gặp một ngọn đồi. Trên đỉnh đồi, cả hai thấy một thành phố thấp thoáng phía xa, trông nó cũng chẳng khác một thị trấn ở Thượng Địa là mấy. Cả hai tiến về nơi đó, tin chắc đó chính là Lerna.

Sau một giờ đi bộ, cả hai đã đến vùng ngoại ô của thành phố; nơi đây có chỉ có vài ngôi nhà, vài cửa tiệm nằm dọc hai bên đường. Erec gõ cửa một ngôi nhà, hy vọng người này sẽ giúp nó tìm ra Tina Amymore, và rồi nó sẽ tìm cách cứu hai anh chị sinh đôi.

Một người đàn ông đội chiếc mũ quân đội, có hàng ria mép cứng đơ, ra mở cửa và chăm chăm

nhìn cả hai. Erec chợt nhớ ra bộ dạng kinh khủng của nó và Jam với cái đầu hình mũ vành. Nó ngoác miệng cười, hy vọng lấy lại bộ mặt đáng hoàng. “Chào chú! Chúng cháu mới ở xa đến đây, cháu muốn hỏi thăm người quen.”

“Ừm! Vào đi,” người đàn ông trả lời cộc lốc. Ông ta bập ồng điếu. “Ta không có nhiều bạn bè quanh đây, nhưng ta sẽ giúp.” Người đàn ông nhìn Jam, “Mới có ai đó ném cái đĩa bay vào đầu ông à?”

Jam nhún vai, “Bọn tôi là người có kiểu đầu hình mũ vành. Nếu chú muốn tụi tôi đi cho khỏi chướng mắt...”

“Không, ta chả quan tâm,” người đàn ông nói. “Nhưng mà, có một bác sĩ ở ngay khúc cua đây. Bác sĩ Shandy. Chắc hai người cũng muốn tạt qua đó chứ hả?”

Erec nhẹ cả người khi nghe nói có một bác sĩ ở gần đó. Hy vọng cái vành u này sẽ kịp biến mất trước khi nó gặp Tina. Người đàn ông dường như thật tình vui vẻ khi có khách. “Ừm! Không phải nói khoác...” Erec lắng nghe người đàn ông giải thích với Jam, “nhưng ta là một thợ săn hơi bị cừ đấy. Hồi còn ở đỉnh cao phong độ, ta cũng săn được khá nhiều. Mấy con ruồi lớn nhỏ đủ loại. Thậm chí còn săn được cả muỗi nữa. Muốn xem mấy chiếc cúp của ta không?”

Erec tưởng đầu mình nghe nhầm, nhưng nó thấy trên tường treo lủng lẳng hàng trăm chiếc bảng nhỏ xíu, trên mỗi chiếc bảng có đóng một cái đầu côn trùng. Người đàn ông bước tới phía Erec và gật đầu. “Đẹp chứ hả? Ta bắt được nó bằng tay không cách đây hai mùa hè đấy. Thấy cô nàng đẹp không? Xem cô nàng này này này.” Người đàn ông chỉ tay về phía chiếc cúp ruồi khác. “Đây này, bự to chẳng luôn! Ta không nghĩ sẽ bắt được nó. Còn con này thì mới bắt được gần đây, ở sâu sau nhà ông hàng xóm. Nó cứ đậu trên mồn trắng miệng, thế là ta phải giải quyết luôn bằng tay không.” Ông ưỡn ngực. Có cả một dãy súng cao su treo dọc bức tường gần đó.

Erec và Jam liếc nhau. “Chà! Đẹp quá,” Erec nói. “Thế chú có biết cách tìm một người sống ở Lerna không ạ? Tên của bạn ấy là Tina Amymore.”

“Ta chưa nghe tên đó bao giờ! Nhưng nếu con bé đó sống ở Lerna thì cậu cứ đi sâu vào thị trấn mà tìm. Tra niên giám hay tìm theo cách nào đấy. Ở đây tụi ta sống hơi cách ly.”

Erec và Jam cảm ơn người đàn ông rồi thẳng tiến vào thị trấn theo dọc con đường cũ. Rồi bỗng nhiên trời đổ mưa. Erec ướt nhẹp. Nó khom vai, lấy làm mừng vì cái đầu mũ vành đã ngăn không cho nước mưa tạt vào mặt. Lạ thật, chỉ mới vài phút trước bầu trời còn trong xanh và thời tiết vẫn rất đẹp cơ mà. Thật ra, khi Erec ngược mắt nhìn quanh, bầu trời vẫn trong veo.

“Cậu trẻ?” Erec quay lại và thấy Jam đã ngừng bước. “Có một đám mây mưa nhỏ trên đầu cậu. Nó đi theo cậu hoài kìa.”

Erec ngửa mặt lên, cố nhìn cho được những thứ bị che khuất dưới cái “vành mũ”. Đúng là có một đám mây đen nhỏ trên đầu nó thật; đám mây dừng lại khi nó dừng lại và di chuyển khi nó bước đi. Mưa chỉ đổ ào ào trên đầu Erec và để lại một vệt nước dài trên lối đi. “Sao đám mây này lại theo tôi vậy?”

Jam nhìn ngạc nhiên, “Tôi cũng không biết nữa, cậu trẻ. Tôi chưa từng thấy thứ gì như vậy cả.”

Erec mừng là đã tìm được phòng mạch của bác sĩ Shandy ở ngay khúc cua. Cả hai bước vào và thấy một chàng trai trẻ, cao, tóc đen đang ngồi phía sau một cái bàn, trong phòng chẳng còn ai khác. Đám mây mưa theo Erec vào cả phòng mạch, khiến cho sàn nhà cũng sùng sùng nước.

Chàng trai hờ hững ngược nhìn, “Xin chào!”

“Anh có là bác sĩ Shandy không ạ?”

“Phải. Có chuyện gì thế?” Vị bác sĩ nghe có vẻ ngạc nhiên. “Em bị làm sao à?”

“À! Vâng! Tụi em đang gặp rắc rối.” Erec chỉ tay lên hai cái đầu.

“Sao?” bác sĩ nhìn cả hai, đợi chờ.

“Ừm!” Erec nói, “Đầu tụi em đều bị nổi u như cái mũ vành. Giờ em còn bị cả đám mây mưa này theo đuôi, nhưng em không biết sao lại vậy nữa.”

“Chắc em bị bệnh trận mưa rào rồi. Bệnh ấy ghê lắm! Em ướt như chuột lột rồi này!” Vị bác sĩ gật gù như thể anh ta thấy chuyện này rất hấp dẫn, nhưng lại chả buồn động tay động chân làm gì cả.

“Có chữa được không hả bác sĩ?” Erec hỏi.

“Ồ! Được. Được chứ!” bác sĩ niềm nở gật đầu.

“Ừm...” Erec chờ đợi để nghe ý kiến bác sĩ, nhưng anh ta chỉ nhìn cả hai và mỉm cười.

Jam hỏi, “Thưa ngài, ngài chữa cho tụi tôi ngay được không?”

“Ồ!” Bác sĩ đứng lên. “Tôi biết rồi. Ừm! Để coi nào.” Bác sĩ Shandy đi vòng quanh Erec và Jam, môi bĩu dài, âm à âm ừ một hồi. “Ồi! Nhìn kìa!” Bác sĩ sầm soi cái trán Erec. “Ca này nặng đấy, xì, xì!” Bác sĩ gõ gõ ngón tay trên bàn, biến vào trong một lát rồi quay lại với một cái cửa lớn. “Chắc phải cắt bỏ mấy cái vòng u xấu xí đó đi thôi.”

Erec và Jam thộn mặt nhìn nhau. Jam hỏi, “Không có cách trị nào khác nữa hả bác sĩ?”

Bác sĩ Shandy đặt cái cửa xuống, “Dĩ nhiên là có chứ. Thử dùng mấy con đĩa nhé?” Bác sĩ với tay lấy một cái hũ lớn đựng đầy những sinh vật sống đang bò lổn ngổn, đen thui, mập ú.

Erec co rúm người khi bác sĩ lấy nhíp gắp ra một con. “Không! Thế thì thà không chữa còn hơn!”

“Được thôi!” Bác sĩ cắt cái lọ đựng đĩa đi. “Đúng vậy, anh cũng nghĩ cách đó chả có tác dụng gì. Hay thử cách này xem sao?” Bác sĩ lôi ra một cái chai màu đen, dính đầy bụi bặm. Một làn hơi màu đen phụt lên khi anh ta mở cái nắp ra. Jam lấy tay phẩy phẩy làn hơi. Bác sĩ lục lọi trên kệ tủ. “Có một loại thuốc giúp em thông minh hơn. Nhưng tệ một nỗi là khi hết tác dụng nó lại gây phản ứng gây đại. Nhiều giáo sư đại học nghiện món này lắm.” Erec thắc mắc liệu vị bác sĩ này có phải là người duy nhất kê loại thuốc này cho tụi nó không.

“À! Ta biết rồi!” bác sĩ Shandy nhìn có vẻ nhẹ nhõm. “Vài ngụm rượu này sẽ là loại thuốc chính xác đây. Uống vài ngụm đi.”

“Chữa được không ạ?” Jam hỏi.

“Ừm, không, nó chưa bao giờ chữa được bệnh. Nhưng nó là loại rượu vang tuyệt hảo đấy.”

“Chắc mình nên đi thôi, cậu trẻ,” Jam nói.

Ngay lúc đó, một phụ nữ mảnh dẻ, mái tóc đỏ dợn sóng, bước vào phòng mạch. Cô mặc một chiếc đầm trắng mỏng, mang thắt lưng màu hồng. Những bông hoa trắng nhỏ trên tóc cô rất hợp tông với chiếc đầm trắng. “Troy, cháu lại đóng giả làm bác sĩ nữa đấy à?” Cô khoanh tay, “Bây giờ xin lỗi hai vị khách dễ thương này đi!”

Troy xụ mặt và ngược nhìn cả hai, rồi nháy mắt, “Xin lỗi.”

“Giờ thì,” bác sĩ Shandy thật nói, “Có vẻ như cháu bị bệnh trận mưa rào rồi. Tốt hơn là cô sẽ điều trị cho cả hai không thì người còn lại cũng sẽ đổ bệnh luôn cho mà xem.” Cô gật đầu với Jam, “Ồ! Ông cũng bị bệnh đầu mũ vành hử. Trời ơi! Lại đây tôi xem nào.”

Erec và Jam ngồi cạnh nhau ngay chiếc bàn khám bệnh. Bác sĩ đưa cho Erec một cái xô để hứng nước mưa chảy trên đầu nó. “Dạo này cháu có hay bị căng thẳng không? Căng thẳng dễ làm cháu mắc bệnh trận mưa rào lắm.”

Erec gật đầu, không muốn đi sâu vào chi tiết. Bác sĩ Shandy đưa cho Erec một viên thuốc bạc và một tách dung dịch màu đỏ ngòn ngọt để nuốt trôi viên thuốc. Cô đội cho Erec một cái mũ phản quang và đưa một cái khác cho Jam. “Để đám mây không tìm được hai người nữa.” Thoáng một cái, đám mây đã biến thành một dải bạc, ngừng mưa, và trôi ra khỏi phòng.

“A! Cái này sẽ tốt hơn,” cô nói, ném một chiếc khăn lên sàn. “Bây giờ thì để xem mấy cái đầu mũ vành nào. Đội cái này lên đi.” Bác sĩ đưa cho Erec và Jam hai cái mũ kim loại, trông cứ như hai cái máy sấy lỗi thời, phả hơi nước âm ỉ lên đầu cả hai. “Nó sẽ rút mầm bệnh ra ngay tức khắc thôi.”

Erec cảm thấy da nó hết căng. Nó thấy khỏe khoắn hơn, ngoại trừ cái cơn đau nhè nhẹ ở ngón tay, kết quả của vụ cho đám rồng con ăn lần trước. Cái mũ sấy nhẹ mái tóc Jam, làm ông trông khác hẳn.

Bác sĩ Shandy nhận hai đồng tiền vàng - phí khám và chữa bệnh, rồi giúp Erec tra địa chỉ của Tina trong sổ niên giám điện thoại. “Địa chỉ là 111 đường Scylla.” Khi ra khỏi phòng mạch của bác sĩ, Erec thấy Troy đang cau có vì bị một đám mây mưa bao quanh trên đầu.

CHƯƠNG HAI MƯƠI

Chuyện Balor và Damon Stain được ngồi trên kiệu nhưng với vua Pluto và Hoàng tử Bóng tối, trong khi Rock Rayson hạ đẳng phải đi bộ cùng với lũ người Thần Quốc là hoàn toàn phải lẽ. Ngay cả cha tụi nó, đại pháp sư Mauvis Stain, còn không được phép ngồi trên đó nữa là. Balor biết nó cao quý hơn hẳn lũ tiện dân ngoài kia. Đúng vậy, mọi thứ phải như thế chứ!

Chiếc kiệu, vốn là một cái lều bằng lụa với những chiếc gối nhung thêu thùa đẹp mắt, có những thanh đòn dài được bọc tùy tùng của Baskania khiêng trên vai. Baskania đã biến cho lớp vải trở thành vật liệu cách âm. Cũng như mọi khi, hắn cầm cây vương trượng của vua Pluto, mặc dù ai cũng biết cây trượng mà hắn thực sự thèm khát lại thuộc quyền sở hữu của vua Piter.

Vua Pluto ngả người trên gối, những lớp chăn lông che phủ chiếc áo choàng lông chồn của ông. “Ngài nghĩ chúng ta có còn cần đến Danny và Sammy Rex nữa không, thưa ông chủ? Chẳng mấy nữa thế giới này sẽ phủ phục dưới chân chúng ta thôi.”

Baskania thở dài. Con mắt thứ ba trên trán hắn nhìn thần thờ vào khoảng không, trong khi những con mắt ở lòng bàn tay thì trợn tròn thao láo. “Biết đâu bọn nhãi ranh đó vẫn còn hữu dụng. Nhưng người nói đúng. Ta sẽ sớm có được quyền năng mà ta đang tìm kiếm. Sau khi loại bỏ được Erec Rex, ta sẽ cho chúng đi đời nhà ma luôn.”

“Rồi bà ngoại yêu quý sẽ trở lại với ta. Cái chết sẽ không thể ngăn cách bà cháu ta được nữa. Bà sẽ nói cho ta nghe Bí mật Vĩ đại, lời tiên tri hé lộ nơi cất giấu Phép thuật Tối thượng.” Một nụ cười uế oải hiện ra trên khuôn mặt hắn. “Đến lúc đó, ngay cả trăng sao cũng phải cúi đầu trước ta.”

Baskania cười khùng khục. Những con mắt trong lòng bàn tay hắn đảo qua đảo lại, nhìn thấy cái điều mà một số thuộc hạ đứng chung quanh cái kiệu đang chứng kiến. “Nếu như thế vẫn chưa đủ, ta sẽ có vô khối mắt rồng của riêng mình để tùy nghi sử dụng. Chỉ cần như thế thôi thì quyền năng của ta cũng đã vượt ngoài sức tưởng tượng, hơn tất cả mọi sinh linh trên thế gian này cộng lại. Nhưng con mắt rồng mà ta mong có được nhất lại đang được gắn vào mắt của Erec Rex. Ta sẽ rất vui khi được khoét con mắt ấy ra, làm cho thằng nhóc đó phải đau đớn, nhức nhối trước khi ta giết nó. Cảm ơn người, Pluto, vì đã dò ra tung tích thằng nhóc. Nó đã rơi đúng vào bẫy của ta. Như mọi khi, người đã hoàn thành nhiệm vụ. Tên Mục Lắm Lem ngốc nghếch sẽ chẳng buộc nổi dây giày nếu không có người giúp đỡ.”

Vua Pluto mỉm cười, ngắm cây vương trượng mà Baskania đang cầm bằng ánh mắt biết ơn.

Balor cười khúc khích. Erec Rex tự chuốc vạ vào thân rồi. Và nó sẽ có mặt ở đó để tận mắt chứng kiến.

Khi tiến vào gần trung tâm thành phố, Erec để ý thấy đường phố đầy con gái. Nhưng nó chưa từng gặp một đứa con gái nào giống như vậy. Tất cả bọn họ đều cao và thanh mảnh, với mái tóc dài màu bạc bóng bệh như kim loại nẫu lỏng mỗi khi bước đi. Cặp mắt nằm cách xa nhau lóe lên màu xanh thép, và dường như ai cũng thích xài một loại mỹ phẩm lấp lánh ánh lên ở phía đuôi mắt. Ở đâu cũng thấy con gái và nhìn chúng giống nhau như tạc. Hắn là Tina trông cũng thế.

Erec định hỏi đường. Một đứa con gái ngúng nguẩy bước qua như muốn nói rằng cô nàng biết rõ mình đang đi đâu, và tốt nhất là đừng có ai lộn xộn gì với mình. Erec hắng giọng, “E hèm. Xin lỗi. Cho tôi hỏi thăm, đường Scylla ở đâu vậy?”

Con bé quay người lại, mái tóc ánh bạc tung bay trong gió, đôi mắt lấp lánh, “Nhà em ở đường đó đấy. Anh tìm ai à?” Con bé mặc một chiếc váy ngắn màu bạc, áo sát nách màu trắng và đi ủng bạc đến tận đầu gối. Đôi gò má cao lấp lánh ánh hồng. Hình như trên người con bé chỗ nào cũng lấp lánh.

Erec cố ngậm miệng lại. Đừng có nói gì hết. Làm ơn đi mà. Nó biết Cuộn giấy Sự Thật đang cố ép nó nói. Erec rặn ra từng chữ, tin chắc là giọng mình nghe chẳng khác gì một thằng ngốc, “Tôi... muốn... tìm... Tina Amymone.”

“Ồ!” con bé cười phá lên. “Tuyệt quá! Tụi em ở cùng nhà chứ đâu. Tên em là Rowena. Theo em nào!”

Erec và Jam đi theo Rowena qua các con phố. Những cô gái mà cả hai thấy đều cao ráo và tỏa sáng với một vẻ gì đó không thực, cứ như vừa bước ra từ một quyển truyện tranh vậy. Họ đẹp tuyệt - điều ấy chẳng có gì phải bàn cãi. Erec bắt đầu thấy lo lắng về việc Tina sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy nó. Hẳn cô bé sẽ thất vọng lắm. Nhưng ít ra thì Tina cũng thấy nó qua ảnh rồi mà. Chuyện đó chả có gì quan trọng, Erec tự nhủ. Tina cảm kích những gì nó đã làm, và nó chẳng đang có mặt ở đây để bảo vệ cô bé khỏi lũ quái vật là gì.

Giờ đây khi đã có mặt ở Lerna và chuẩn bị gặp Tina, Erec mới có cảm giác rằng mọi chuyện đang trở thành sự thật. Nó chẳng thể nào tưởng tượng ra nổi những con quái vật đáng sợ, răn nhiều đầu và nữ chiến binh, hay là bất cứ loại nào khác, sắp sửa đến đây tấn công mọi người. Nơi đây trông chả khác gì một thành phố bình thường ở Thượng Địa. Nào là rạp hát ở các góc đường, nào là cửa hiệu quần áo, rồi còn có cả nhà hàng. Cả bọn queo vào một con đường thường thấy ở những khu ngoại ô, hai bên là nhà, cây cối và những bãi cỏ.

Rowena rẽ sang một lối đi dẫn đến một ngôi nhà màu trắng kiểu dáng thời Victoria với viền vàng diêm dúa. Erec đoán Rowena là chị em gì đấy của Tina. Con bé bước đi thật duyên dáng, lá lướt về phía cửa, mở cửa rồi mất hút vào bên trong.

Erec và Jam đứng ngay chỗ ngưỡng cửa. Cứ thế mà xông vào nhà thì không phải phép cho lắm, với lại Rowena cũng có mời cả hai vào đâu. Có một con vật đang lóng ngóng tiến về phía cửa, hẳn đấy là người hầu của gia đình Tina. Erec chưa từng thấy con gì như thế. Con vật ấy cao hơn Erec cả cái đầu, có sừng nhọn tua tủa và những túm tóc dính hạt trên đỉnh đầu. Những chiếc răng nhọn chìa ra khỏi miệng, và gai mọc đầy cái mũi dài của nó. Phủ bên ngoài những cục u bướu là lớp da màu xanh, và từ hai bên hông con vật mọc ra ba cánh tay xúc tu dài có đeo vòng vàng, tận cùng là những móng vuốt sắc nhọn, cong vút. Nhưng lạ lùng hơn cả là dây mắt trên mặt, xung quanh vai và bên dưới cái cổ phía trên chiếc váy trắng của sinh vật này, đang chăm chăm nhìn Erec.

“Erec à?” con vật có một giọng nói cao vút đáng ngạc nhiên.

“Phải.” Erec mỉm cười. “Có Tina ở nhà không?”

“Mình là Tina đây,” con vật cười với nó.

Nụ cười của Erec bỗng dừng tắt ngúm, miệng há hốc. Đây là Tina sao? Nó không tin nổi là cô bé trông lại như thế này. Giờ nó mới hiểu vì sao Tina lại nói rằng người xứ cô trông rất khác thường. Tina hẳn đã nhận thấy vẻ sừng sốt của Erec, vì tiếng cười khúc khích của cô bé nghe không tự nhiên cho lắm. Erec cố gắng giải thích, “Mình xin lỗi, Tina. Chỉ tại trông bạn xấu xí quá. Nhìn bạn gớm thật đấy. Vậy mà mình cứ nghĩ bạn trông sẽ giống Rowena cơ.”

Erec không tin nổi khi nghe những điều ấy thốt ra từ chính miệng mình. Lại là cái Cuộn giấy Sự thật chết tiệt ấy đã phá bĩnh Erec và xui nó nói ra những điều nó không muốn.

Tina đưa cánh tay xúc tu bung lấy mặt, nức nở chạy đi. Jam liếc Erec, cũng may là ông lịch sự

nên mới không buông ra câu, “Giỏi nhỉ, nhóc con!” Erec moi cuộn giấy ra khỏi túi đưa cho Jam xem. Ông nhìn rồi nói, “À, phải rồi. Chỉ tại cái này nên cậu mới... xử sự như thế, thưa cậu.”

Erec vừa chạy vào nhà vừa gọi tên Tina. Rowena lạnh lùng nhìn Erec, “Chị ấy đang ở trong phòng. Tốt hơn hết là anh đi đi.”

“Làm ơn đi mà,” Erec lắp bắp. “Anh cần nói chuyện với Tina. Cho anh một cơ hội nữa đi!”

Đôi mắt xanh băng giá của Rowena nheo lại, “Thôi được. Nhưng nếu anh lại làm chị ấy buồn lần nữa thì chính em sẽ tố anh đi đấy!”

Erec nhè nhẹ gõ cửa, “Tina ơ?”

Nó nghe có tiếng sục sục, “Đi đi.”

“Thôi mà. Mình không định nói vậy đâu. Tại lúc này mình đang giữ một cuộn giấy, thỉnh thoảng nó khiến mình nói ra toàn những điều ngớ ngẩn. Mình mới quảng nó đi rồi. Tina, mình thật lòng xin lỗi mà.”

Cánh cửa chợt hé ra và một trong những con mắt lớn màu hổ phách của Tina nhìn qua khe cửa, “Bạn có chắc là muốn nhìn mặt mình một lần nữa không? Dung nhan của mình sẽ làm xốn mắt bạn mất.”

“Không đâu, Tina, mình chắc mà. Làm ơn mở cửa ra đi.”

Cửa hé rộng thêm một chút, và Tina đứng đó với những giọt nước mắt to đùng tuôn rơi lã chã. Nước mắt của cô bé sôi lên xèo xèo và nổ bụp trên đôi gò má sần sùi giống như chúng vừa tiếp xúc với đá vôi.

Tina sục sục, “Bọn mình vào phòng đọc sách đi.”

Erec ngó vào phòng Tina và thấy có một tấm áp-phích hình nó to đùng treo trên tường. Nó thấy vô cùng áy náy.

“Tina này,” Erec định nắm lấy chiếc xúc tu có vuốt của Tina, nhưng lại lập tức đổi ý. “Mình rất mến bạn. Mình thích những lá thư mà bạn gửi cho mình vô cùng, và lúc nào cũng nóng lòng chờ được nhận chúng.” Nó chẳng nghĩ ra được cách nào để rút lại lời nói của mình. “Nghe này, chẳng phải đó mới là điều quan trọng sao? Mình không quan tâm đến bề ngoài của bạn, chỉ cần cho mình chút thời gian để làm quen thôi. Và mình rất muốn chúng ta là bạn, nếu được. Dù sao bọn mình cũng chỉ muốn có thể thôi mà, đúng không?”

Tina gật đầu, “Ừ!” Cô bé chăm chăm nhìn xuống đầu gối mình, móng vuốt miết miết trên sàn.

“Mình đúng là một thằng ngốc khi lần đầu gặp bạn mà lại mang theo cuộn giấy điên rồ đó. Nhưng bạn phải biết đó không phải lời của mình. Cuộc nói chuyện đầu tiên của bọn mình là ở đây, lúc này, không có cuộn giấy. Hãy quên những gì bạn vừa nghe dưới lầu đi.”

Tina khụt khịt mũi, “Vậy bạn có thấy mình xấu xí không?”

Erec cười, “Không đâu. Chỉ cần cố gắng một chút để quen với bạn thôi, bởi vì mình chưa từng gặp ai giống bạn cả. Nhưng nhìn những cánh tay của bạn kìa, y như vòi bạch tuộc. Tuyệt thật đấy. Thế thì bạn sẽ làm được sáu việc một lúc. Và những chiếc vuốt của bạn thì quá ‘đỉnh’. Ở chỗ mình, trên Thượng Địa ấy, mọi người chắc chắn sẽ lé con mắt khi thấy bạn.”

“Ý bạn là tất cả các anh chàng sẽ phải lòng mình á?” Tina nhìn Erec tỏ vẻ nghi ngờ.

“Không. Có lẽ không đâu. Nhưng cần gì phải thế? Mình chỉ cần có một người bạn trông ‘ngầu’

như bạn là tốt rồi.”

Tina mỉm cười, “Thế thì được.” Cô bé khoanh mấy cánh tay xúc tu lại. “Mình đã nói với bà thị trưởng là khi nào bạn đến thì mình sẽ báo cho bà ấy hay. Cả thành phố muốn tổ chức một cuộc diễu hành để tôn vinh bạn.”

“Wow, mình không hề biết là có vụ này đấy. Ý mình là, chuyện đó thật tuyệt, nhưng mình thấy hơi ngượng.”

Tina ngo nguẩy trên ghế và tém váy lại. “Chứ trước giờ bạn chưa từng gặp một con rắn nhiều đầu nào à?”

“Chưa!” Erec cười lớn. “Mà mình cũng chẳng biết khi gặp thì mình sẽ làm gì nữa. Nghe người ta nói chặt đầu chúng đi chỉ tổ làm cho đầu mọc ra nhiều thêm, và ngay khi nhìn thấy mình thì chúng sẽ bám vằm mình ra từng mảnh. Mình nhớ có ai đó đã nói rằng hãy trùm một cái túi lên đầu bọn chúng. Dù sao thì ngày mai cũng là một ngày trọng đại.”

Tina nhìn Erec sững sờ, đôi môi run run.

“Không sao đâu mà,” Erec nói. “Mình không muốn làm bạn lo lắng. Mình sẽ giải quyết được mà. Thế nào mọi chuyện cũng sẽ đâu vào đấy thôi. Với lại, mình còn có hẳn một con rồng đến giúp nữa cơ, ông bạn Thiện Long của mình ấy.”

Đôi mắt Tina nheo lại thành hai khe hở nhỏ xíu, đỏ oạch và cô bé lại nước mắt ngấn nước mắt dài xèo xèo. Tina bấu chặt lấy chiếc ghế bành và dăm dăm nhìn ra phía cửa, như thể cô bé rất muốn bỏ đi nhưng lại không đủ sức. Khuôn mặt Tina co rúm lại thành một khối nhẵn nhúm đầy gai và răng.

“Mình chẳng hiểu gì cả.” Erec lại bắt đầu ước phải chi nó đang ở một chỗ nào khác. Nó đã nói năng linh tinh à? “Nói cho mình nghe đi, có chuyện gì xảy ra vậy, Tina?”

Tất cả những con mắt của Tina đều đổ dồn về phía Erec, lóe lên những tia giận dữ, “Mình tưởng bạn bảo bạn không hề có thành kiến. Mình tưởng bạn đến đây là để bảo vệ bọn mình chứ?” Một tiếng nấc vang lên và cô bé lại đưa xúc tu lên bưng mặt.

“Thì mình có thành kiến gì đâu! Sao bạn lại nói thế chứ? Mình cũng đang cố gắng bảo vệ bạn mà. Mình xin lỗi vì mình thực sự cũng chưa biết chính xác là phải làm gì.”

Tina khoanh tay trước ngực, “Thế thì, tại sao bạn lại nói những điều ghê tởm như thế về rắn nhiều đầu chứ?”

Erec nhướng mày, “Thì tại chúng là thế mà, đúng không? Chẳng phải bạn cũng không thích chúng sao? Chẳng phải chúng đang định đến đây làm hại mọi người sao?” Nó chả hiểu tại sao Tina lại nói năng như thế.

“Erec ạ,” Tina nhỏ nhẹ, nghiêng đầu sang một bên. “Nếu bạn không biết, thì mình chính là một con rắn nhiều đầu đấy. Mọi người trong gia đình mình đều là rắn nhiều đầu. Cả thành phố Lerna này toàn là dân rắn nhiều đầu và những người bạn nữ chiến binh của bọn mình. Mình tưởng bạn đã biết rồi?” Cô bé lắc đầu. “Bạn lẽ ra phải biết điều đó chứ. Vậy mà bây giờ bạn lại nói với mình những điều khủng khiếp như thế. Đầu tiên bạn bảo mình xấu xí, rồi giờ lại nói những lời lẽ kinh khủng, đầy thành kiến về loài rắn nhiều đầu bọn mình.”

Đến lượt Erec choáng váng, “Nhưng bạn chẳng bao giờ nói thế trong thư. Mình đâu có biết. Mình tưởng rắn nhiều đầu trông khác kia. Thật đấy.” Nó nhìn Tina lom lom. “Mình tưởng rắn nhiều đầu thì phải có nhiều đầu như đầu rắn chứ?”

“Không,” Tina chỉ mấy con mắt mọc trên vai mình, “Đây là những vết tích còn sót lại của nhiều

cái đầu mà tổ tiên mình từng có trước đây. Rất tiện lợi. Bọn mình có thể nhìn ra nhiều hướng cùng một lúc, vô cùng thuận lợi khi chơi thể thao.”

“Nhưng mùa hè năm ngoái mình đã từng thấy ảnh của rắn nhiều đầu mà, và trông con đó có gì giống bạn đâu?”

Tina nhìn Erec cúi kính, “Đó có phải là hình chụp không? Hay chỉ là một bức vẽ? Bạn chẳng đời nào tìm ra được một bức hình chụp như thế đâu. Baskania bắt tất cả họa sĩ ở Thần Quốc, Hải Quốc và Diêm Quốc phải đăng ký vẽ tranh tuyên truyền cho mục đích của hắn, ấy là làm cho loài rắn nhiều đầu bọn mình trông thật kinh khủng.”

Erec nghĩ về cuộc thi Đường Đua Quái Vật hồi nó trông thấy một con rắn nhiều đầu có những chiếc cổ dài và răng nanh lớn. Bức vẽ nhìn như thật, thậm chí còn cử động được, nhưng nhìn từ phía sau thì giống như một miếng bìa cac-tông bất động. Tuy nhiên, xét cho cùng, việc sử dụng những hình ảnh đó cho cuộc đua là quyết định của ai cơ chứ? Cuộc thi do Spartacus Kilroy sắp xếp, kẻ này hóa ra lại chịu sự kiểm soát của Hecate Jekyll, tay sai của Baskania. Bọn họ đã tìm cách xếp đặt sao cho những cây vương trượng thuộc về tay Balor, Damon và Rock, cho nên dĩ nhiên là họ sẽ sử dụng những hình ảnh ghê rợn để bêu xấu loài rắn nhiều đầu, nếu điều đó có lợi cho họ. Nhưng làm thế thì có lợi gì cho bọn họ nhỉ? Erec nhớ lại rằng trong cuộc chạy đua, hình ảnh của người khổng lồ một mắt cũng bị biến thành những sinh vật kinh khủng, và đương nhiên là ông Haenry đã chứng minh rằng những người khổng lồ một mắt hoàn toàn không phải thế. Ngoài ra còn có hình ảnh một con rồng hung dữ nữa. Tất cả đều là giả dối. Dĩ nhiên, một vài thứ trong cuộc đua Đường Đua Quái Vật, ví dụ như loài muỗi khổng lồ, nhân ngư và rận ói thì có vẻ như được miêu tả khá chính xác.

Erec quay sang Tina, “Trước khi mình đến đây, có một cuộc diễu hành lớn ở Thần Quốc, người ta treo đầy những tấm ảnh gớm ghiếc về loài rắn nhiều đầu và thậm chí cả loài rồng nữa. Mình cũng đoán là có gì đó mờ ám khi họ làm cho loài rồng trông có vẻ ngu ngốc và độc ác. Lẽ ra mình phải nghi ngờ luôn cả những hình ảnh còn lại mới phải.” Erec lần lượt nhìn vào từng con mắt của Tina, “Mình rất xin lỗi, Tina. Thực sự là mình không hề biết.”

Rồi một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Erec, “Khoan đã. Mình tưởng bạn nói trong thư là quái vật đang chuẩn bị tấn công dân ở đây, nhớ không? Mình tưởng mình phải bảo vệ các bạn khỏi chúng chứ. Vậy thì quái vật đó là quái vật nào?”

Tina bình thản trả lời, “Là đám người từ Thần Quốc đang chuẩn bị đến đây làm hại bọn mình chứ đâu. Ở đây, bọn mình gọi lũ người đó là quái vật. Đó mới là những con quái vật thật sự.”

Erec gọi Jam vào phòng, “Jam, tôi muốn giới thiệu ông với Tina.”

“Rất hân hạnh,” Jam giơ cuộn giấy lên, “Cô có biết thứ này chính là nguyên do của những lời bình phẩm bất lịch sự mà cậu trẻ đây nói ban nãy chưa? Thành thật cáo lỗi nếu cô thấy phiền lòng, thưa tiểu thư.”

“Jam,” Erec nói, “Tôi vừa mới khám phá ra Tina là một cô rắn nhiều đầu đấy.”

Erec quan sát thấy vẻ mặt của Jam đang chuyển từ thẳng thốt sang sợ hãi, bối rối, rồi hoảng loạn và cuối cùng là hối hận, “Tôi rất lấy làm tiếc, thưa tiểu thư.” Ông lắc đầu, có vẻ như chả tìm ra lời nào để nói.

Erec vẫn đang cố gắng làm quen với sự thật đó. “Nhưng tại sao Baskania lại muốn người ta nghĩ xấu về loài rắn nhiều đầu chứ? Chẳng phải chỉ tốn thời gian của hắn thôi sao?”

Jam lắc đầu, “Không đâu Erec. Đó là mảnh lối chính trị cũ rích rồi. Hợp nhất mọi người lại bằng

nỗi sợ hãi. Người ta sẽ tập hợp lại sau lưng cái người mà họ nghĩ là sẽ bảo vệ họ. Có nhiều nguyên nhân gây ra những nỗi sợ hãi. Nỗi sợ về một ai đó rất ghê gớm đang chuẩn bị tấn công mình, cướp công ăn việc làm của mình, về ai đó thông minh hơn mình, mạnh khỏe hơn mình. Họ sợ rằng thế giới đang đến hồi diệt vong, và chỉ có một người mới ra tay cứu vớt họ được. Họ sợ rằng một nhóm người khác sẽ hành động sai trái và phạm phải những lỗi lầm gây tổn hại đến mình. Chỉ cần làm cho người ta vừa đủ sợ, sau đó bảo với họ rằng ta sẽ bảo vệ họ, thế là ngay lập tức ta có quyền hành đối với họ. Những người đảng hoàng chẳng bao giờ làm thế để có được quyền lực, nhưng rủi thay, người đảng hoàng càng lúc càng hiếm.”

Tina gật đầu, “Gia đình mình từng sống ở Thần Quốc, và mình cũng có nhiều bạn bè giống như các bạn ở đó. Nhưng rồi, một vài năm sau khi vua Piter bị bỏ tù, Baskania bắt đầu mở một chiến dịch lớn chống lại bọn mình và các nữ chiến binh. Hẳn sai khiến tổng thống Mực Lắm Lem thông qua hết đạo luật này đến đạo luật khác, nói rằng người dân bọn mình không được phép làm việc trong một số ngành nghề, không được dạo chơi trong công viên, rồi cứ thế lần lượt tước đi các quyền lợi của bọn mình. Sau đó người dân bọn mình phải di chuyển đến một khu vực nhỏ ở ngoại ô Thần Quốc. Nhưng như thế vẫn còn chưa đủ, vì chẳng bao lâu sau bọn mình đều bị tống cổ đến Xứ Khác. Đến lúc đó thì hầu hết mọi người đều vui mừng vì đã được thoát khỏi Thần Quốc. Bọn mình xây dựng nên thành phố tuyệt này, và mọi người ở đây chẳng nhớ nhung gì Thần Quốc cả.

“Nhưng Baskania chẳng muốn dừng mọi chuyện lại. Hẳn luôn muốn người khác phải khiếp sợ hẳn, mình đoán vậy, để dễ dàng thống trị họ.”

“Thế là,” Erec nói, “hắn bảo với mọi người rằng các bạn đang chuẩn bị đến Thần Quốc để cướp bóc và làm hại con cái họ. Thật ngớ ngẩn! Nếu gặp và nói chuyện với các bạn thì sẽ chẳng ai nghĩ là các bạn lại làm chuyện ấy cả.”

“Một số người có cách phản ứng rất kỳ lạ đối với chiến thuật gieo rắc nỗi sợ hãi,” Jam nói.

“Nhưng không phải ai cũng thế,” Tina mỉm cười. “Một vài người bạn ở Thần Quốc vẫn còn nhớ rõ con người thật của tôi, và họ sẽ không bị lôi kéo vào những chuyện cho rằng chúng tôi là một lũ xà nữ đáng sợ.”

Erec cố nhớ lại ý nghĩa của từ đó. “Người ta nói rằng xà nữ là do rắn nhiều đầu và nữ chiến binh hợp lại, và khi đó sức mạnh của nó tăng lên gấp bội... đại loại thế phải không?”

Tina lắc đầu, “Đúng là vớ vẩn, thật đấy. Xà nữ là từ bọn mình dùng để chỉ gia đình. Đó là cách miêu tả mối quan hệ gần gũi của loài rắn nhiều đầu bọn mình với các nữ chiến binh. Hai loài bọn mình giúp đỡ lẫn nhau, cần có nhau thì đúng hơn. Họ giúp bọn mình nấu ăn và dọn dẹp, chỉ cho bọn mình biết đường đi của các vì sao. Còn bọn mình thì nuôi họ lớn lên từ hạt, chẳng dễ dàng gì. Phương pháp nuôi trồng các nữ chiến binh đã được lưu truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác trong các gia đình rắn nhiều đầu.”

“Trông họ như thế nào?” Erec thấy tò mò quá chừng.

“Câu gặp Rowena rồi đúng không? Đó là nữ chiến binh nhà mình đấy. Nó rất tuyệt. Cả nhà mình đều yêu thương nó.”

Erec tròn mắt, “Rowena và các cô gái tóc bạch kim trên phố đều là các nữ chiến binh à? Sao người ta lại nghĩ họ là những quái vật độc ác được cơ chứ?”

Jam thở dài, “Tôi nghĩ đa số người dân Thần Quốc chẳng cần biết các nữ chiến binh thực sự là người như thế nào. Biết bao nhiêu năm bị nhồi vào đầu toàn những điều hận thù, người ta chẳng còn nhớ nổi sự thật nữa đâu. Ruid thay, chính tôi cũng mất phương hướng. Khi người ta nói với mình có ai đó ghét mình, mạnh hơn mình, chuẩn bị tấn công mình thì mình đừng việc gì mà để ý, cứ thong thả quên đi.”

Erec nghĩ đến đại tướng Xứ Thêm và chợt nhớ rằng quân đội của ông ta sắp đến đây cùng với đám dân Thần Quốc đang điên tiết, hăm hở muốn “dạy cho lũ quái vật biết thế nào là phải trái”. Ngay cả cái tên “Trận đánh Quái vật” giờ cũng khiến Erec ớn lạnh. Tina nói đúng. Nó đã biết những con quái vật thực sự là ai.

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

“Mình phải đi tìm anh chị sinh đôi của mình đây,” Erec nói với Tina. “Nếu không, ngày mai họ sẽ làm mọi cho...”

“Cho cái gì?” Tina hỏi.

Erec nhìn Tina bối rối, “Có người bảo với mình là hai anh chị ấy sẽ bị mang làm mọi cho xà nữ, tức là các bạn ấy. Mình thật không hiểu nổi. Mình nghe nói các xà nữ đòi ăn thịt hai đứa trẻ con.”

“Lại bịa đặt,” Tina nói. “Mấy điều họ nói về bọn mình thật lố bịch.”

“Vậy thì Sammy và Danny đang ở đâu chứ? Rosco nói lão Ấn Sĩ bắt họ mang đến Lerna. Mình phải đi tìm họ trước Trận đánh Quái vật ngày mai. Đừng lo, Tina. Mình sẽ làm mọi thứ để bảo vệ bạn và Lerna.”

*

Erec và Jam lang thang khắp các con đường ở Lerna. Erec thấy mình kiệt sức. “Tôi chẳng biết phải tìm anh chị mình bằng cách nào Jam ạ. Biết họ ở chỗ nào của Lerna mà tìm chứ?”

Jam đồng ý, “Chẳng tìm ai khó bằng tìm cái ông Ấn Sĩ ấy cả. Cái kiểu thoát ẩu thoát hiện của ông ấy làm tôi phát hoảng.”

“Lão Ấn Sĩ ấy bắt cóc cặp sinh đôi làm gì nhỉ? Rosco Kroc nói có lẽ lão đang lợi dụng họ để thực hiện một mưu đồ chính trị nhằm dăng cho lũ quái vật và chọc tức tổng thống Mực Lắm Lem.”

Jam liếc Erec, “Tôi thì lại thấy ông Kroc toàn suy nghĩ lung tung. Cậu đã thấy Ấn Sĩ làm gì sai trái chưa?”

Erec suy nghĩ, “Rosco nhìn thấy lão ta đi cùng anh chị tôi, và chính tôi cũng có lần nghe thấy tiếng họ cùng với lão ấy mà. Lão ta cứ lén lén lút lút, rồi bất ngờ xuất hiện ở những nơi lạ lùng nhất và nói năng thật quái gở. Lão lúc nào cũng cười nhạo tôi. Có lần, khi tôi buồn bực vì những gì người dân Thần Quốc nghĩ về mình thì lão nói rằng có khi chính tôi đã sắp đặt chuyện cây vương trượng và hòn đá Lia Lơ Đỉnh ở buổi lễ đăng quang để làm cho mọi việc giống như là tôi sẽ trở thành vua vậy đó. Chả hiểu sao vua Piter lại dùng lão làm Cố vấn Tiên tri. Lão có vẻ lố lăng kì cục thế nào ấy.”

“Đúng, nhưng mấy điều đó có gì chứng minh là ông ấy bắt cóc cặp sinh đôi đâu?”

“Tôi không biết. Nhưng Rosco nói đã thấy họ ở cùng nhau.”

Hai người đi theo đám đông nọ vào một cái sảnh và trông thấy lễ cưới đang diễn ra giữa một sinh vật có đầu dê, sư tử và rắn với một con gì đó nhỏ bé màu xanh lục trong tấm mạng che mặt của cô dâu. Đám đông gồm toàn những sinh vật kì dị nhất mà Erec từng thấy. Nó lùi phất lại, mắt mở to sững sờ.

Jam nói, “Tôi cho rằng người dân Lerna thường chào đón bất cứ ai cần có nơi để đến.”

Erec gật đầu. Lerna rất khác thường, nhưng những người dân nơi đây, tuy kì quặc là thế, vẫn có vẻ thân thiện hơn nhiều so với dân Thần Quốc. Nhưng xét cho cùng, người dân Thần Quốc cũng chẳng có lỗi gì. Họ đã bị Baskania dọa dẫm suốt bao nhiêu năm trời, và hẳn chẳng còn giữ

được bản chất tốt đẹp của mình nữa.

Hai người queo qua một khúc quanh và đứng sững lại. Trước mặt họ là Ấn Sĩ đang đứng cười khoái chí. Lão ta đội một cái khăn xếp quấn quanh đầu và phủ xuống cả người, khiến cho lão trông chẳng khác gì một cái xác ướp chỉ có mỗi khuôn mặt lộ ra. “A, lại gặp nhau nữa rồi! Bất ngờ hả? Jam Crinklecut ngớ ngẩn. Erec Rex điên rồ. Mấy sọc trắng trên tóc đẹp đấy. Nhìn thấy cái gì thú vị à? Hay lại thay đổi về bề ngoài nữa rồi?”

“Danny và Sammy đang ở đâu?” Giọng Erec run rẩy. “Ông đã làm gì họ?”

“Hmmm. Ta đã làm gì chúng hả?” Ấn Sĩ nghiêng đầu suy nghĩ. “Ta đã tìm ra chúng, rồi mang chúng đến gặp mẹ cậu để nhờ bà ấy giúp đỡ.”

“Mẹ tôi đang giữ cặp sinh đôi sao?” Erec nhận ra rằng mẹ nó hẳn đang lo lắng và thắc mắc không biết nó đang ở đâu.

“Ồ không! Bà ấy chẳng biết chúng đang ở đâu đâu.” Ấn Sĩ cười lớn. “Nhưng ta đã nói với bà ấy là cậu không sao.”

Erec giận điên người. Lão Ấn Sĩ lại nói năng linh tinh như mọi khi. “Vậy rốt cuộc ông có mang họ đến chỗ mẹ tôi hay không?”

Ấn Sĩ dường như cảm nhận được cơn giận dữ của Erec. Lão phá lên cười rúc rích, “Dĩ nhiên là có chứ.”

“Vậy họ đang ở với mẹ tôi hả?”

“Không. Không. Không,” lão khoái chí gục gặc đầu.

“Vậy thì họ ở đâu?” Erec nghiêng răng, sẵn sàng lao vào lão Ấn Sĩ. “Hôm đó tôi nghe tiếng họ ở ngay chỗ ông tại Thần Quốc, đằng sau bụi cây ấy.”

Ấn Sĩ lại cười khoái chí, “Lúc đó ta đang lần theo dấu vết chúng. Ta là một tay giả tiếng mà. Nghĩa là ta có thể tái tạo giọng nói.” Lão đặt một tay lên hông, tay kia làm điệu làm bộ vung lên và nói bằng một giọng giống hệt giọng Erec, “Vậy thì họ ở đâu?”

Lão cười khúc khích, “Erec Rex ngốc nghếch, ngốc nghếch. Ta kiểm tra không khí bằng sóng âm để xem bọn nhóc có ở gần đó không. Ta đã làm cho cậu một cặp Mắt Kính Xuyên Thấu rồi đây này. Giờ thì chắc cậu tìm chúng được rồi đấy.” Ấn Sĩ hô biến ra một cặp kính mắt mèo bằng nhựa, đồ chói và đưa cho Erec, “Thích kiểu này không?”

Erec nhận cặp kính, vẻ nghi ngờ, “Ông làm cái này cho tôi à?”

“Đúng thế,” Ấn Sĩ cười rạng rỡ. “Ta và cậu đã rất thân thiết. Thân thiết vô cùng. Ta là người duy nhất tin cậu. Thế rồi mười năm sau cậu đã ở đây, thậm chí còn ngu ngơ hơn cả cái hồi cậu mới lên ba nữa!”

Erec nheo mắt nhìn lão. Nãy giờ Ấn Sĩ vẫn chưa nói được điều gì có nghĩa. Lúc đó Erec mới hai tuổi chứ không phải ba. Mà thôi, đừng có ép lão nói thêm cho rõ ràng chi tiết làm gì.

Erec nghĩ về Danny và Sammy rồi đeo kính vào. Bất thành linh, nó thấy mình đứng ở sân trượt băng của Thần Quốc. Cặp sinh đôi lướt vèo qua mặt nó với tốc độ chóng mặt, rõ ràng là đã rất thuần thục sau gần ấy thời gian chơi đùa ở đó. “Danny!” Erec la lên, nhưng tiếng nhạc và tiếng người nói quá lớn nên Danny chẳng nghe thấy tiếng Erec gọi. Nó cố hét gọi Sammy, nhưng con chị cũng chẳng trả lời.

Mắt Erec chú ý vào một hình dáng ở phía đầu kia của căn phòng. Balthazar Ugry không lẫn vào

đầu được trong bộ áo choàng đen, tay cầm quyền trượng chạm trở và đeo cái bùa có hình con bộ hung. Lão đứng quắc mắt quan sát cặp sinh đôi trong khi chúng đang lướt trên mặt băng.

Rồi một bóng người khác đập vào mắt Erec. Đó là một người mang hình dáng kì dị với cái đầu có vảy màu xanh lục: Rosco Kroc. Ông ta rón rén đến gần Ugry. Tim Erec như muốn nhảy dựng. Chắc là cuối cùng Rosco đã lần ra được dấu vết của cặp sinh đôi. Ông ta bắt gặp chúng đi cùng Ugry, và bây giờ đang chuẩn bị giải thoát cho hai đứa.

Đột nhiên cặp sinh đôi trượt ra khỏi sân băng và bước tới quầy thức ăn nhẹ. Erec mãi nhìn theo cả hai nên chẳng để ý gì đến Rosco và Ugry nữa. Nó cố hét gọi anh chị mình, nhưng hai đứa kia chẳng nghe được tiếng nó qua tiếng nhạc. Rồi cả hai biến mất, bất thành hình lại trở nên vô hình, thế là Erec chẳng còn nhìn thấy gì ngoài mấy người dân Thần Quốc đang trượt băng và nhấm nháp thức ăn vặt. Nó cũng chẳng nghe ra được giọng nói của cặp sinh đôi vì quá ồn ào.

Erec quan sát một lúc lâu, nhưng chẳng có gì thay đổi. Một giọng nói vang vọng chung quanh nó, "Ohm." Nó gỡ kính ra.

Trước mặt Erec, Ấn Sĩ đang đứng trên một chân, chân kia duỗi thẳng ra đằng trước, tay bắt chéo trước ngực còn mắt thì nhắm tịt, miệng ngâm nga, "Oooohm."

Jam nhún vai, "Đạo này lại mới có cái trò ấy đấy! Hình như là đang lên đồng. Cặp sinh đôi không sao chứ cậu?"

"Lúc này thì không sao. Tôi thấy Ugry ở cùng họ. Chắc là chính lão ta đã bắt cóc hai người. Nhưng Rosco đã tìm ra họ. Hy vọng là bây giờ ông ấy sẽ giải cứu hai anh chị tôi."

Ấn Sĩ bỏ chân kia xuống và mở mắt ra, "Ta đã nhìn thấu tương lai. Ta biết chuyện gì sẽ xảy ra."

"Chuyện gì?" Erec và Jam chồm hẳn người về phía trước.

"Thật đáng buồn," lão tặc lưỡi, lắc đầu.

"Nói ngay đi xem nào," Erec thấy cơn giận dữ của nó lại trào lên. "Ông nhìn thấy gì?"

"Chả có gì ngoài cái bánh kẹp trứng mà ta sẽ ăn vào bữa tối mai."

Erec nhắm mắt lại, thở ra khói, "Ra là chuyện đó à?"

"Phải," Ấn Sĩ gật đầu. "Chuyện đó, và chuyện cặp sinh đôi sẽ được giải thoát. Chúng nó không sao, dĩ nhiên là nhờ có cậu. Nhưng rồi cậu sẽ ngã bệnh nặng." Lão khịt khịt mũi, giả vờ khóc, sau đó lại phá lên cười sặc sụa đến nỗi nước mắt nước mũi chảy tèm lem khắp mặt. Lão giật cặp kính khỏi tay Erec, "Xài thế đủ rồi. Cậu đã biết cặp sinh đôi không sao rồi còn gì."

Đúng là ngay giờ phút này cặp sinh đôi không sao. Nhưng Erec muốn biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Việc Ấn Sĩ nói chúng không sao có làm Erec yên lòng thật, nhưng nó không biết liệu có tin lời lão được không. "Cho tôi nhìn qua kính thêm một lần nữa được không?"

"Không. Không. Không," Ấn Sĩ lắc đầu, hai khuỷu tay khuỳnh ra và bàn tay chắp lại, rõ ràng là đang cố tình làm mình trông có vẻ bí ẩn. "Nếu cậu có kính, cậu sẽ không bao giờ chịu tháo nó ra, và như thế sẽ trở thành do thám. Hai đứa nhóc sẽ ổn thôi. Cậu không cần phải lo lắng về chúng nữa. Giờ hãy tập trung vào việc mình sẽ làm gì cho cuộc sát hạch thứ hai đi."

"Cuộc sát hạch thứ hai của tôi á?"

"Đó là lí do ta ở đây. Để trông chừng cậu trong thời gian cậu tham gia cuộc sát hạch."

Erec đã quên khuấy mất chuyện đó. "Chắc tôi bị tước quyền tham gia cuộc sát hạch rồi. Cô

Ennui đã nói là nếu tôi còn bỏ học thì họ sẽ không cho tôi tham gia nữa mà.” Mà cuộc sát hạch thứ hai của nó là gì nhỉ ? À phải rồi. Ngăn cản những con quái vật ở Lerna. Thật là lảm chuyện! Chẳng lẽ các vị Thần Mệnh lại muốn nó tấn công loài rắn nhiều đầu và nữ chiến binh tội nghiệp sao? Hay là các vị Thần Mệnh có ý kiến khác về chuyện ai là quái vật? Thôi thì Erec hãy cứ làm cái điều mà nó phải làm thôi - bảo vệ Lerna, dù cho nó chẳng biết liệu chuyện đó có liên quan gì đến cuộc sát hạch hay không.

Erec và Jam thả bộ chậm chậm về nhà Tina, vừa đi vừa nghiền ngẫm những gì Ấn Sĩ đã nói. Tuy Erec cảm thấy nhẹ người vì anh chị nó không bị làm phiền cho những con quái vật hung tợn nào đó, nhưng nó vẫn cảm thấy lo lắng cho họ, và nhiệm vụ trước mắt của nó mới gian nan làm sao. Nó chẳng biết làm thế nào để bỏ chuyện này ra khỏi đầu, chẳng có gì khác để nó nghĩ đến cả. Ngày mai đã là ngày diễn ra Trận đánh Quái vật rồi. Đại tướng Xứ Thêm và quân đội Thần Quốc, cùng với đám dân Thần Quốc điên rồ đã theo đuôi tụi nó đến Xứ Khác, sẽ tấn công Lerna. Và tự thân Erec sẽ phải làm sao để đánh đuổi họ đi. Nó nhớ lại Damon Stain đã háo hức như thế nào về việc “nện cho lũ quái vật một trận”.

Nó nhìn Jam, “Tôi phải làm gì bây giờ?”

Hắn là Jam cũng đang nghĩ đến chuyện tương tự, “Tôi cũng không biết, thưa cậu. Giá mà có Đức vua Piter ở đây thì thế nào Ngài cũng sẽ giúp được. Nhưng cậu hãy tin là tôi sẽ luôn sát cánh bên cậu, Erec ạ.”

Hình như vua Piter chẳng giúp ích gì được cho ai, cũng như mọi khi. “Cảm ơn ông, Jam. Ông thật tốt.”

“Tôi chỉ làm điều mình nên làm thôi, thưa cậu. Chúng ta phải làm những điều đúng đắn, chẳng có lựa chọn nào khác.”

“Đúng thế Jam ạ. Chúng ta chẳng còn lựa chọn nào khác.”

*

Khi cả hai trở về thì đã có một đám đông rắn nhiều đầu và nữ chiến binh đang tụ tập trên bãi cỏ trước nhà Tina; đông đến nỗi không nhét hết được vào trong nhà. Khi những người này trông thấy Erec tiến đến gần, họ hò reo và vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Erec cười lớn. Tiếng vỗ tay là những âm thanh lạch bạch, ưt ưt phát ra từ những chiếc xúc tu đập vào nhau của đám rắn nhiều đầu.

“Hãy hoan hô ba lần những vị anh hùng của chúng ta!” Đám rắn nhiều đầu túm lấy Erec và Jam, công kênh cả hai lên vai. “Hoan hô! Hoan hô! Hu... ra!!!” Có ai đó cất cao khúc khải hoàn, và những người khác hòa giọng theo. Cảm giác có ai đó về phe mình thật dễ chịu, rất dễ chịu, dù cho vẻ bề ngoài của họ có như thế nào đi chăng nữa.

Khi mọi người đặt cả hai xuống đất, Jam rẽ đám đông tiến về phía Erec. “Thưa cậu, tôi phải cảm ơn cậu. Tôi rất thích cuộc đời phục vụ của mình ở lâu đài, cậu đừng hiểu sai ý tôi. Tôi sẽ không đổi nó lấy bất cứ thứ gì khác. Nhưng trước đây tôi chưa bao giờ được gọi là anh hùng. Ngay cả khi họ có trao danh hiệu ấy nhầm người.”

“Không đâu Jam ạ,” Erec mỉm cười. “Không nhầm người đâu. Nếu là người khác thì hẳn họ đã chọn đứng bên lề hoặc về nhà rồi. Cho dù ngày mai có bất cứ chuyện gì xảy ra đi nữa, ông vẫn là anh hùng.”

Jam đỏ bừng mặt, “Một lần nữa, tất cả là nhờ cậu, thưa cậu.”

Tina xuất hiện bên cạnh Erec, “Đây là cha mình, Steve. Ông đã tổ chức buổi tụ họp này để bàn về kế hoạch ngày mai của chúng ta. Chúng ta cần phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Ông Steve trông rất giống Tina, nhưng có mái tóc đen ngắn che phủ gần như toàn bộ những chiếc sừng. Ông mang kính có gọng rất hợp mốt. Erec thấy ông Steve có nụ cười thật đáng mến. Nó bắt đầu quen mắt với loài rắn nhiều đầu. Những nữ chiến binh thì không cần mất nhiều công sức mới quen được, nhưng họ có vẻ như kém cá tính hơn nhiều.

Steve mỉm cười với Erec, “Cảm ơn đã giúp bọn ta, cậu bé. Bọn ta rất tin tưởng ở cháu khi thấy những gì cháu đã làm để cứu vua Piter và bảo vệ những quả trứng của Patchouli ở Nemea.”

Erec không kìm được, liền nói thêm, “Cháu cũng tìm ra đám rồng con bị mất tích rồi. Bọn cháu đã giấu chúng đi để Baskania không tìm ra được. Sau... ngày mai,” nó tránh dùng từ “Trận đánh Quái vật”, “Cháu sẽ tìm cha mẹ chúng và mang trả chúng về nhà an toàn.”

Trước đó đám đông đã tỏ ra phấn khích lắm rồi, giờ thì họ trở nên vui mừng khôn xiết. Erec và Jam bị tung bổng lên không, Jam trông có vẻ không thích chuyện này lắm, và những tiếng reo mừng như chẳng bao giờ kết thúc. Mà Erec cũng chẳng muốn kết thúc. Đã lâu, lâu lắm rồi mới có người nghĩ tốt về nó. Dĩ nhiên là trừ gia đình và bạn bè nó, nhưng chuyện này dường như còn tuyệt hơn nhiều. Erec gần như nghe thấy giọng Bethany bảo rằng đừng có quan tâm đến những gì người khác nghĩ, nhưng điều đó thực sự có tác động đến nó, và nó biết thế.

Ông Steve vỗ vai Erec, “Đúng là một phép màu khi cháu được cử đến đây trong thời điểm khó khăn này. Bọn ta tin tưởng cháu. Dĩ nhiên là bọn ta cũng có kế hoạch, nhưng nếu cháu có ý kiến gì hay hơn thì bọn ta sẵn sàng lắng nghe.”

Erec chẳng có kế hoạch gì cả. Đột nhiên nó cảm thấy xấu hổ vì đã nhận quá nhiều những tràng vỗ tay và những lời khen ngợi. Nó chẳng nghĩ ra cách nào để bảo vệ dân Lerna. Đúng là Erec đã làm được tất cả những việc kia, nhưng không có nghĩa là nó có khả năng bảo vệ Lerna tránh khỏi những chuyện sắp tới. Nó biết đám dân Thần Quốc cuồng nộ kia đáng sợ đến mức nào, và nó hoàn toàn bất lực trước họ. Erec đang tự lừa dối mình. Sinh vật duy nhất cứu được họ là ông Thiện Long, và đó sẽ là công trạng của ông rồng chứ không phải của nó.

Ông Steve trải bản đồ Lerna lên bãi cỏ. “Có một vùng ở phía bắc Lerna gọi là Dốc Cởi Trói, có mấy vách đá cao bao quanh ba mặt của vùng ấy. Chúng ta sẽ tập hợp tại đó, chuẩn bị chiến đấu trước khi quân Thần Quốc tới. Chỗ đó sẽ bọc hậu cho chúng ta để các toán quân không thể tập kích từ phía sau. Chúng sẽ phải đánh trực diện, và ta đã chuẩn bị sẵn sàng. Khu vực này ở trên một ngọn đồi, và chúng sẽ tấn công chúng ta từ vùng đất thấp hơn, vì vậy ta sẽ thấy chúng rất rõ.

“Bọn ta đã mang tất cả vũ khí đến đây để phân loại. Cháu có thể xem qua trước và chọn lấy một loại vũ khí mà cháu muốn dùng. Ta có một đề nghị, nhưng cũng còn tùy ở cháu thôi.”

“Ta không biết chúng muốn ép chúng ta đến đâu. Nếu chúng thấy ta đã chuẩn bị sẵn sàng thì ta nghĩ chúng sẽ rút lui và để ta yên. Chúng đến đây để đe dọa chúng ta chứ không phải để chuốc lấy thương vong.”

Erec thấy nhẹ cả người. Ông Steve đã kiểm soát được mọi chuyện, và ông nói đúng. Quân Thần Quốc, vốn xử sự như một lũ tinh tướng, hẳn sẽ rút ngay về nhà nếu trông thấy một lô vũ khí chĩa về phía mình. “Ngày mai, ông bạn Thiện Long của cháu, một con rồng, thể nào cũng đến giúp chúng ta. Ông ấy cũng cùng phe ta.”

Ông Steve nhoẻn miệng cười, “Tuyệt lắm Erec. Cháu cứ mang đến hết tin tốt này đến tin tốt khác.”

Trong nhà, hàng dãy những vũ khí thông dụng được xếp chung với những thứ lạ lùng mà Erec chưa từng thấy bao giờ. Nó cầm lên một thứ trông hết như một cây kẹo mút khổng lồ bằng kim loại. “Cái này để làm gì ạ?”

Ông Steve đặt thứ đó xuống bàn và nói, “Đó là loại pháo tiếng ồn. Nếu cháu nhắm vào ai đó, nó sẽ khuếch đại bất cứ âm thanh nào mà người đó tạo ra, sau đó bắn trả lại đủ lớn và khiến họ choáng váng.” Ông cùng Erec lang thang qua hàng dãy kiếm và giáo mác. Hết thấy đám răn nhiều đầu và các nữ chiến binh đều đang đợi bên ngoài, chỉ có một số ít đi theo hai người. Erec nhìn những cái điều khiển từ xa, ước gì nó biết làm nhiều thứ hơn thay vì chỉ di chuyển được đồ vật từ chỗ này sang chỗ khác. Nó cũng có điều khiển, và nếu trong tình huống bất khả kháng, nó sẽ thử di chuyển một hay hai người gì đấy, nhưng nó chả dám tin là mình làm được. Ông Steve cho nó xem những chiếc phi tiêu huyết gió, đĩa xoay và những chiếc cồng mà âm thanh có thể khiến cho người ta mù mị cả người. “Cháu phải có đồ nút tai loại xịn mới xài được cái này, và phải đảm bảo là mình không đứng gần bất cứ ai của phe ta.”

Người thợ săn ruồi ở ngoại ô Lerna khép nép tiến lại chỗ Erec và xòe bàn tay ra, “Chắc cậu sẽ cần dùng đến thứ này.” Ông chìa ra cái ná tí hon. “Không phải ai tôi cũng cho đâu nhé, cậu biết đấy.”

Erec cảm ơn người đàn ông và nói thể nào cũng có lúc nó dùng đến mấy cái ná. Nó cầm lên một cây gậy có gắn một sợi dây dài, “Còn cái này là gì ạ?”

“Đó là một cái AMAW3, một thiết bị chống phép thuật, chống vũ khí. Nếu cầm cây gậy và xoay sợi dây theo vòng tròn thì nó sẽ tạo ra một trường lực chặn lại bất cứ thứ gì bay đến. Thử xem.” Erec xoay sợi dây theo hình vòng tròn và một vùng xanh mờ dần dần hiện ra. Ông Steve quăng một quả cầu kim loại vào vòng trường lực mà Erec vừa tạo ra, quả cầu liền nổ bụp một tiếng nhỏ rồi biến mất.

Steve đưa cho nó một cái loa thép to tướng, “Cái này chắc cháu dùng được đấy. Nó sẽ giúp cháu kiểm soát sóng âm. Ai nói bằng loa này thì mọi người đều nghe rõ được hết, nó át hẳn tiếng của tất cả mọi thứ khác đang diễn ra. Khi quân Thần Quốc tới, hoặc thậm chí cả lúc chúng ta đang chiến đấu, cháu vẫn nói chuyện với chúng được, bảo chúng về nhà, và rằng chúng ta không muốn có bất kì rắc rối nào.”

“Tin cháu đi, họ chả thèm nghe lời cháu đâu. Cháu nghĩ cháu sẽ dùng cái AMAW3.” Erec ngắm soi cây gậy, hài lòng với sự lựa chọn của mình.

Tina vừa xuất hiện bên cạnh Erec, chọn cái loa làm vũ khí. “Bạn nghĩ mình sẽ để bạn đi một mình sao?”

Erec và Jam ngủ trong mấy căn phòng để trống ở nhà Tina. Erec bỏ cả buổi sáng để tập xoay cái AMAW3. Nó xoay dây càng nhanh thì trường lực tạo ra càng xanh hơn. Tina và Rowena ném bóng và gậy về phía Erec. Erec nháy ra hứng lấy và làm cho chúng biến mất trong một trận mưa những tia chớp xanh. Có vẻ như đây là một lựa chọn đúng đắn. Erec sẽ đứng ra bảo vệ mọi người.

Nó nghe thấy tiếng ban nhạc của Thần Quốc đang ầm ĩ để cổ vũ tinh thần cho đám quân lính của họ. Ít ra thì Erec cũng biết khi nào họ sẽ đến. Trận đánh Quái vật theo kế hoạch sẽ diễn ra lúc một giờ. Một tiếng gầm lớn làm Erec nháy dưng. Nó nhìn lên và thấy Haenry đứng đó cùng một nhóm những người khổng lồ một mắt tay cầm dùi cui dài.

“Haenry!” Erec chạy lại, vui mừng khôn xiết vì ông đã đến. “Tuyệt quá! Giờ thì chúng ta sẽ được an toàn.” Nó kể cho Haenry nghe tất cả những chuyện đã xảy ra.

“Đương nhiên là tôi sẽ không bỏ lỡ dịp này,” Haenry đáp. “Bất cứ điều gì vì Erec Rex. Vaerna và tôi đã đoàn tụ với con gái Vaeronicae rồi. Chúng tôi đang rất hạnh phúc, và tất cả là nhờ cậu.” Ông quệt nước mắt.

“Cháu chả biết mình thì có liên quan gì đến chuyện đó,” Erec cười lớn.

*

Người dân Lerna tập trung lực lượng tại Dốc Cởi Trối trước buổi trưa. Erec đứng phía trước, sẵn sàng ngăn chặn bất cứ thứ vũ khí nào bay đến bằng cái AMAW3 của nó. Mấy người khổng lồ một mắt đứng bên cạnh Erec, tay vung dùi cui trông rất đáng sợ, và rất nhiều răn nhiều đầu cùng với các nữ chiến binh đứng phía sau, vũ khí sẵn sàng. Erec mong là không ai phải dùng đến chúng. Nó biết phe mình trông rất tề chỉnh. Hề mà thấy thì thể nào quân Thần Quốc cũng quay đầu mà chạy thực mạng về nhà.

Erec thấy rất tự tin và đã sẵn sàng. Vẫn chưa thấy ông Thiện Long đến, nhưng ngay cả khi ông không đến được thì Erec nghĩ mọi người cũng sẽ chẳng sao. Họ đang mai phục trên sườn đồi, các vách đá bao bọc mọi phía, và từ chỗ này, mọi người dễ dàng quan sát được quân Thần Quốc.

Không lâu sau, có tiếng nhạc của đội quân nhạc Thần Quốc loáng thoáng văng lại từ phía bên kia đồi. Những tốp lính mặc quần áo dã chiến hành quân phía sau một người đàn ông thấp bé trên người gắn đầy huân chương - đại tướng Xứ Thêm. Một quân đoàn khác cũng đang tiến bước bên cạnh, do vua Pluto dẫn đầu, gồm toàn những người lính mặt mũi nhợt nhạt đội khăn choàng. Phía sau và chung quanh họ là lớp lớp những người dân Thần Quốc và Diêm Quốc, một số người dứ dứ mấy cái đinh ba, số khác mang gươm và lưới lê. Họ tiến đến gần, và Erec nghe thấy giọng của viên đại tướng vang vang phía trước đám đông nhờ một cái loa kim loại lớn giống hệt như cái mà ông Steve đã cho nó xem.

“Kia là những tên phản tặc,” đại tướng Xứ Thêm gào to. “Nhìn chúng kìa. Những sinh vật gớm ghiếc. Những con quái vật sẽ bắt con cái và khủng bố quê hương chúng ta với móng vuốt và răng nanh của chúng.”

Thôi đi, Erec nghĩ thầm. Những con người tội nghiệp này chỉ muốn được yên thân thôi. Bên cạnh đoàn quân, Erida và một nhóm những con quái vật đầu người mình chim đang lượn lơ phía trên Balor, Damon Stain cùng Rock Ward. Ái chà! Hẳn đây cũng là cuộc sát hạch thứ hai của bọn chúng. Ngăn cản những con quái vật ở Lerna. Bọn quái vật đầu người mình chim sẽ nghĩ rằng Erec đang giúp phe quái vật. Trên sổ theo dõi nhiệm vụ thể nào cũng ghi Balor, Damon và Rock là những người chiến thắng của nhiệm vụ này. Erec lại thắc mắc chẳng biết loại quái vật nào mới thật sự cần phải ngăn cản.

“Đừng ai bắn trước,” ông Steve nói. “Chúng ta không được gây chuyện trước. Cứ đợi xem thể nào đã.”

Quân địch áp sát lại gần đến nỗi Erec thấy được cả nét mặt của mấy người Thần Quốc và Diêm Quốc mà nó chẳng mong muốn chút nào. Ở họ toát lên nét giận dữ và cái gì đó như là nỗi tuyệt vọng trống rỗng, cho thấy sự sợ hãi trong lòng họ. Làm gì có ai dả thông tư tưởng nổi cho bọn người này chứ?

Erec lại nghe thấy đại tướng Xứ Thêm gào lên, “Và kìa, mọi người hãy nhìn tên bất trung Erec Rex, đứng chung hàng ngũ với lũ quái vật để chống lại chúng ta. Chúng ta ai cũng biết nó là một tên lười gát, chỉ muốn lợi ích về mình. Đây chính là bằng cứ chứng minh điều đó. Nó sẽ làm bất cứ điều gì để dùng quyền lực thống trị mọi người, ngay cả việc về phe với bầy quái thú súc sinh này để chống lại chúng ta.” Đám đông la hét và huơ huơ vũ khí trong tay.

Erec trông thấy Thanatos Baskania bước ngang qua đoàn quân đến chỗ đại tướng Xứ Thêm.

Ánh mắt của hắn chạm phải ánh mắt Erec và lóe lên.

Bỗng nhiên một bóng râm xuất hiện, che khuất cả mặt trời. Ông Thiện Long vụt hiện ra, thật to lớn, bóng bẩy và uy nghi. Những tiếng ồ à kinh ngạc đồng loạt nổi lên ở cả hai phe. Lúc này nhìn ông rồng dữ tợn và đẹp hơn bao giờ hết. Đôi cánh đen lấp lánh đang rộng trên nền trời, đầu ông ngẩng cao, lớp vảy màu đỏ và tím thẫm ánh lên. Ông Thiện Long đáp xuống bên Erec và quan sát cả hai cánh quân.

“Ta đã đến rồi đây,” ông Thiện Long nói.

Bây giờ có ông rồng cạnh bên, Erec cảm thấy còn tuyệt hơn nữa. “Cháu hy vọng bọn họ sẽ bỏ đi.”

Ông Thiện Long khịt mũi, “Đừng có trông mong điều đó.”

Không cần đến loa phóng thanh, giọng nói ác hiểm của Baskania vẫn vang to, át hẳn tiếng ồn ào của đám đông, “Hỡi những công dân Thần Quốc và Diêm Quốc, đừng sợ hãi khi thấy những con quái vật hung tợn đang đứng trước mặt và đe dọa các người bằng bộ dạng gớm ghiếc của chúng. Ta sẽ không để lũ cầm thú này gây tổn hại hay giày xéo lên các người. Thấy con rồng đó không? Nó sẽ khè lửa đốt cháy các người thành than và nấu nhừ những gì còn sót lại. Thấy lũ khổng lồ một mắt kia không? Chúng đang háo hức được giã nát các người thành từng mảnh. Nhưng ta sẽ không để cho điều đó xảy ra.

“Và hãy xem ai đang đứng cùng chúng kia? Chẳng phải đó là Erec Rex, thằng nhóc muốn thâm tóm quyền lực để cai trị các người đó sao? Giờ thì các người nghĩ gì về nó nào? Hmm...” Hắn nhíp nhíp ngón tay lên cằm. “Ta nghĩ mình sẽ mở lòng nhân từ và cảm thông. Lúc nào cũng nên cho người khác một cơ hội nữa sau khi họ đã làm mình thất vọng, và xem họ có chịu ăn năn không, đúng không nào?”

Đám đông đáp lại bằng những tiếng la ó và huýt sáo ầm ĩ cả lên.

“Ta sẽ cho thằng bé ngu ngốc này cơ hội sống sót, biết làm sao được, ta vốn có tấm lòng quảng đại mà.” Baskania đặt tay lên ngực. “Erec, ta muốn người biết người có những lựa chọn nào. Đầu tiên, ta sẽ tước vũ khí của con rồng đáng sợ đang đứng cạnh người,” hắn chỉ tay và một luồng khói đen lao thẳng về phía ông Thiện Long khiến ông nghẹt thở và ho sặc sụa.

“Ông có sao không?” Erec hỏi.

Ông Thiện Long gật đầu, “Quả thật là hắn đã lấy mất lửa của ta rồi.”

“Còn bây giờ,” Baskania vẫy cả hai tay trong không khí, “Ta sẽ tước vũ khí của lũ quái vật kia, làm cho khí giới của chúng tan biến như tuyết dưới ánh mặt trời.” Mấy thanh gươm lập tức rũ gục xuống như vỏ chuối, dùi cui chảy nhỏ giọt xuống mặt đất như sáp nến, giáo mác vỡ vụn thành từng đồng. Cái AMAW3 trong tay Erec cũng tan thành tro bụi và cuốn bay theo gió.

“Giờ thì người thấy rồi đấy, Erec,” Baskania nói tiếp, “Người chỉ có một lựa chọn thôi. Hãy về phe bọn ta như một vị anh hùng của xứ Thần Quốc và Diêm Quốc, chứng minh cho bọn ta thấy người không còn là một thằng bé ích kỷ, và dẫn dắt bọn ta trong công cuộc tiêu diệt lũ quái vật này. Rồi người sẽ được sánh vai cùng ta chiến đấu chống lại mọi kẻ thù, và ta sẽ trọng dụng người. Ta biết người không thích bị người dân Thần Quốc chống đối. Đây là cơ hội để người giành lấy cảm tình của họ. Họ sẽ không bao giờ quên cái ngày Erec Rex nhận ra chân lý và trở về con đường giác ngộ.

“Hoặc là...” hắn dừng lại một lát rồi nói tiếp, “Nếu người nhất quyết không chịu hồi tâm, không chịu làm theo lẽ phải thì người cứ ở lại với lũ quái vật đó và hứng chịu những gì sẽ đến.”

Ước gì Erec có cây vương trượng lúc này. Nó thêm muốn vương trượng hơn bao giờ hết. Trong cuộc đối đầu với Baskania lần trước, Erec mạnh hơn là nhờ có cây vương trượng trong tay. Nhưng lúc này đây, nó chỉ là một thằng nhóc con đơn độc đứng trên đồi cùng với một lô một lốc các nạn nhân tay không tắc sắt.

“Sao Erec?” Baskania nhướn mày. “Người muốn thế nào đây?”

Một giọng nói thúc ép từ sâu thẳm bên trong Erec bảo với nó rằng nó được lựa chọn giữa cái chết và việc trở thành người hùng của Thần Quốc, điều mà nó mong muốn bấy lâu nay. Nó nên xuống chân đồi, giơ tay đầu hàng...

Nhưng chẳng đời nào nó lại làm như thế. Nó cần làm theo lẽ phải, cho dù có chuyện gì xảy ra và người ta nghĩ gì về nó đi chẳng nữa. Erec lắc đầu và chống tay lên hông. Nó hét thẳng về phía đám đông, không chắc họ có nghe được hay không, “Tôi sẽ không xuống đó. Những người này không phải là quái vật. Chính các người mới là quái vật.” Jam đứng sau lưng nó gật đầu một cách cương nghị.

Baskania phá lên cười và quay về phía đoàn quân của hắn, “Chà, đúng là điếc không sợ súng. Ít ra ta cũng đã cố gắng thuyết phục nó rồi, đúng không?” Quay sang đại tướng Xứ Thêm, hắn gầm gừ, “Làm đi!”

Viên tướng ra lệnh và ngay lập tức đội quân cùng đám người Thần Quốc điên cuồng xông thẳng về phía Erec cùng dân chúng Lerna. Erec bước lên phía trước, nhìn quanh xem có thứ gì có thể dùng làm vũ khí được không. Haenry cùng mấy người khổng lồ một mắt khác vung nắm đấm lao về phía quân thù. Những mũi tên đen vút đi trong không trung, xuyên qua da họ. Mấy người khổng lồ giận dữ nhổ những mũi tên ra. Họ lôi tuột đám lính Thần Quốc khỏi lưng ngựa và cướp lấy giáo mác trên tay chúng.

“Phải nhớ luôn ở bên cạnh ta đấy!” ông Thiện Long nói với Erec.

Ông Steve băng qua, tay cầm một khúc cây mới nhổ được, “Erec, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa ta cũng cảm ơn cháu.” Ông lao về phía quân Diêm Quốc. Đám rắn nhiều đầu và các nữ chiến binh chả có chỗ nào để chạy. Một số co cụm về phía những vách đá ở sau lưng, nhưng số còn lại đều tận dụng những vũ khí mới chế từ cành cây, đá để tấn công những kẻ đánh họ.

Erec vô cùng ngạc nhiên trước kỹ năng chiến đấu của các nữ chiến binh. Chân đưa ra phía trước, những mái tóc bạch kim dài tung bay phía sau, họ bay về phía những kẻ xâm lăng bằng một sức mạnh chết người. Những đôi giày bạc đá tung vũ khí khỏi tay quân thù với sự chính xác đến không ngờ, hạ gục chúng ngay tắp lự. Dường như họ chẳng biết sợ là gì.

Có một người khổng lồ một mắt ngã xuống với một lưỡi gươm cắm trên ngực. Những người còn lại chụp lấy những cái đuôi cui từ tay quân Thần Quốc và ném ra bãi chiến trường, đánh ngã đối thủ. Baskania vừa quan sát vừa cười, bên cạnh là vua Pluto cũng đang đắc chí không kém. Xác quân Thần Quốc, quân Diêm Quốc, các nữ chiến binh, rắn nhiều đầu nằm la liệt trên cỏ. Quân của phe Thần Quốc vẫn còn rất đông, trong khi phe Lerna chỉ còn được vài người đứng vững. Erec đeo nhọn một đầu của cây gậy. Ông Thiện Long đưa cho nó cái gì đó trắng bóng và sáng lấp lánh. “Hãy lấy cái răng này của ta lắp vào một đầu gậy, nó sẽ trở thành một ngọn giáo tốt cho cậu.”

Erec chạy về phía đám quân đang ồ ạt xông tới, tên bay vun vút xung quanh nó. Nó cảm thấy đôi mắt của Baskania đang theo sát mình. Ông Thiện Long ở ngay bên cạnh Erec, huých nó ra mỗi khi có cái gì đó bay đến gần. Những mũi tên đen bật tanh tách khỏi lớp vảy của ông Thiện Long, chẳng gây được chút tổn hại nào cho ông rồng. Erec nhìn thấy Haenry nằm bẹp trên cỏ. Một tên lính mặc giáp đang vung kiếm trên người ông, chuẩn bị ra tay. Erec xông về phía hắn và phóng thật lực ngọn giáo của mình. Mũi giáo đập choang vào áo giáp của tên lính, làm hắn văng khỏi ngựa. Haenry lồm cồm ngồi dậy, một tay ôm lấy bẹn sườn, máu xanh tuôn ra thành

dòng. “Cẩn thận đấy, Erec. Ra sau lưng tôi này.”

Một đám người giận dữ cầm cuộc chim và đỉnh ba vây quanh một người khổng lồ một mắt, tấn công từ tứ phía; ông khổng lồ này dùng chày quất họ văng đi, găm lên giận dữ. Nhưng cuối cùng họ cũng khuất phục được người khổng lồ, ông ngã xuống, máu xanh loang trên cỏ ngay trước mặt Erec. Haenry hùng hục lao tới đám người đó, hai tay vẫy vẫy trên không, rống lên một tiếng khủng khiếp. Đám người Thần Quốc hú hét và vội vã tản ra. Tina xuất hiện với cái loa kim loại to tướng trong tay. “Cái này không bị tan chảy như những vũ khí khác,” Tina nói. “Thử đi.”

Erec đưa loa lên miệng, “Dừng lại! Dừng lại ngay!”

Hai phe đang đánh nhau đột ngột dừng lại, bối rối không biết mệnh lệnh phát ra từ đâu. Họ nhìn quanh, vô cùng ngạc nhiên. Erec tiếp tục nói vào loa, “Dừng tấn công chúng tôi nữa. Chúng tôi không có ý hại ai hết. Những người này tuy trông khác biệt, nhưng thực sự bên trong họ đều là người tốt. Họ cũng chỉ muốn được về nhà, tắm nước nóng và quên hết chuyện này đi. Họ không muốn làm hại các người. Các người đã thấy họ làm hại ai bao giờ chưa?”

Có tiếng xì xào bàn tán lẫn trong đám đông - hình như có một vài người đang thực sự lắng nghe.

“Dừng có nghe lời thằng ngốc đó,” giọng Baskania vang rền như tiếng sấm. “Hãy tiêu diệt nó. Nó đang chống lại tất cả các người đấy.”

Erec lại đưa loa lên miệng, nhưng lần này chẳng có tác dụng gì. Chắc hẳn Baskania đã tắt mất tiếng của cái loa rồi. “Hãy xông lên! Bắt lấy chúng!” Baskania giận dữ. Cả hai phe lập tức vung gươm lên và trận chiến lại tiếp tục.

Nếu biết sự thật, Erec đảm bảo họ sẽ buông vũ khí ngay. Làm sao nó cho họ biết sự thật bây giờ?

Một tên lính Diêm Quốc phi ngựa về phía Erec và bắn đi một mũi tên đen. Mũi tên lao vút về phía Erec. Nó đứng chết cứng, không tài nào di chuyển nhanh để né được. Loáng một cái, mũi tên chỉ còn cách ngực Erec có ba tấc. Bất thành linh, tấm Bùa Hộ mạng của Lòng tốt đeo quanh cổ nó lóe lên thứ ánh sáng màu đỏ và tím. Mũi tên cong vòng sang một phía như một cơn bão, cắm vào cánh tay Erec.

Erec nhổ mũi tên ra, máu chảy ròng ròng. May mà vết thương không sâu. Tấm bùa đã bảo vệ nó. Erec nhắm mắt, tự hỏi không biết làm sao để dừng cuộc chiến này lại.

Ngay lúc đó Erec nhận ra mình phải làm gì. Cuộn giấy Sự thật đang ở trong túi nó. Nếu nó mở cuộn giấy ra, tất cả những ai nhìn thấy sẽ biết sự thật. Cuộn giấy đó chỉ còn hiệu nghiệm đúng một lần nữa, và đây chính là lúc thích hợp nhất.

Erec lôi cuộn giấy trong túi ra. Đôi mắt của Baskania ngay lập tức nheo lại khi hắn nhìn thấy vật này. Hắn chỉ ngón tay về phía Erec và một thứ gì đó sáng lóe bay vụt ra.

Cứ như thể thời gian đã ngừng hẳn lại. Mỗi phần của một giây như kéo dài cả tiếng đồng hồ. Erec thấy một lưỡi dao đen bạc phóng thẳng về phía tim mình. Nó bị phép thuật của Baskania làm cho tê liệt, chẳng thể làm gì khác ngoài việc đứng yên và nhìn cái điều mà nó biết chắc chắn sẽ là cái chết tức thì của mình. Lưỡi dao bốc khói lao đến, lao đến, gần hơn. Erec biết nó sẽ chẳng thể nào mở cuộn giấy ra để ngăn chặn cuộc tàn sát, cứu sống dân Lerna được.

Đã quá trễ.

Khi lưỡi dao chỉ còn cách Erec có ba tấc, ông Thiên Long bỗng lao ra phía trước Erec. Lưỡi dao đâm thẳng vào cổ ông rồng, xuyên qua những chiếc vảy. Khói đen bốc lên từ cán dao, một dòng

máu tím tuôn dọc thân ông Thiện Long. Hơi nước phì ra đằng mũi khi ông ngã gục xuống chân Erec. “Hãy đứng trên đầu ta ấy, Erec,” giọng Ông Thiện Long yếu ớt.

Ngay lập tức, Erec bước lên đầu ông Thiện Long. Nó mở Cuộn giấy Sự thật ra, và ông Thiện Long đứng dậy, vươn cao người lên để tất cả đều nhìn thấy. “Hãy cho mọi người biết sự thật về loài rắn nhiều đầu, những người khổng lồ một mắt và các nữ chiến binh!” Erec nghĩ trong đầu. Ánh sáng chói lòa lóe lên từ cuộn giấy tựa như một ngọn đuốc bùng cháy trong đêm, tỏa ra thành muôn ngàn tia sáng trắng soi rõ một vùng không gian mênh mông. Những biểu tượng in trên cuộn giấy rực lên như lửa. Ông Thiện Long loạng choạng dưới chân Erec làm nó suýt ngã.

Quân lính và đám đông nhìn chằm chằm vào cuộn giấy, miệng há hốc. Họ nhìn thấy cuộn giấy tỏa sáng... và họ đã biết sự thật.

Ông Thiện Long lão đảo, hạ đầu xuống. Erec vừa nhảy khỏi đầu ông rỗng thì ông gục xuống đánh ầm một tiếng trên sườn đồi.

Vũ khí buông rơi. Nước mắt tuôn trào trên những khuôn mặt. Mọi người gục xuống đất, nhảy khỏi ngựa, ôm chầm lấy những người khổng lồ một mắt, rắn nhiều đầu và các nữ chiến binh. Mọi người xin lỗi và bắt tay nhau rối rít.

Baskania ném cho Erec một cái nhìn căm hận, rồi vụt biến mất.

Jam nói, “Giờ thì mọi người đều biết chuyện gì đang diễn ra nên Baskania không thể giết cậu được. Trước kia hẳn nghĩ hẳn đã nắm được phần thắng trong tay - hoặc là cậu về phe hẳn, hoặc là cậu sẽ chết.”

Haenry gượng đứng lên và khập khiễng lê bước về phía Erec. Ông vỗ nhẹ lên lưng một nữ chiến binh, tỏ ý thân thiện, khiến chị này văng xa sáu mét trên bãi cỏ. Vua Pluto cúi kính tập trung quân của mình để chuẩn bị kéo về nước, còn những người bị thương thì ông ta dùng vương trượng hóa phép để đưa về. Đám người Thần Quốc nán lại lâu hơn, đại tướng Xứ Thêm thì đi tới đi lui, lắc đầu. Ông Steve điều bác sĩ Shandy tới để cứu chữa cho những người bị thương đang nằm trên cỏ.

Erec ngồi xuống, vỗ vỗ khuôn mặt của ông Thiện Long. Mắt ông rỗng chỉ còn mở hé hé. “Ông có sao không, ông Thiện Long? Ông đã cứu mạng cháu.”

“Ta biết, Erec. Đi tìm một cái lọ... nhanh lên.”

Erec gọi gia đình Tina đến. Họ nhanh chóng quay lại với một cái lọ thủy tinh lấy từ một nhà gần đó. Erec ngồi xuống bên ông rỗng, “Cảm ơn ông, ông Thiện Long. Lọ đây rồi. Cháu phải làm gì với nó ạ?”

Ông Thiện Long thở ra một ít khói. Trông ông yếu ớt và chẳng bình thường chút nào. “Ta muốn cho cháu một thứ trước khi chết.”

“Chết?” chắc Erec đã nghe nhầm. “Ông sẽ không sao mà, phải không? Ông Thiện Long?”

“Không đâu, Erec. Cái thứ Baskania phóng về phía cháu là một lưỡi dao sát thủ. Hẳn không muốn có gì sơ sót. Lưỡi dao ấy rất mạnh, và ngay cả ta cũng chẳng thể nào chống cự được, nhất là dạo gần đây ta yếu quá.” Ông rỗng cầm lấy cái lọ từ tay Erec. “Ta muốn cháu có còn mắt còn lại của ta. Ta chẳng còn cần đến nó nữa, và dù sao thì ta cũng muốn cả hai con mắt của mình được ở cùng một chỗ. Rồi cháu sẽ có được thị lực thật sự của một con rỗng. Ta chắc chắn cháu sẽ dùng nó một cách khôn ngoan. Cháu xứng đáng được như thế. Một ngày kia cháu sẽ trở thành một vị vua vĩ đại.”

“Vua ấy ạ?” Erec đã chẳng có lấy một giây để nghĩ về cuộc sát hạch thứ hai. Có vẻ như mọi thứ

đã quá trễ rồi. Nó nhìn xuống tấm Bùa Hộ mạng của Lòng tốt trên cổ mình. Một ô thứ hai trong số mười hai ô đang sáng lên màu xanh tím thẫm và có thêm một biểu tượng màu đen trên đó.

Ông Thiện Long nhìn tấm bùa của Erec, “Biểu tượng đó có nghĩa là ‘công lý’, làm theo lẽ phải ngay cả khi điều đó không dễ dàng gì. Đó là một phẩm chất nữa của một nhà lãnh đạo vĩ đại. Hôm nay, cháu đã chứng tỏ được điều đó.” Trước khi Erec kịp cản, ông Thiện Long đã thọc móng vuốt vào con mắt còn lại của mình và móc nó ra. “Hãy để cái lọ ngay dưới những móng chân của ta, Erec. Được chưa?” Ông bỏ con mắt của mình vào lọ.

Erec nuốt khan, đặt cái lọ lên đám cỏ bên cạnh mình. Nó kê đầu ông Thiện Long vào lòng mình, “Ông làm điều đó vì cháu sao?”

“Buồn cười thật.” Ông Thiện Long cười yếu ớt. “Giờ thì ta đã cho cháu cả hai con mắt mình. Và với ta, chẳng có điều gì đúng đắn hơn thế.”

Erec thắc mắc, “Nhưng ông đã nhìn thấy tương lai. Sao ông không thấy được chuyện này sẽ xảy ra?”

Đầu Ông Thiện Long dựa nặng hơn vào lòng Erec, “Ta có thấy chứ.”

“Vậy mà ông vẫn đến để cứu cháu?” Erec cố ghì nước mắt, vỗ nhẹ nhẹ vào đầu ông Thiện Long. “Đừng chết mà ông Thiện Long. Hãy nói cho cháu biết cháu phải làm gì để giúp ông bây giờ?”

“Chẳng ai giúp được ta nữa rồi, Erec. Ta sắp được đến với nàng Thiên Cầm yêu quý của ta. Ta thích chọn cách này hơn,” giọng ông rùng rùng giờ đây đã rất yếu, Erec phải cúi sát xuống mới nghe thấy được. “Hãy đem con mắt của ta đến chỗ Thần Cà Thot. Ông ấy sẽ gắn nó vào phía sau con mắt bên kia của cháu, và cháu sẽ có cả hai con mắt nằm đúng chỗ. Đôi mắt rùng rùng rất mạnh đối với một con người, nhưng ta biết cháu có thể kiểm soát được chúng, Erec. Biết đâu một ngày kia cháu có thể thực hiện được lời Gọi Rùng. Đạo này ta quá yếu nên chẳng thể tự mình làm điều đó được.”

Erec nhìn vào nơi trước đây từng là cặp mắt của ông Thiện Long, rồi ngoảnh đi chỗ khác. “Gọi gì ạ?”

Giọng của Ông Thiện Long chỉ còn là một lời thì thào, “Cháu có thể thử. Kêu gọi những con rùng bằng mắt của cháu, cũng giống như cách cháu nói chuyện với Thực Thể bằng mắt để bắt nó mở ra ấy.”

Erec chẳng thể cảm ơn ông Thiện Long, cũng chẳng thể mở miệng ra hỏi xem ông cảm thấy thế nào, giọng nó run rẩy quá. Lúc này, nó chỉ làm được có mỗi một việc là ghì chặt lấy cổ ông rùng cho tới lúc hơi thở âm ỉm cuối cùng của ông bay hút lên trời cao.

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

Đêm hôm ấy Erec và Jam đi dạo trên những con đường của Lerna. Bác sĩ Shandy đã băng bó cánh tay cho Erec. Nó những mong mỗi bước sẽ đưa nó đến gần hơn câu trả lời cho chuyện vì sao ông Thiện Long lại cứu mạng nó, cho nó mọi thứ. Nhưng đến cuối cùng thì Erec càng thấy mình chẳng hiểu gì cả. Nó mệt lả, nhưng nổi mất mát trong lòng khiến chân nó vẫn tiếp tục bước đi, hết bước này đến bước khác, băng qua thành phố, giống như nó sợ phải quay trở lại và đối diện với hiện thực một lần nữa.

Erec cho Jam xem lá Bùa Hộ mạng của Lòng tốt. “Tôi nghĩ điều này có nghĩa là tôi vẫn còn cơ hội trong cuộc chạy đua giành ngai vàng.” Nó cười lớn. “Tôi cá là đối với Liên đoàn Lao động thì tôi đã chính thức bị loại, nhưng có vẻ như việc này nằm ngoài tầm kiểm soát của họ.”

“Có Trời mới biết việc này nằm trong tầm kiểm soát của ai hay cái gì!” Jam đáp. “Đôi lúc tôi nghĩ chính Thực Thể mới là cái có quyền quyết định ở đây.”

Erec gật đầu, nhớ lại điều mà nó đã trông thấy ở Thực Thể khi cùng Ông Thiện Long tạo ra cái lỗ thủng. “Phải,” nó nói, “Chắc là ông nói đúng.”

Có một bữa tiệc đang diễn ra khi cả hai về đến nhà Tina. Một cặp xúc tu tung bóng Erec lên không. “Cậu ấy đây rồi! Hãy hoan hô Erec Rex ba lần nào! Hãy hoan hô Jam Crinklecut ba lần nào!” Tuy Jam trông có vẻ mắc cỡ khi bị tung lên tung xuống, nhưng Erec đoán chắc là ông rất thích khi được mọi người chú ý như thế. Mọi người vừa nắm tay nhau hát vang, vừa chuyển tay những vai rượu táo và mật hoa. Erec ước gì mình có thể hòa vào không khí vui vẻ đó, nhưng nó chỉ thấy lòng mình vô cùng trống trải. Ông Thiện Long đã chết và đó là lỗi của nó. Phải chi nó mạnh mẽ hơn, đủ sức tự bảo vệ mình thì giờ đây ông rồng chắc vẫn còn sống.

Steve đặt xúc tu lên vai Erec, “Erec, cháu đã thành công. Ta không biết làm sao để cảm ơn cháu. Cháu đã liều mạng vì người dân Lerna và đã từ chối danh vọng cũng như của cải, ngay cả khi cháu nghĩ mình sẽ chết. Cháu là một người đặc biệt, ta biết chắc điều đó! Nếu có lúc nào cháu muốn tranh cử ngôi vua thì chắc chắn ta sẽ bầu cho cháu.” Ông cười khúc khích một mình. “Dù sao thì nếu không có cháu, bọn ta đã nát thành cám mất rồi. Cảm ơn cháu.”

Erec nhún vai, “Thực ra thì cháu đâu có làm được gì. Chỉ là may mắn thôi ạ. Cháu ước gì ông Thiện Long cũng được may mắn như cháu.”

Ông Steve thở dài. “Chuyện đó buồn thật. Nhưng ông ấy đã chọn làm điều đó. Hãy nhớ như vậy đi cháu. Và ông ấy cũng đã sống khá thọ rồi.”

Erec vẫn cầm cái lọ thủy tinh đựng con mắt của ông Thiện Long, tuy nó cố gắng không nhìn vào đấy. Trông con mắt rất ghê rợn và khiến cho Erec thấy buồn, nhưng nó không muốn bỏ xuống.

Tina dùng cánh tay xúc tu ôm chầm lấy Erec, “Cậu là người hùng của tớ, Erec ạ. Tớ sẽ tiếp tục viết thư cho cậu sau khi cậu về Thần Quốc có được không?”

“Dĩ nhiên rồi,” nó mỉm cười với Tina. “Lần sau nhớ gửi cả ảnh nữa nha. Tớ biết là thể nào mọi người cũng nghĩ cậu rất hấp dẫn.” Tina đỏ mặt, nhoén miệng cười. Erec thấy mừng vì Cuộn giấy Sự thật đã hết hiệu lực nên không khiến nó huých toẹt ra hết những điều còn lại.

Erec quay sang bên cạnh và thấy Ấn sĩ đang đứng trước mặt mình. “A, người hùng thời đại đây rồi!” Ấn Sĩ bật cười khanh khách. “Đã sẵn sàng để gắn con mắt đó vào chưa?”

“Hả? Bây giờ sao?” Erec ôm chặt lấy cái lọ, cảm thấy chưa sẵn sàng để làm bất cứ điều gì. “Tôi phải đi tìm anh chị tôi. Tôi đã biết kẻ nào đang giữ họ rồi.”

Ẩn Sĩ toét miệng cười, “Cậu cần phải biết thời điểm để ghép hai con mắt, và địa điểm của hai anh chị cậu. Con mắt cần được gắn vào ngay. Thần Cà Thọt đang chờ cậu đấy.”

Erec đi tìm Jam và chào tạm biệt Tina, ông Steve và những người khác đang dự tiệc. Ẩn Sĩ dắt cả hai băng qua một cái Cửa Cổng, và ngay lập tức tất cả đã trở lại lâu đài của vua Piter. Thật lạ lùng khi di chuyển được một quãng đường thật xa trong một khoảng thời gian ngắn như vậy. Nhưng chưa kịp ra khỏi cửa thì Ẩn Sĩ đã chạm tay vào màn hình bản đồ để mang tất cả đến phía bên kia của Thần Quốc. Họ bước vào một phòng đợi trong một văn phòng nhỏ.

Một cái giá móc áo rất giống với cái mà Erec đã sống chung từ nhỏ chạy đến chào họ, nhưng lại bỏ đi ngay, tỏ vẻ thất vọng vì chẳng ai có gì để treo lên nó. Tầm thẳm ở cửa ra vào lật lên bao quanh chân Jam và đánh bóng đôi giày của ông, khiến cho Jam bật cười hình hích. Đám ghế ngồi nhảy nhót mời gọi, và ngay cả cây đèn cũng vẫy dây chào mừng họ.

“Mời vào,” một giọng nói thân mật vọng ra. Thần Cà Thọt là một người đàn ông bụng con có mái tóc và hàm râu ngắn màu sẫm. Ông mặc một chiếc sơ-mi xám cộc tay, quần rộng, đầu đội mũ màu xám. Trông ông giống hệt một người thợ đồn củi. Giọng nói khàn khàn của ông mang âm sắc New York, “Chắc cháu là Erec đây hả? Rất mừng vì cuối cùng cũng được gặp cháu. Ta đã nghe nói rất nhiều về cháu. Hình như cháu đang sử dụng con mắt ta làm cho cháu cách đây mười năm? Giờ cháu muốn làm luôn con mắt còn lại à?”

Erec gật đầu. Nó không chắc việc có thêm con mắt còn lại của ông Thiện Long sẽ gây ra điều gì cho mình, cũng không chắc liệu đó có phải là thứ mà nó nên có hay không. Nhưng con mắt ấy là một phần của ông Thiện Long. Ông rồng đã cứu mạng Erec, cho nên việc này có vẻ là điều nên làm. Đây là điều ông Thiện Long mong muốn và là nguyện vọng cuối cùng của ông.

Erec nghĩ đến những điều mà một con mắt rồng đã mang lại cho những suy nghĩ u ám của nó. Thế đến khi có cả hai con thì sẽ thế nào nhỉ? Ông Thiện Long nói đôi mắt rồng sẽ rất mạnh đối với một người bình thường, nhưng ông tin chắc Erec sẽ kiểm soát được. Erec ước gì mình cũng tin chắc được như thế. Nó muốn có ông Thiện Long ở đây để hướng dẫn nó cách sử dụng con mắt, giống như ông đã chỉ cho nó cách dùng con mắt đầu tiên vậy.

Thần Cà Thọt dẫn họ đi ngang qua một cửa hiệu đầy những đồ vật mà ông đã thổi vào đó sự sống. Erec nằm xuống một chiếc bàn, cái bàn này thò ra những cánh tay kim loại xung quanh để giữ nó nằm im. Thần Cà Thọt vung vẩy một cái ống tiêm phía trên người nó. “Không đau đâu. Ngay khi mọi chuyện xong xuôi cháu sẽ tỉnh dậy thôi.”

Erec nuốt nước bọt, “Ông có biết cháu sẽ bị gì nếu có cả hai con mắt rồng không ạ?”

Thần Cà Thọt nhún vai, “Cả loài người chỉ có một hình cháu có con mắt rồng. Ta biết chắc điều đó, vì ta là người duy nhất có thể gắn mắt rồng vào mắt người. Dĩ nhiên Thanatos Baskania chẳng cần ta làm việc đó cho hắn. Hắn sử dụng mắt theo cách của hắn. Thế nên ta đoán là hắn cũng có một con.”

Erec chẳng thấy vững da chút nào khi nghe nói rằng ngoài nó ra chưa từng có ai có đến hai con mắt rồng; nhất là khi biết có một con thôi cũng đã ảnh hưởng đến nó thế nào. Erec thấy mừng vì Jam cũng có mặt trong phòng. Thần Cà Thọt tiêm cho nó một mũi, và mọi thứ bỗng dưng đều tối sầm lại.

Erec bất chợt tỉnh dậy, chẳng biết là mình đã hôn mê bao lâu. Nhìn Jam xanh mét như tàu lá, trông như thể sẵn sàng nôn thốc nôn tháo bất cứ lúc nào. “Cậu không sao chứ?”

“Tôi bình thường mà. Ông sao thế Jam?”

“Ồ, không có gì. Đó đúng là một... quy trình thú vị, chỉ thế thôi.”

Erec chẳng thấy có gì khác lạ. Nó nhìn quanh. Mắt nó di chuyển bình thường, tầm nhìn cũng ổn. Đúng là nhẹ cả người. Có khi nó sẽ chẳng bao giờ để ý thấy là mình có một con mắt rỗng nữa cũng nên.

Thật vui khi được quay trở lại lâu đài qua Cửa Cổng. Sau những cảnh hoang vu ở Xứ Khác và những điều lạ lùng ở Lerna, Thần Quốc thực ra trông có vẻ nhàm chán - một điều mà Erec chưa bao giờ nghĩ là có lúc mình sẽ cảm thấy. Nhưng chẳng có thời gian mà ổn định lại cuộc sống ở đây. Nó phải tìm Ugry và cứu cặp sinh đôi, nếu lão vẫn còn giữ họ. Erec cảm thấy tội lỗi khi phải để bọn rỗng con mới nở ở Nevervarld. Ông Thiện Long đã nói chúng chỉ sống được ở đó vài ngày, và Erec biết chỗ ấy chẳng dễ chịu gì. Ngay khi giải thoát Danny và Sammy, nó sẽ tiến thẳng đến Nevervarld và mang lũ rỗng con đi.

“Jam,” Erec nói. “Ông đi với tôi thêm một lúc nữa được không? Giờ tôi sẽ đi tìm Ugry.”

Jam toét miệng cười, “Như hình với bóng, thưa cậu. Như hình với bóng.”

Ugry không có trong văn phòng riêng của lão, nên cả hai lang thang sang khu cánh tây. Khi đi ngang qua phòng ăn, Erec nhìn vào và chợt nhận ra là mình đang đói meo. Bethany, Jack và Oscar đang ở bên trong nhăm nháp những đĩa tráng miệng. Cả bọn kinh ngạc nhìn lên.

Bethany ào tới ôm choàng lấy Erec, “Erec, ấy về rồi! Ấn Sĩ nói với bọn tớ là ấy không sao, nhưng bọn tớ vẫn thấy lo. Ấy đã thực hiện cuộc sát hạch thứ hai chưa?”

Erec gật đầu, “Rồi, chỉ có điều là mình còn chả biết là mình đã làm điều đó.” Nó ngẫu nhiên một ít thức ăn, món tráng miệng trước tiên, và kể cho mấy đứa kia nghe chuyện đã xảy ra. Jam liếc mớ đồ ăn, có vẻ như đang cảm thấy ngượng ngùng không dám đụng muống nữa, nên Erec đưa cho ông một đĩa. “Giờ tớ định đi tìm Ugry. Các cậu có muốn đi cùng không? Sau đó tớ sẽ phải đem lũ rỗng con ra khỏi Nevervarld. Tớ cũng mong các cậu đến đó cùng tớ nữa. Bọn tớ cần được giúp đỡ.”

Jam ưỡn thẳng người, cảm thấy tự hào khi Erec khẳng định rằng ông được đi cùng. “Hãy mang theo một ít thức ăn cho chuyến đi, thưa cậu.”

Bethany nhìn Jam, “Erec, ấy không định giới thiệu ông đây với bọn tớ à?”

“Đây là Jam Crinklecut, tổng quản khu cánh tây. Cậu không nhớ ông ấy sao?”

Cô bé đỏ mặt nhìn Jam, “Xin lỗi, cháu không nhận ra ông.”

Sau khi Jam đã mang theo một vài bọc thức ăn để đi đường, cả đám hỏi thăm một chị hầu gái ở khu cánh tây xem chị có trông thấy Ugry đâu không. Chị chỉ về phía phòng ngai vàng, “Ông ấy thích vào đó mà suy ngẫm lắm.”

Cả bọn đẩy những cánh cửa nặng nề và bước vào căn phòng ngai vàng rộng lớn. Lần trước khi Erec ở đây, cây vương trượng của vua Piter đã bay vút đến chỗ nó và cứu nó thoát chết. Nhưng giờ đây căn phòng rộng lớn thật trống trải. Từ nơi chúng đứng, chiếc ngai khổng lồ nhìn có vẻ nhỏ xíu. Trên đầu chúng treo những chùm đèn lớn, những tấm màn nhung, thảm thêu thùa hoa mỹ phủ khắp các bức tường. Sau khi đi một hồi về phía bên kia căn phòng, chiếc ngai nam ngọc cao hơn bốn mét rưỡi đã hiện ra sừng sững phía trước cả bọn. Có một viên kim cương tròn khổng lồ được đính vào chỗ dựa lưng của ngai vàng.

Balthazar Ugry đang ngồi trên ngai, đắm chìm trong suy tư. Chân lão gác lên Lia Lơ Đỉnh - hòn đá xám thô nhám nằm dưới chân ngai đã hò hét suốt buổi lễ đăng quang. Lão từ từ nhướn

mày lên, quắc mắt, “Chà, nhờ đâu mà ta có cái hân hạnh này đây?”

“Danny và Sammy đâu?” Erec hỏi, tay chống nạnh.

Một nụ cười giễu cợt nở ra trên môi Ugry. “Ồ, hay chưa kìa! Người lại đang buộc tội ta chuyện gì đúng không thẳng nhãi? Như mọi khi?”

“Tôi tình cờ được biết chính ông đã bắt cóc cặp sinh đôi. Họ ở đâu?” Erec cố làm ra vẻ đe dọa nhưng thừa biết điệu bộ đó chẳng làm cho Ugry sợ, thậm chí còn chẳng giữ được vẻ mặt đó lâu. Lẽ ra nó nên đi tìm vua Piter trước.

Ugry đưa tay lên miệng giả vờ ngạc nhiên, “Người vô tình biết à? Thế sao người không báo cho ta sớm hơn? Để ta còn biết là mình đã bắt cóc hai đứa sinh đôi chứ!” Lão trừng trừng nhìn nó, giận dữ. “May cho người là ta còn có việc xài đến người, chứ không thì đừng cố hồng vác xác đến đây mà làm phiền ta. Sao lũ nhóc còn và đầy tớ chúng bay không xéo đi chơi mấy trò con nít ở nơi nào khác cho khuất mắt đi? Ta còn cả đồng chuyện quan trọng cần phải nghĩ đây này.”

Erec nghiêng răng, “Nhưng tôi thấy ông đã đi cùng họ. Và lúc nào ông cũng mang theo vỏ kẹo, rồi...”

“Nếu người muốn thì ta nói cho mà biết, ta đã bỏ thời gian ra tìm anh chị người ở Thần Quốc khi người và vua Piter biến mất. Nhưng rất tiếc là ta đã không gặp may. Đôi khi ta đoán biết được chúng đang đi đâu, nhưng không biết là chúng đã đi lúc nào. Và ta chẳng bao giờ tìm ra lũ nhóc.”

“Nhưng tôi đã trông thấy ông ở sân trượt băng trong lúc họ ở đó. Ông đã ở cùng với họ.”

Ugry đảo mắt, nhăn mặt, “Ta đã đến đó tìm bọn nhóc. Ta nghĩ mình đã thấy chúng, nhưng có kẻ nào đó đã trông thấy ta trước. Ta chưa kịp nhận ra thì đã bị một cơn gió xoáy cuốn quanh căn phòng. Lúc ta thoát ra được thì hai đứa đó đã biến mất tiêu.”

Erec chăm chú nhìn lão, cảm thấy khó hiểu. Ugry chồm người ra trước, nhướn lông mày, “Gì thế này? Trên cổ người có cái gì vậy? Một thứ mang dấu ấn của một quyền lực xa xưa.” Lão bước xuống ngai và rút Cuộn giấy Sự thật ra khỏi túi Erec. “Người lấy cái này ở đâu ra vậy?”

Erec cố chụp cuộn giấy lại, nhưng Ugry đã giật phắt. “Nó là của tôi. Ròng mẹ Patchouli đã cho tôi cái này sau khi tôi cứu được những đứa con mới nở của bà ấy. Dù gì thì nó cũng đã mất hiệu lực rồi.”

Ugry xem xét cuộn giấy. “Đúng là thế. Tuy nhiên vẫn còn sót lại một ít phép thuật, dù cái phép thuật đó không đủ để dùng lại cuộn giấy, nhưng nó vẫn có thể giúp ta thấy được cặp sinh đôi đang ở đâu.” Ugry nhắm mắt lại, tay nắm chặt cuộn giấy. Mặt lão hết sức căng thẳng, rồi cuối cùng cũng giãn ra. “Bọn chúng đang ở Thần Quốc. Giờ chúng ta sẽ đến đó.” Lão nâng vạt áo choàng lên và loáng một cái, cả sáu người đã đứng trong...

Nhà của Rosco Kroc.

Danny và Sammy bàng hoàng nhìn lên khi thấy Erec, Ugry, Jam, Jack, Oscar và Bethany xuất hiện trước mặt chúng. Rosco nhảy bật dậy, nhưng ngay lập tức bị đánh bẹp vào tường với một trường lực màu xanh lấp lánh bao quanh người. Đôi mắt Ugry rực lửa, “Thế đấy, đồ mặt cá sấu, hóa ra người đã đến độ này. Bây giờ còn đến cả bắt cóc nữa phải không? Thật đáng tiếc khi nhìn thấy mấy đứa trẻ đáng yêu như thế cuối cùng lại hóa ra thế này đây.”

Rosco quăng bùa chú về phía Ugry, nhưng những tia sáng xanh lèo xèo từ trường lực đã cản chúng lại. “Đúng thế đấy lão ó già!” Rosco đáp. “Sao lão không biến xuống địa ngục và mang

theo thẳng nhãi Erec luôn đi?”

Mọi người nhìn Rosco không chớp mắt. Mặt Sammy đỏ ửng lên, “Sao ông lại nói thế?” Nó vụt đứng dậy và ôm chầm lấy Erec. “Em đây rồi! Bọn chị rất lo cho em! Mấy anh chị kia sao rồi? Mẹ đã ra khỏi bệnh viện tâm thần chưa?”

Danny bước tới và choàng tay ôm Erec, “Này nhóc. Mừng là em đã đến được đây. Em sẽ rất thích ở đây cho mà xem.” Rồi thẳng này quay sang nhìn Rosco và Ugry, “Cháu nghĩ chắc mọi người hiểu lầm rồi. Rosco không bắt cóc mà đang giúp chúng cháu. Hè này mẹ đã nhờ ông ấy đến đón chúng cháu khi mẹ bị bắt vào bệnh viện tâm thần. Cháu nghĩ mấy anh chị còn lại đang được người khác trông chừng. Rosco nói chúng cháu sẽ sớm gặp lại họ, và mẹ cần được nghỉ ngơi.”

Erec ngớ ngàng nhìn Rosco, “Sao ông lại làm thế?” Rồi nó quay sang cặp song sinh, “Mẹ khỏe. Mùa hè vừa rồi mẹ bị bắt cóc và bị giam trong hầm ngục của vua Pluto chứ không phải trong bệnh viện tâm thần. Mẹ về lâu rồi và lo phát ốm lên vì hai anh chị đấy. Mẹ và em tìm hai người khắp nơi.” Erec bụm môi để ngăn không cho nước mắt trào ra. Mặt nó nóng bừng.

Vậy là ban đầu nó đã đứng khi nghĩ Rosco bắt cóc cặp sinh đôi. Nó đã chẳng nhìn vào căn phòng ấy vào cái hôm nó đến tìm hai đứa. Tuy nhiên, nó thấy cũng khó lòng mà đoán ra được. Erec nhìn Rosco xuyên qua trường lực, “Tại sao chứ?”

Rosco cười khẩy, “Bọn chúng rất đáng giá. Chúng là cặp song sinh mười ba tuổi mang họ Rex. Chúng có thể là những nhân vật quan trọng. Đây là một nhiệm vụ danh giá do Hoàng tử Bóng Tối giao cho ta. Ta chả có gì hối tiếc.” Hắn nhìn sang Oscar, “Hãy nhớ lấy điều đó, Oscar. Không được hối tiếc. Ta biết cậu nghĩ gì về ta lúc này, nhưng một ngày nào đó cậu sẽ hiểu.”

Danny và Sammy bối rối đồng thanh, “Mẹ không sao á? Thế ra Rosco nói dối à?” Nước mắt Sammy ứa ra. Danny nhặt ngay một chiếc giày trên sàn và ném về phía Rosco, nhưng chiếc giày ngay lập tức bị trường lực đẩy bật ra.

Oscar tiến lại gần ánh sáng xanh của trường lực và thẫn thờ nhìn vào mắt Rosco, “Tôi làm sao mà hiểu được cơ chứ. Ông đã nói dối tôi. Ông nói dối anh chị của Erec và bắt cóc họ.” Nó cắn môi, bước lùi lại, lắc đầu.

Rosco la lớn trả lời Oscar, “Một ngày nào đó cậu sẽ thấy. Cậu cũng như ta mà thôi, biết không.”

Oscar nhào về phía Rosco, mặt đỏ gay, hét lên, “Tôi không giống ông. Sẽ không bao giờ giống. Để cho tôi yên!”

Ugry nhìn Oscar đầy vẻ căm ghét, “Còn mày, vì mối liên hệ của mày với tên tội phạm này, ta dám đảm bảo là mày sẽ không còn được tham gia vào bất kỳ cuộc sát hạch nào cùng với Erec nữa.”

Oscar ngược lên, đôi môi run rẩy, những giọt nước mắt nóng hổi tuôn xuống gò má, “Nhưng tôi đâu có biết. Thật bất công.”

“Tuy vậy,” Ugry rít, “Người ta không thể sống trong sự bảo bọc, an toàn quá nhiều.”

Rosco la lớn, “Balthazar... lão không thấy sao? Lão chính là nguyên nhân của mọi rắc rối ở đây.”

Oscar bước đến chỗ trường lực, mắt rực lửa căm thù, “Sẽ có ngày tôi tóm được ông, Rosco. Cứ chờ xem. Tôi thề đấy.”

Rosco nhìn Oscar âu yếm, “Ta biết là thế, anh bạn. Và cảm ơn cậu vì điều đó. Còn lúc này, không ai bắt giữ được lão già Rosca đâu.” Cơ thể Rosco, bắt đầu từ đôi chân, xoay tít thành một cơn gió xoáy màu xanh lục phía sau trường lực, rồi biến mất.

Bà June O'hara ngẩng lên, bàng hoàng khi trông thấy Erec, Bethany, Danny, Sammy, Oscar, Jack bước vào nhà qua cánh Cửa Cảng. "Trời ơi!" Bà nhìn quanh, tay đặt lên ngực, "Erec? Danny? Sammy? Ôi..." Bà chạy về phía chúng, ôm chầm hết đứa này đến đứa khác. "Ăn Sĩ nói với mẹ các con sẽ không sao. Nhưng mẹ lo quá chừng. Mẹ chẳng làm được gì cả."

Họ nói chuyện cả giờ đồng hồ, kể cho nhau nghe chuyện gì đã xảy ra, lặp lại thêm vài lần những đoạn hay ho. Bà June cứ hỏi Erec con mắt rồng mới của nó như thế nào, nhưng thực sự là chả có gì khác biệt so với trước khi có nó. Bà vẫn chưa tìm ra cách lấy cặp Mắt Kính Xuyên Thấu ra khỏi cái đồng hồ báo thức. Cặp sinh đôi nhất nhất đòi nghe chuyện về bọn quỷ bụi, và Bethany mấy lần đòi kể chi tiết xem Tina trông như thế nào. Jam tập trung vào chuyện Rosco tẩu thoát. Nhưng khi Erec nói đến ông Thiện Long, căn phòng chợt im lặng.

Jam lên tiếng, "Ông ấy là một người bạn tốt. Và tốt nhất là chúng ta nên nhanh chóng hoàn thành công việc của mình."

Jam nói đúng. Bọn rồng con mới nở đã ở Nevervarld được gần ba ngày, điều đó chẳng khác nào cực hình, và có lẽ chúng cũng sắp hết chịu đựng nổi rồi. Erec mong là chúng không sao. "Con và Jam nên đi đón chúng ngay bây giờ thì hơn. Phải mang chúng về nhà. Có thể bọn con sẽ ngủ lại đó với chúng, rồi sáng hôm sau tụi con sẽ đi bộ đưa chúng về lãnh địa rồng. Chắc cũng hơi lâu đấy ạ."

"Hoặc là," Jam nháy mắt với nó. "Chúng ta có thể đến đó bằng Cửa Cảng và mang thẳng lũ rồng con về lâu đài để ngủ qua đêm. Tôi có thể thu xếp chỗ cho chúng ở đó, và Ezzy Mumbai sẽ chăm sóc chúng nếu cần. Rồi đến sáng, tiến thẳng vào lãnh địa rồng qua Cửa Cảng. Không nên đi bộ những quãng đường xa ở nơi chúng ta có thể bị nhìn thấy."

Erec nhe răng cười, "Ý hay lắm, Jam. Tiến hành thôi." Bà June đang ôm chặt cặp sinh đôi hai bên mình, và Erec ôm lấy cả ba. "Con sẽ quay lại sớm."

Erec, Jam, Bethany, Oscar và Jack bước qua Cửa Cảng, quay lại khu cánh tây lâu đài. Erec nói, "Trễ lắm rồi, các cậu. Không cần phải đi hết đâu. Các cậu có thể xem lũ rồng ở lâu đài vào buổi sáng cũng được mà."

Jack vươn vai, "Được thôi. Dù gì thì tớ cũng mệt rồi. Gặp các cậu ngày mai nhé."

Oscar mang bộ mặt sầu thảm, "Tao nghĩ mình nên đi tìm cái gì để sút cho một phát. Giờ tao chả còn gia sự, cũng chả được tham gia vào cuộc sát hạch nào nữa. Rosco sẽ chết với tao." Rồi nó ngược lên nhìn Erec, "Tao không đi đâu. Tao đang cáu lắm."

"Tao sẽ đi với mày," Bethany nhoẻn miệng cười. "Mấy bữa nay không có mày chán dễ sợ. Đến lúc phải đi gặp một vài chú rồng rồi!"

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA

Erec trao Cuộn giấy sự thật cho Bethany để chui vào lại Nevervarld. Cô bé nhét cuộn giấy vào túi quần. Xong xuôi, cả bọn Jam, Erec và Bethany rời khỏi khu tiền sảnh Cửa Cảng, tiến vào bóng tối trời đêm Jotnar, ngay gần Hang Mông Muội. Khí trời ẩm áp, lũ dế ngân nga những khúc ca đêm trong những bụi bờ cát bùn lầy lội. Đầu đó vang lên tiếng cừu kêu be be, thật lạ lùng, vì trong tầm nhìn của cả bọn chẳng hề có con vật nào cả.

Phải mất chừng một phút đôi mắt của Erec mới thích nghi được với cảnh vật xung quanh. Jam dẫn đường tới cửa hang. Cái lỗ hổng Thực Thể chỉ còn cách chừng mười mét, cả bọn đi chậm lại, đếm từng bước chân, vừa đi vừa tìm cây sung nhỏ mà Jam đã trồng để đánh dấu địa điểm. Bethany chợt kêu lên, “Đây rồi! Đúng là Nevervarld. Tay tớ đã thò vào trong đấy rồi này. Thật là một cảm giác không thể nào quên được.”

Erec và Jam vội chạy tới chỗ Bethany đang quỳ gối. Erec thò một tay vào đúng cái chỗ cô bé đang bỏ tay vào. Những tia sáng lân tinh lạnh lẽo mơn trớn làn da nó. Nó không mong gì cái việc lại phải chui vào đó, nhưng ít nhất nó cũng không bị bỏ lại đó ngày nọ qua ngày kia như lũ rồng con tội nghiệp. Vậy là, bọn rồng sẽ sớm được đưa ra ngoài và trở về an toàn bên cha mẹ chúng, và Erec cũng thế. Nó đang nghĩ tới lúc được về lại lâu đài, bên ly ca cao nóng hổi, rồi leo lên giường. Nhưng ngay bây giờ, việc gì trước thì phải làm trước đã.

Cả Bethany và Jam đều đang mong sẽ là người chui vào Nevervarld, vì Erec đã làm quá đủ rồi. Erec cởi đôi Giày Êm, thò chân vào trong cái lỗ thủng mà nó và ông Thiên Long đã tạo ra ở Thực Thể. Càng tụt xuống sâu, hơi thở nó càng gấp gáp, hỗn hển, dồn dập. Chui vào nhanh và chui ra cũng nhanh thôi, nó sẽ không ở lâu trong ấy đâu. Bethany ngồi gần đó, dứt tay qua lỗ hổng để Erec nắm lấy khi nào đã sẵn sàng chui ra. Dấn sâu thêm vào Nevervarld, Erec lại nghe thấy một tiếng be be nữa, chắc chắn phát ra từ cùng một con cừu lạc ban nãy.

Những đốm điện tích đen trắng vây quanh Erec, kêu xèo xèo và thi thoảng lại tóe sáng, xóa đi tất cả những gì mà Erec biết là có thật. Nó thở hỗn hển, tự bấu lấy cánh tay mình để còn cảm thấy có một thứ gì đó rắn chắc. Cũng như lần trước ở Nevervarld, nó không rõ là mình đang chuyển động hay đứng yên, nhưng rõ ràng mọi vật đang di chuyển xung quanh nó, những đốm sáng xoay tròn mà nó không thể tóm được. Nó nhắm mắt lại, nhưng những thứ ấy vẫn còn, xung quanh nó, và bên trong nó. Nó nghe một giọng nói quen thuộc lớn vồn trong đầu, “Cảm ơn, ư ư ư...”

Bàn tay Bethany lấp lánh sáng gần lỗ hổng, như một thứ đèn tín hiệu. Nhưng lũ rồng đâu hết cả rồi? Khi Erec để chúng ở lại đây, chúng đã phát sáng nhiều màu rực rỡ, và những suy nghĩ của chúng cũng ồn ào, nhộn nhạo lắm kia mà? Thế mà bây giờ, chỉ còn mỗi tiếng o o mà Erec không thể phân biệt được là một âm thanh hay là sự im lặng đang lấp đầy tai nó. Nỗi sợ hãi thoáng lướt qua tâm trí Erec. Làm sao tìm ra được lũ rồng đây? Nhỡ chúng chết rồi thì sao?

Nó cố dịch vào sâu hơn, xa dần bàn tay Bethany, từng nhúm năng lượng ít ỏi trong người nó biến dần vào khoảng không hư vô. Erec bắt đầu thấy mệt. Tập trung nào! Nghĩ đi. Nó cố nhìn kỹ giữa những luồng chuyển động để tìm lấy những dáng hình. Rồi đột nhiên nó nghĩ, có lẽ lũ rồng không có ở đây là có lý do. Hay có kẻ nào đó đã tới và tóm gọn cả lũ? Nhỡ Baskania đã bắt được chúng, rồi lấy được những đôi mắt của chúng rồi thì sao? Nghĩ đến đó, tim Erec đau nhói. Nhưng nó không thể quay lại, nó phải đi tìm sâu hơn, xa hơn, để biết chắc được những gì nó nghĩ là đúng hay sai.

Khó mà tin được là lũ rồng vẫn còn ở đây. Lúc trước chúng tỏa sáng đến mức khó lòng mà lạc khỏi tầm mắt được. Đầu óc Erec quay cuồng. Sự trống rỗng đang bao bọc nó, châm vào người

nó, hút cạn dần sức lực của nó. Những đốm sáng li ti bập bùng xung quanh nó, làm nó kiệt sức. Erec bắt đầu thấy bồn loạn, nhưng nó vẫn nhớ ra là phải tìm những con rồng. Phải tìm.

Giờ thì những luồng xoáy quẩn quanh và xuyên qua người nó mỗi lúc một nhanh hơn. Ý nghĩ của bọn rồng đâu cả rồi? Cả ý nghĩ của nó nữa cũng đâu rồi? Nó đang bơi giữa đám đốm li ti này hay chúng đang bơi trong nó. Cứu với! Làm ơn cứu với. “Tụi mày đâu rồi?” nó gọi lớn trong đầu. “Rồng ơi, ta tới đưa tụi mày về nhà đây!”

Chẳng có gì cả. Nhưng chắc chắn là lúc trước, cũng chính ở nơi này, nó đã từng giao tiếp được với lũ rồng mà. Nếu lũ rồng còn ở đây, thì suy nghĩ của chúng sẽ phải phát ra chữ. Nó nghe tiếng Nevervarld vang vọng trong đầu, “Người không chết. Người là người, trong người có một phần của loài rồng. Nhưng người không có nó được lâu đâu, hãy rời khỏi đây, nếu không thì người sẽ mất mạng.”

Nhưng Erec không làm vậy được. Có gì đó đang ngằm giúp nó ở lại đây. Thế rồi nó chợt nhớ ra những bông hoa da sư tử. Chúng đã tới với nó hai lần trước đây. Lúc này, biết đâu chúng lại giúp được nó lần nữa.

“Hoa ơi! Hoa ở đâu? Hãy giúp ta tìm ra lũ rồng con. Làm ơn giúp ta đi mà.”

Có cái gì đó thúc vào tay Erec, kéo nó đi vô định. Tay kia của nó, mặt nó, tất cả đều được bao phủ bởi một lớp cánh hoa mềm mại. Chúng đẩy nó vào sâu hơn trong Nevervarld, càng lúc càng xa, tới mức nó chẳng tài nào ra được nữa, sẽ chẳng bao giờ còn thấy ánh sáng ban ngày được nữa.

Thậm chí cả việc nhớ được ánh sáng ban ngày như thế nào, hay chính bản thân nó như thế nào cũng thật mờ mịt. Nó đang đi đâu đây? Nó mệt quá. Thật là khó mà nhớ được gì.

Những hình dáng lờ mờ trước mặt Erec. Hay là nó đang lờ mờ trước chúng nhỉ? Những hình ảnh tối tăm vật vờ trong đám xoáy điện tích, im lặng và vô hồn. Mỗi một lúc nó mới nhận ra rằng những hình dáng kia chính là lũ rồng. Chúng không còn màu sắc nữa sao? Chúng còn sống không? Erec cũng không chắc vì sao mình hay lũ rồng lại có mặt ở đây. Có lẽ chỉ cần sau một giấc ngủ là mọi chuyện sẽ lại đầu vào đó.

Hai mắt nó nhắm nghiền, một ý nghĩ run rẩy nhen lên, rằng nó có thể đã ở nơi này lâu hơn so với lần trước. Biết đâu khi nó thức dậy, mọi chuyện sẽ rõ ràng. Những bông hoa đẩy nó vào sâu với lũ rồng, xô cả người nó vào lũ rồng. Cũng chẳng sao. Đám rồng nhỏ trông có vẻ thoải mái. Xung quanh tối om. Bóng tối bao trùm Erec, mang nó đi theo.

Rồi Erec giật mình, rất khê thôi, chỉ vừa đủ để khiến nó choàng tỉnh, khi nó vượt ve một trong số những con rồng mới nở. Màu sắc sặc sỡ của lũ rồng con không còn nữa, nhưng vẫn có cái gì đó chắc chắn và rất thật. Đám rồng không đáp lại những cử chỉ vượt ve của Erec, nhưng Erec vẫn cảm thấy còn có cái gì đó nữa, có một sợi dây xích, đúng hơn là cái bóng của sợi xích kim loại xích bọn rồng con lại với nhau. Nó túm chặt sợi dây xích. Nó tới đây là vì việc này mà. Lũ rồng. Dây xích. Nó kéo, nhưng không có gì suy suyễn. Nó đã yếu và mệt mỏi quá rồi. Tập trung đi nào. Erec nhìn chăm chú và kéo mạnh hơn nữa. Vẫn vậy, chẳng có gì thay đổi. Có gì không đúng chẳng? Nó đang cố dốc hết chút sức lực còn sót lại của mình.

Rồi nó chợt nhớ ra. Để di chuyển ở đây, nó phải dùng cả đầu óc lẫn tay chân, nó chẳng nhớ mình đã quên điều gì, nhưng nó kéo mạnh, và sợi xích tuột ra.

Có cái gì đó đang bơi cùng nó, dẫn dắt nó và mấy con rồng đến một nơi xa xăm. Chỉ có cảm giác cứng cứng của sợi dây xích cho thấy rằng nó vẫn còn sống. Chúng sẽ đi đâu đây? Một ánh sáng le lói xuất hiện rồi lớn dần thành một điểm sáng chói mắt. Đó là một bàn tay. Bàn tay của Bethany. Nếu Erec với tới đó được, nó biết mọi chuyện sẽ ổn ngay thôi. Điểm sáng đang ở gần hơn. Những chuyển động nhỏ xíu mềm mại quanh nó đang đẩy nó về chốn an toàn.

“Cảm ơn,” Erec tự nhủ trong lòng. Nó chỉ làm được có thế thôi.

Thế rồi bàn tay Bethany đã ở ngay phía trước, sáng lóa tới mức Erec chẳng còn thấy được gì. Nó vươn tay tới mà không chắc mình có làm được không, nó chộp lấy sợi dây xích và kéo căng về phía an toàn, về phía sự sống.

Bàn tay Bethany nắm chặt tay nó, còn nó thì thở dốc vì choáng váng. Sự ấm áp lan tỏa trong người nó. Nó không để ý thấy người nó đang rất lạnh. Bàn tay của Bethany lúc này đầy sức sống. Erec bám chặt lấy khi cô bé kéo nó về nơi an toàn, về chỗ ấm áp. Nó biết đây sẽ giống như một cuộc tái sinh, và sẽ đau đớn, nhưng nó đã sẵn sàng. Nó hy vọng bọn con rồng cũng đã sẵn sàng như nó, và quan trọng hơn, hy vọng chúng vẫn còn sống.

Với một cú giật mạnh, Erec chui tọt ra ngoài. Những sắc màu chói lọi và âm thanh gắt tai bổ nhào vào nó từ mọi hướng. Tiếng ồn, những hình dáng. Trong lúc vội vã, Erec vẫn nhận ra những khối cầu tanh tách, nóng rực lên trong mắt nó như những vì sao. Chúng bốc cháy trong đầu nó, châm chích nó. Ai đó đang kéo bọn rồng ra khỏi lỗ hổng. Nó thấy mừng cho lũ rồng vì nó chẳng tài nào làm được điều đó nữa.

Erec đau đớn khi nhìn xung quanh, nhưng rồi mọi vật cũng dần hiện hình trước mắt nó. Bãi cỏ, bầu trời. Dù cảm giác đau đớn đang chế ngự nhưng nó cũng để ý thấy mình đang nắm tay Bethany rất chặt. Nó nhìn cô bé, sẵn sàng ngắm gương mặt cô bé, dù rằng nhìn như vậy lúc này rất đau mắt.

Nhưng đó không phải là khuôn mặt của Bethany. Đó là khuôn mặt của một người khác. Những con mắt của người đang cầm tay nó như xoáy sâu vào nó, nhìn thấu qua nó như thể nó chỉ là một mảnh kính vỡ.

Rất nhiều con mắt.

Baskania nói lỏng cánh tay đang giữ Erec, buông nó xuống đất. Âm thanh cuối cùng mà Erec nghe được trước khi ngã ra ngất xỉu là tiếng cười khoái trá.

Erec run rẩy, những luồng gió mát thổi qua người nó như thể nó đang đi dạo dưới tán lá rừng. Cha nó xuất hiện cùng ông chủ. Họ đã tìm thấy cha nó và ông chủ đang quát vào mặt cha nó. Giấc mơ chập chờn của Erec kết thúc. Nhưng đó không phải là cha nó. Đó là thứ mà Ông Trùm Ký Ưc đã cấy vào nó. Người đó trông rất quen, và ông chủ của người đó trông còn quen hơn nữa. Giọng hắn nghe rất giống...

Tiếng Baskania vang lên, “Chúng đang tới rồi. Không còn lâu nữa đâu, lũ nhóc!”

Đúng là giọng Baskania thật. Trong cơn ác mộng đó, Baskania chính là ông chủ của cái người mà Erec vẫn tưởng là cha mình, nhưng thật ra lại chỉ là người cha trong cái ký ức cấy ghép của nó mà thôi. Nhận biết này làm Erec khế rùng mình. Nó nhòe cái đầu đang ngoẹo qua một bên lên, cố cựa quậy nhưng bị kẹt cứng. Nó cố hết sức thoát ra khỏi cái gông, nhưng vô ích.

Những hình ảnh dần dần hiện lên rõ ràng trước mắt Erec, và bởi nó đã ngủ được một giấc nên khi nhìn những hình ảnh đầy sắc màu, mắt nó không còn bị xót nữa. Nó thấy Bethany và Jam ở ngay bên cạnh, cả hai đều bị trói chặt vào cây cột bởi chính sợi dây ma thuật đã giữ Erec suốt buổi lễ đăng quang, và giờ sợi dây đó vẫn đang tiếp tục trói nó.

“Erec,” Bethany thì thào. “Ấy tỉnh rồi hả? Baskania và bọn nhà Stain đã nấp sẵn sau mấy lùm cây. Sau khi ấy chui vào lỗ hổng đó thì chúng thành linh xuất hiện.”

Baskania đang sải bước về phía Erec, tay chống nạnh, trên khuôn mặt hiện ra bảy con mắt,

thực ra lần này mấy con mắt hiện ra không nhiều bằng những lần mà Erec đã thấy trước đó; lúc này đây mặt hắn vẫn có đủ chỗ cho mũi và miệng. Hắn khoác cái áo choàng đen bằng vải lanh sọc nhỏ, một kiểu kết hợp giữa áo choàng của các nhà tiên tri với một bộ đồ hợp một. Phía sau hắn là Balor và Damon Stain, cùng với một thằng có lớp lông cừu loăn xoăn mọc khắp đầu, khắp mặt và kéo xuống tận cổ. Hai cái tai nhọn hoắt nhô lên trên đầu càng khiến thằng ấy giống con cừu hơn. Đôi mắt của thằng người-cừu cũng phát ra ánh thép lạnh lẽo như anh em nhà Stain. Khi chiếu tia nhìn vào Erec, tiếng kêu be be cũng đồng thời phát ra từ miệng thằng đó, và một tay thì phẩy phẩy trước mặt ra điều rất khó chịu.

“Đừng có nhìn chằm chằm vào Dollick như thế, thô lỗ lắm nghe chưa,” Baskania lên tiếng. “Tao thấy là mày đã tỉnh rồi đấy, kẻ-sắp-thành-vua. Mày đã cố làm mọi cách để giành lấy ngai vàng từ mấy cậu trai đáng yêu nhà Stain đây, đúng không? Giờ đã đến lúc chuyện này phải kết thúc. Mày và đám bạn của mày không còn cơ hội lớn vốn ở đây mà làm ô uế xứ Thần Quốc nữa đâu. Balor và Damon sẽ kết thúc các cuộc sát hạch cùng với Rock Rayson; sau đó thằng Rock sẽ tự nhiên lăn ra ốm, rồi chết, và sẽ trao vương quốc về tay Dollick. Những cậu bé này sẽ trao vương trượng cho ta để ta giữ gìn và bảo vệ; rồi chúng sẽ trị vì cả thế giới này, dưới quyền ta.”

Baskania lườm lườm Erec. “Giờ là lúc bắt đầu. Mày tưởng mày lừa được tao à, nhãi ranh? Không kẻ nào qua mặt được tao đâu. Tao đã rất muốn khử mày lúc ở Lerna với cả cái đám đông tung hô đấy. Giờ thì tao sẽ cho mày biến mất mãi mãi thật đấy. Tao cũng đã rất muốn làm thịt bọn rồng để lấy hết mắt của chúng lúc bắt được tụi bay, nhưng thay vào đó, tao sẽ ra tay trong ít phút nữa. Và sau đó, tao sẽ tiếp tục học lấy vài chiêu giúp ta trở thành bất khả chiến bại. Không chỉ là việc sử dụng những con mắt rồng này theo ý muốn,” hắn khoát tay chỉ về phía đám rồng con đang say ngủ, “mà tao sẽ còn là người sở hữu bí mật lớn nhất, những chỉ dẫn để có được Phép Thuật Tối Thượng.”

Baskania vừa nói vừa lôi từ trong áo choàng ra mấy nắm lá. Hải Âu Ma. Thứ này sẽ giải mã bí ẩn, và cuộc giải mã này sẽ diễn ra trong đêm nay thôi.” Hắn cười ré lên. “Thật tiếc là mày sẽ không còn ở đây mà chứng kiến thời khắc vinh quang của tao. Nhưng mày sẽ được chết mà vẫn kịp biết rằng tao sẽ trở thành con người quyền lực nhất.”

Một con rồng non bỗng khịt khịt mũi. Balor chỉ tay vào chỗ âm thanh vừa phát ra, “Chúng thức rồi, nhìn kia.”

Lũ rồng con bắt đầu cựa quậy, mắt vẫn nhắm tịt. “Hay lắm, hay lắm!” Baskania nói. “Vài phút nữa chúng sẽ tỉnh hẳn và mắt sẽ hoạt động bình thường. Lúc đó, bọn ta có thể khử chúng.”

Thằng Damon nháy mắt lên, “A sướng quá! Giết nó đi, giết nó đi, giết nó đi. Damon làm đầu tiên nhé!”

Dollick khỏ vào đầu Damon một cú bằng cái bàn tay trông giống hệt chân của loài có móng guốc, “Chính tao mới là người ra tay đầu tiên. Tao chưa bao giờ được làm gì hay ho cả. Tại sao tụi bay không cho tao cùng tham gia sát hạch?”

Balor lườm lườm Dollick, “Đó là vì mày trông chả khác gì một con cừu, đồ lè mề. Mày nghĩ dân xứ Thần Quốc sẵn sàng để mày làm vua chắc? Cứ đợi đấy cho tới khi đám dân chúng không còn lựa chọn nào khác, rồi mày tha hồ mà giáng xuống chúng sự báo thù của mày.”

“Kiên nhẫn đi,” lại cái giọng hả hê của Baskania. “Bây giờ chúng ta sẽ phải chọn xem bọn nào đáng được khử trước. Bọn rồng hay mấy đứa ranh con đáng tởm này?”

Erec nhắm mắt lại. Quá muộn rồi. Nó đã cố ngăn chặn điều này xảy ra, nhưng bất lực. Lũ rồng sẽ chết. Cả nó cũng sẽ đi tống. Tệ hơn nữa, nó đã kéo Bethany, và cả Jam nữa vào bị kịch này. Baskania sẽ tiêu diệt hết sức mạnh của loài rồng, học được Phép Thuật Tối Thượng, và sẽ hủy diệt cả thế giới. Erec đã khiến mọi người thất vọng, nhất là ông Thiện Long.

Giá mà ông Thiện Long ở đây. Ông sẽ xử lý êm đẹp mọi chuyện.

Erec nín thở. Ông Thiện Long!

Nó có thể cố gắng làm một điều gì đó. Và có thể, có thể thôi, việc đó sẽ thành công.

Balor bước tới trước mặt Erec, “Bọn mình nên giết vài con rồng trước, rồi tới lão hầu này, tiếp đến lại là mấy con rồng, rồi tới con bé Bethany. Thằng Erec đáng phải nhìn con ranh kia chết. Ta sẽ xử nó sau cùng.” Nói xong, thằng này toét miệng cười.

Nghĩ đi nào. Ông Thiện Long gọi đó là gì nhỉ? Tình yêu. Đúng rồi. Tình yêu. Erec nhắm chặt hai mắt. Thật khó biết bao để nghĩ về tình yêu khi trong lòng đang tràn ngập thù hận. Nhưng nó phải làm được điều đó. Giống như khi nó nhìn thấy Thực Thể, khoét một cái lỗ ở đó, vươn tay với thật sâu vào trong ấy và rồi cảm thấy...

Tình yêu.

Hình ảnh ông Thiện Long hiện rõ trong đầu nó. Lốp vảy rồng lấp lánh, ông giận dữ và dừng mãnh lao vào kẻ thù, đôi cánh đen xé ngang bầu trời. Rồi tới mẹ nó, gia đình nó. Danny và Sammy vẫn bình an. Trevor, Nell, Zoe và Bethany. Nó nghĩ tới những lúc bọn nó được vui chơi, chia sẻ cùng nhau.

Giọng nói oang oang của Baskania cắt ngang mạch suy nghĩ của Erec, làm dậy lên lòng căm thù trong nó.

Tình yêu. Nó đã với tới những tình cảm mà nó đã biết, mạnh hơn cơn giận dữ, hơn mọi sự căm thù. Nó hướng suy nghĩ vào trong, cảm nhận tình yêu bên trong con người mình, giải phóng tình yêu đó, gọi tình yêu đó hiện lên. Tại sao vẫn chưa thấy dấu hiệu gì?

“Sẵn sàng! Sẵn sàng!” thằng Damon lại nhảy lên chồm chồm. “Con này thức rồi này.” Chắc chắn là thế rồi, đám rồng con đang ngã nghiêng vào nhau, phát ra những tiếng lít chít nhỏ nhỏ. “Damon làm trước đây.” Thằng này vung con dao găm sáng loáng lên, chuôi dao màu đỏ, rồi chop lấy đầu một con rồng.

“Không, tao chứ!” Dollick cố giằng con dao khỏi tay Damon. Baskania đứng nhìn, vẻ thích thú.

Tình yêu. Erec đã nghe thấy tiếng ông Thiện Long văng vẳng mơ hồ.

Dollick giật được con dao và nhắm thẳng vào một con rồng. Con rồng kêu lên rồi như nheo lại, mắt mở to kinh hãi. Thằng người-cừu rút dao ra, dòng máu tím chảy tràn trên mặt đất. Ánh mắt con rồng con gặp ánh mắt Erec lúc nó ngã xuống. Một tiếng kêu khê vượt ra từ cổ họng con rồng, rồi sau đó là im lặng.

Erec nhìn chăm chăm vào thi thể nhỏ bé đang nằm trên cỏ. Nó nghe thấy tiếng Bethany khóc. Trông con rồng giống hệt ông Thiện Long lúc nhỏ. Trái tim Erec như đang mở ra, tình yêu tràn ngập. Mọi thù hận bỗng biến đâu mất, chỉ còn chỗ cho nỗi buồn mênh mang và tình thương của Erec dành cho con vật bé nhỏ, cho Ông Thiện Long, và cho cả thế giới.

Nó lại nhắm mắt thật chặt. Những giọt nước mắt nóng hổi tràn xuống má, làm nó đau nhói, bỏng rát như a-xít. Khi mở mắt ra, Erec thấy mọi vật như cô đặc lại, một màu xanh bát ngát như rừng; những sợi tơ, những lớp màng trắng dày đặc, Thực Thể, đang tỏa sáng xung quanh nó. Erec có thể nhìn thấy cái lỗ hổng trên thực thể mà nó và Ông Thiện Long đã tạo ra.

Hai con mắt rồng của nó xuất hiện.

Erec cố vươn vào sâu hơn. Tình yêu. Nó đã thả tình yêu lên trời, rồi giờ lại với lấy trong khi phải vượt qua mọi cơn giận dữ điên cuồng. Nó đã thắp sáng tình yêu bằng đôi mắt rồng của nó.

Đôi mắt của ông Thiện Long. Nó còn nhớ điều ông Thiện Long đã nói, “Hãy gọi rồng bằng đôi mắt rồng của cháu... cũng như cách mà cháu đã dùng đôi mắt của mình để nói chuyện với Thực Thể và khiến nó mở ra.”

Nó nghe tiếng sục sục của Bethany ở bên cạnh, và cả tiếng hai hàm răng đánh vào nhau cầm cập của Jam.

“Rồng ơi!” đôi mắt của Erec chiếu ánh nhìn chứa chan tình yêu lên trời cao, “Hãy đến đây để cứu chúng ta. Con của các người đang ở đây. Baskania sẽ giết chúng mất. Nhanh lên, hãy đến nhanh!”

Thế giới xung quanh thật đẹp. Erec có thể nhìn thấy Thực Thể đang sống, và thở, rõ hơn nhiều so với trước đây khi nó chỉ có một con mắt rồng. Nhưng nó không cố mở Thực Thể như nó đã làm lần trước. Nó chỉ biết chờ và hy vọng.

“Này, nhìn kia.” Baskania quay sang Erec. “Hình như ai đó vừa có hai con mắt rồng thì phải. Ái chà, vậy càng tốt cho ta, sớm hay muộn thì hai con mắt đó cũng sẽ thuộc về ta thôi.”

Erec nhìn lên trời. Chẳng thấy gì cả. Vô vọng mất rồi. Ông Thiện Long chưa bao giờ đảm bảo rằng Erec có thể Gọi Rồng. Ngay cả ông, cho đến tận cuối đời, cũng không đủ quyền năng với tới điều đó.

“Nhanh lên! Làm ơn đi mà.”

Thằng Balor bước tới chỗ Jam, huơ huơ cái điều khiển phép thuật trong tay, “Tao đang rất muốn được khử một đứa trong bọn ngu này. Sẽ rất vui đấy.”

Damon chop lấy con dao và đâm một con rồng khác. Con vật khẽ rùng mình rồi lập tức tắt thở khi Damon rút con dao vấy máu ra.

“Phải giữ máu lại,” Baskania ra lệnh. “Chúng ta sẽ cần tới máu rồng sau này.”

Balor chìa chiếc điều khiển phép thuật vào Jam, cười khùng khục, “Nói lời vĩnh biệt đi, đồ hèn.”

Bầu trời vẫn yên tĩnh. Erec nhìn Jam vẻ hối lỗi. Jam mỉm cười với nó, như thể ông thấy điều này cũng xứng đáng.

Bỗng nhiên, một âm thanh lạ xuất hiện giữa bầu trời. Một tiếng khác, rồi lại một tiếng nữa. Balor nhìn lên trời rồi lập tức lùi bắn lại. Một dải cánh rộng xé gió, lớp vảy ánh lên lấp lánh, rồi những tia lửa vụt sáng như ánh chớp trong ngày giông bão.

Erec hướng đôi mắt rồng lên bầu trời và kết nối với hết con rồng này tới con rồng khác. Những con rồng ấy cũng nhìn thấy nó, và có lẽ đã hiểu hết mọi người. Một cánh rồng xô thằng Balor ngã chúi vào bụi cây. Những móng vuốt từ trên cao ào xuống quắp lấy Dollick và Damon, kéo đám rồng non về nơi an toàn, hun chảy sợi dây xích đang xích đám rồng lại với nhau. Balor lao đảo đứng dậy, nhẩy xổ vào Erec, nghiêng răng ken két. Nó xía cái điều khiển phép thuật ra, nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị một con rồng hạ gục.

Cặp mắt ti hí của Baskania lúc này tràn ngập sự tức tối và căm thù. Hai môi mím chặt, hần giờ một cánh tay lên. Xác hai con rồng con nằm trên bãi cỏ lập tức bay vào tay hắn. Rồi hắn biến mất. Ba đứa nhà Stain cũng biến theo.

Một con rồng dùng vuốt cắt đứt dây trói cho Erec, Bethany và Jam. Cả ba đổ ập xuống đất, thở phào nhẹ nhõm. Rồi con rồng ấy ngồi xuống bên cạnh chúng, trên bãi cỏ. Đó chính là Patchouli. “Ta thấy cậu đã có cả hai con mắt của ông Thiện Long. Chắc hẳn ông ấy phải rất tin tưởng cậu.” Rồng mẹ nhìn xung quanh rồi nói tiếp, “Có vẻ ông ấy đã đúng!”

Những con rồng cảm tạ Erec rồi bay về tổ cùng với đám rồng con. Mấy con rồng khóc, nước mắt màu xanh rơi lã chã, tỉ tê về hai con rồng con đã chết. Patchouli nán lại cho tới khi mọi chuyện xong xuôi. Đã tới lúc phải nghỉ ngơi, ngắm trời sao. Một ngày thật dài đã qua.

Patchouli sải rộng hai cánh. “Một lần nữa, cảm ơn cậu, Erec ạ. Cậu đã cứu các con của ta, giờ lại cứu cả con của những con rồng khác. Loài rồng luôn biết ơn và sẽ luôn ở bên cậu.”

Erec nở một nụ cười buồn, Tôi cũng nhờ có người khác giúp thôi, bà biết mà. Jam và Bethany cũng đã giúp tôi. Tôi chỉ ước sao những con rồng con đó thoát nạn.” Nó nghĩ tới hai con rồng con đã chết và vẫn không hiểu tại sao Dollick và Damon Stain lại muốn giết chúng.

“Ta biết,” Patchouli thở ra hơi nước. “Ta cũng ước vậy. Nhưng cậu đã cứu mạng được lũ rồng con còn lại, Erec à!”

Jam giúi vào tay Erec một cái khăn ướt, “Cậu trẻ phải lau mặt đi. Có mấy vết màu xanh lá dưới mắt cậu trẻ kia.”

Erec cảm thấy vui lên một chút vì Jam đã chuẩn bị mọi thứ rất tốt. Nó lau mặt, tự hỏi phải chăng những vết màu xanh ấy chính là nước mắt rồng.

Một tràng cười lớn rộn vang không gian xung quanh, và vị Ấn Sĩ xuất hiện, quay cuồng trong một điệu múa Hồi giáo. “Xin chúc mừng, Đức vua Erec,” Ấn Sĩ cúi người chào. “Ồ, hay là lại không phải!” Ông nghiêng nghiêng đầu.

“Ông làm gì ở đây?” Jam hỏi.

“Nhảy múa. Vui cười. Quay cuồng. Còn hơn là phải ngồi lì một chỗ như một kẻ trì độn.”

Erec quá mệt mỏi, chẳng còn tâm trạng đâu mà để ý tới con người lạ lùng này. “Tôi nghĩ mình cần phải ngủ một chút.” Và rồi, đột nhiên cả không gian xung quanh nó như chuyển thành một khối cô đặc, màu xanh tràn ngập cùng Thực Thể. Mỗi một phần nhỏ gắn lên những tấm mạng của các Tinh Thể đều đang chuyển động, quay cuồng như trong một thiên hà của riêng mình. Erec nhìn chăm chú hơn và có thể chia nhỏ các khối cấu trúc ấy thành những mảnh nhỏ hơn, bằng đôi mắt của mình, rồi lại xếp chúng vào với nhau. Cả cơ thể nó như vỡ tan ra trong một tiếng gầm lớn, một cú phun trào mãnh liệt làm nó choáng váng. Hai bàn tay đau nhói, móng vuốt chọt thò ra trên mỗi đầu ngón tay.

Nó biết đấy chỉ là một ý nghĩ u ám, hay cũng có thể là một điềm báo, nhưng thực sự những gì đang diễn ra mãnh liệt hơn hẳn so với những gì nó từng trải qua khi chỉ có một con mắt rồng. Chuyện gì đang xảy ra với nó thế này? Thêm một tiếng gầm nữa thoát ra từ cổ họng nó, rồi nó nhận ra mình đã nhìn rõ hơn, chính xác hơn trước đây rất nhiều. Nổ. Hủy diệt. Cả thế giới này là một đồng phế tích. Tàn phá. Một hành tinh tả tơi.

Đó là tương lai, nó biết thế. Nhưng cuốn phim trong đầu nó dường như đang quay ngược lại. Ngay trước khi thế giới bị hủy diệt, đã xảy ra một chuyện gì đó, chuyện gì đó khác hẳn. Nó không nắm bắt được tất cả và cũng không biết liệu rồi cuối cùng mình có biết được không, nhưng những hình ảnh đã quay ngược lại tới đúng thời điểm ngày hôm nay. Ngay bây giờ. Có một điều gì đó vừa mới xảy ra, ngay lúc này, đã dẫn cả thế giới đến sự hỗn loạn. Và nó đã nhìn ra đó là cái gì.

Thanatos Baskania đang nhào người bên thành một cái giếng, rót một thứ chất lỏng gì đó vào lòng giếng và lẩm nhẩm đọc thần chú. Rồi hắn kéo người bà của mình ra khỏi giếng. Erec cố nhìn kỹ, nhưng những hình ảnh cứ mờ dần, mờ dần.

Cái đồng màu xanh biến mất, móng vuốt của Erec cũng biến mất, nó nhìn quanh căn phòng. Bethany và Jam nhìn nó chăm chăm, vẻ sững sốt. Chỉ có vị Ẩn Sĩ nhảy vọt tới bên nó và nói, “Xin chào mừng đến với Tương lai.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN

Cuối cùng Erec cũng thốt nên lời, “Mình lại bị ý nghĩ u ám. Có điều gì đó rất tồi tệ đang xảy ra. Phải ngăn chặn lại ngay, nếu không...” Nó không thể diễn tả được cả một chuỗi những điều sẽ xảy ra nếu nó không kịp can thiệp. “Baskania vừa vớt bà của hắn ra khỏi giếng. Có điều gì đó sẽ xảy ra khi hắn đạt được Phép thuật Tối thượng, mọi thứ sẽ bị hủy diệt nếu mình không kịp tới đó ngay lúc này.”

“Chỗ đó là ở đâu?”

Những ý nghĩ rời rạc giờ đã trở nên rõ ràng hơn. “Cái giếng đó ở đảo Síp, trên Thượng Địa, gần tàn tích của thành phố cổ Salamis, gần Famagusta. Mình biết cách tới đó. Mình sẽ đi bằng Cửa Cảng. Phải nhanh lên mới kịp.”

Jam nói chậm rãi, “Bà của Baskania đã chết lâu rồi mà.”

Ấn Sĩ gật đầu, “Hắn đã đưa bà ta trở lại.” Cả bọn nhìn lão chăm chăm. Mang một bà già chết từ đời nào đời nào quay trở lại sao? “Bà ta biết Bí mật Vĩ đại - trong đó có cả Phép thuật Tối thượng. Bà ta rất thông thái. Chắc chắn Baskania đã tìm được hải âu ma để đưa bà ta trở lại cõi trần. Ta cứ nghĩ giống ấy đã tuyệt chủng rồi chứ. Thêm nữa, hắn còn có máu rồng!”

Patchouli nhìn Erec bằng cặp mắt buồn ba, “Lẽ ra ta nên đi cùng cậu, Erec, nhưng ta lại chẳng thể tới được miền Thượng Địa.”

“Tôi hiểu mà. Cảm ơn bà.”

Bethany khoanh tay lại. “Được rồi, tớ sẽ đi với ấy.”

“Cả tôi nữa, thưa cậu trẻ,” Jam cũng nói.

“Không”, Erec quả quyết, khoát cả hai tay lên trời. “Nghe này! Đây là chuyến đi đến một nơi cực kỳ nguy hiểm, có thể sẽ không bao giờ trở về được nữa. Tôi sẽ chẳng thể làm gì nếu biết mọi người sẽ bị hãm hại. Tôi sẽ đi một mình.”

Lúc này, ý muốn đi tới cái giếng ở đảo Síp của Erec mạnh hơn hết thảy các ý nghĩ u ám khác. Nó đứng dậy. “Đã tới lúc tôi phải vào việc rồi.”

Bethany choàng tay ôm Erec, nước mắt chảy tràn trên vai cậu bạn. “Đừng, đừng làm thế Erec. Chỉ cần nói với vua Piter thôi, rồi để cho Người định liệu.”

“Đừng buồn cười thế, Bethany! Vua Piter sẽ chẳng lo được việc gì đâu. Những ý nghĩ u ám đến với mình và chính mình sẽ phải đi theo chỉ dẫn của chúng. Mình không còn lựa chọn nào khác.” Erec đặt tay lên má Bethany. “Trông chừng Nhóc Sói cho mình nhé, nếu mình không về sớm được.” Nó ôm lấy Patchouli rồi đi cùng Jam, Bethany và Ấn Sĩ tới sảnh của Cửa Cảng, đóng cửa và để lại sau lưng bầu trời tối đen của Jotnar.

*

Erec dễ dàng tìm ra khu phế tích gần Famagusta đảo Síp trên bản đồ của Cửa Cảng. Ở một góc nhỏ màu xanh trên màn hình có dòng chữ “Thượng Địa”. Nó bắt tay Jam, ôm Bethany thêm lần nữa. “Chắc chắn mình sẽ về sớm thôi mà.” Nó mỉm cười. “Đừng lo lắng gì cả.” Vị Ấn Sĩ vỗ nhẹ lên đầu Erec, rồi nó bước qua Cửa Cảng một mình.

Ở đảo Síp lúc này đang là ban đêm, nhưng hai mắt Erec đã quen nhìn trong bóng tối. Nó đã biết phải đi đường nào, đầu tiên là đi quanh khúc cua này, rồi xuống một ngọn đồi, băng qua dãy cột đá chĩa thẳng lên trời, được dựng lên từ thời của người Ionia. Nó thoáng nhìn thấy ai đó, rùng mình, nhưng rồi chợt nhận ra đó chỉ là bức tượng không đầu một phụ nữ đảo Síp thời cổ đại.

Qua một chỗ ngoặt, nó nhìn thấy cái giếng. Baskania đang ở đó, ba con mắt mở thao láo trên trán, bên cạnh hẳn là Balor, Damon và Dollick đang túm tụm vào nhau. Baskania đang rót thứ gì đó vào một cái lọ thủy tinh lớn. “Dầu thơm Gilead, bạch tiến Crete, gỗ đàn hương, máu rồng tươi, và sự tưởng thưởng cho ta.” Hẳn lấy ra một nhúm lá có răng cưa cùng những bông hoa nho nhỏ màu xanh. “Ta cứ tưởng loài hải âu mà đã tuyệt chủng. Phải mất bao nhiêu công sức ta mới tìm ra thứ nguyên liệu này.” Hẳn trộn tất cả những thứ đó lại với nhau.

Giọng Baskania bỗng dội lên như quát, “Hãy rời bỏ mọi hy vọng, hãy đến đây, người khổng lồ của đêm đen, sức mạnh tối thượng vô biên, ta dâng cho người.” Hẳn lắc cái lọ và trút những gì có trong đó xuống giếng. “Ôi, thời khắc tuyệt vời... Hãy thức dậy! Hãy trỗi dậy!”

Lúc đó đã rất muộn rồi. Baskania cùng lũ nhà Stain thò tay xuống giếng và vớt lên lần lượt bốn người. Bốn người vừa được vớt lên luôn miệng quát tháo, cầu nhàu như muốn tống khứ mấy kẻ vừa vớt họ đi. Một thứ mùi thối rửa kinh khiếp bốc lên từ phía những kẻ vừa mới hồi sinh. Hai trong số đó, một trai, một gái, ngay lập tức lại nháy ùm xuống giếng. Một người đàn ông trẻ đứng run cầm cập, hai tay ôm chặt lấy người. Anh ta nhìn xuống giếng với một vẻ thèm thuồng, như thể cũng rất muốn nháy xuống ngay, nhưng cuối cùng lại tránh xa miệng giếng, người vẫn run và lắc lư, hai tay vẫn ôm thật chặt quanh mình, như thể đang bị ốm.

Một bà già có mái tóc bạc bù xù đang cố vùng vẫy thoát khỏi cánh tay ba đứa sinh ba nhà Stain. “Thả ta ra, lũ a dua thô bỉ bắt chước lẫn nhau kia.” Bộ áo nhả nhúm màu xanh rêu dài tới tận mắt cá chân kêu sột soạt khi bà ta vất vả cố thoát ra. Với đôi tay áo ống loe cùng dải đăng ten viền khắp lớp vải nâu, bà già trông như vừa bước ra từ gian trưng bày của viện bảo tàng. Bà ta trừng trừng giận dữ nhìn Baskania. “Thằng khốn kiếp. Hãy trả ta về với giấc ngủ êm dịu ngay. Mày không có quyền đánh thức ta như thế này.” Bà già cố giãy giụa thoát ra nhưng vô ích, cuối cùng bà cau mày. “Ta biết ngay là con Magda không nuôi dạy mày tử tế mà. Mày là một thằng không biết lý lẽ gì hết. Hãy nhìn lại mày đi, Thaddy. Hãy noi gương ta. Hãy sử dụng sức mạnh của mày vào việc gì đó có ích xem. Mày có thể làm được nhiều điều tử tế cho thế giới đấy.”

Baskania nạt lại bà, “Im đi, bà già. Tôi tới đây cứu bà sống dậy là có lý do. Bà có tài tiên tri, bà biết Bí mật về nơi cất giấu Phép thuật Tối thượng. Nó ở đâu?”

Bà già lại giằng mạnh nhưng vẫn không thoát nổi cánh tay lũ nhà Stain. “Ta có biết cũng không đời nào nói cho mày. Mày sẽ dùng nó để hủy hoại cả thế giới. Hãy nhìn xem, điều gì đang xảy ra với mày, hả, Thaddy? Đầu óc mày u mê với thứ quyền năng mà lẽ ra không bao giờ nên thuộc về mày, chìm đắm trong những thứ mày không nên học. Mày sẽ không có được thứ mày muốn đâu. Giờ thì đưa ta về ngay và biến đi.”

“Này bà già lẫn thẩn,” Baskania nheo nheo mắt. “Bà đừng hòng lừa được tôi. Một khi đã hồi sinh từ cõi chết, bà sẽ biết tất cả những gì bà muốn biết, bà còn có thể thấy cả tương lai con cháu bà nữa mà. Giờ thì nói đi, bí mật của Phép thuật Tối thượng nằm ở đâu? Tôi nghe nói trong những ghi chép của bà có nhắc đến một đồ vật nhỏ. Có phải nó được giấu trong một món đồ chơi không?”

Erec để ý thấy người đàn ông trẻ đứng cạnh giếng này giờ đã lĩnh đi đâu mất. Bà ngoại của Baskania tiếp tục vùng vẫy mỗi lúc một mạnh hơn. “Ta không nói. Mày muốn thì cứ tự đi mà tìm. Còn giờ thì trả ta về lại cõi chết ngay. Cái trò hồi sinh này của mày chỉ làm ta đau như dằm thoi. Ta phải quay lại đó.”

Erec trườn tới gần hơn, trong đầu vẫn chưa nghĩ ra mình cần phải làm gì. Nếu nó dọa được

mấy thằng nhà Stain thì bà già có thể thoát ra và nhảy về lại với cội chết của mình. Cái lọ trên tay Baskania giờ trống rỗng, vậy là hắn sẽ không mang bà già trở lại được nữa.

Baskania nghiêng nghiêng đầu và chuyển giọng nhẹ nhàng nhưng đầy đe dọa, “Này bà ngoại Cassandra, tôi không muốn phải viện tới cách cuối cùng này đâu, nhưng tôi e rằng mình sẽ buộc bà phải nói ra đấy.” Hắn chìa hai ngón tay về phía bà già.

Erec rướn người lên, sẵn sàng nhào vào ba đứa sinh ba bất cứ lúc nào. Nhưng trước khi nó kịp làm gì thì có ai đó đằng sau đã chạy vụt lên, nhào ngay vào chân ba thằng kia rồi đứng vụt dậy, chạy biến vào đêm đen. Ba thằng nhà Stain ngã dúi dụi vào nhau. Bà ngoại của Baskania thừa cơ thoát được, phủi áo, miệng mấp máy như thể cảm ơn rồi lao mình xuống giếng.

“Đứa nào đấy?” Balor đứng dậy, rũ bụi bám đầy trên người.

Baskania nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt, gầm lên, “Lão người hầu ấy, người nhà của thằng Erec Rex.”

Trống ngực Erec đập thình thịch. Thì ra là Jam đã lén đến đây và nấp sau lưng nó. Thoáng cái, nó đã thấy Jam bị trói bởi chặt một sợi dây phép thuật, và đang phải quỳ gối trước mặt Baskania.

“Người tới đây một mình hay với ai?” Baskania nổi điên lên. “Thằng Erec Rex đâu?” Hắn ngừng lại, ngẩng đầu lên trời. “À, hay lắm! Ta đã cảm thấy cái gì đó ở rất gần đây, chính là thứ mà ta đang cần.” Hắn mỉm cười rồi đá Jam ngã nhào ra đất.

“Erec,” Baskania cất tiếng gọi nghe như hát, “lại đây nào cậu bé. Ta có cái này hay lắm dành cho người đây.”

Erec khẽ lùi lại. Nó cảm thấy dường như Baskania đang dò được mọi ý nghĩ của nó.

“Ta nghĩ người có cái mà ta đang cần, và ta cũng có cái mà người rất muốn. Vậy thì ta hãy trao đổi cho nhau. Người đưa cho ta cuộn giấy cũ trong túi người, cái thứ mà giờ chẳng còn tác dụng gì nữa, và ta sẽ trả lại người thằng hầu này. Sòng phẳng quá còn gì!”

Erec đứng im. Baskania chắc chắn đã đọc được ý nghĩ của nó mới biết rằng nó đang giữ Cuộn giấy Sự thật. Ngay cả khi cuộn giấy đã hết tác dụng, Ugry vẫn dùng để tìm ra được Danny và Sammy. Nó không thể đưa cho Baskania được.

“Đừng có ngó ngán thế,” Baskania như thể đang trả lời cho ý nghĩ của Erec. “Balthazar là một nhà tiên tri. Cuộn giấy đó chỉ làm rõ thêm những gì hắn đã thấy mà thôi. Ta không phải nhà tiên tri, thật không may là như thế, và ta cũng không có những con mắt rồng để giúp ta thấy được tương lai. Cuộn giấy ấy với ta có ích gì đâu. Nhưng ta vốn là nhà sưu tầm cổ vật. Do đó, nó vẫn có giá trị với ta. Đổi lại, ta sẽ phóng thích lão bạn của người ngay tại đây.”

Erec tự hỏi có thể vì sự tự do của Jam mà đưa cho Baskania cuộn giấy này không. Rõ ràng là không thể tin tưởng hắn được. Thế rồi, một vật bỗng hiện lên trước mắt Erec. Đó là một cây vương trượng đang tỏa sáng, với đầy quyền năng, phép thuật, hy vọng và hứa hẹn. Cây vương trượng lấp lánh tỏa ra năng lượng, mời gọi Erec. Erec với tay, nhưng vật đó đã vụt lùi ra khỏi tầm tay nó.

Giọng Baskania lúc này rất nhẹ nhàng, “Đây là vương trượng của người, Erec ạ. Nó thuộc về người, người được quyền điều khiển nó. Ta đã hứa sẽ trao nó cho người ngay lần gặp đầu tiên, nhưng người đã chối bỏ nó. Ta rất muốn người về phe ta, làm việc cho ta. Vẫn chưa quá muộn đâu. Ta có thể giúp người, cho người những thứ người vẫn luôn thèm muốn. Hãy đến đây với ta, theo phe ta, và cả thế giới này sẽ phủ phục dưới chân người.”

Erec cảm thấy khao khát cây vương trượng mãnh liệt, nỗi khao khát này còn lớn hơn cả những lần trước đây. Nó cảm nhận được quyền năng của vương trượng đang chảy dồn vào người nó, bám rễ vào đầu óc của nó như một loài cỏ dại hung hãn. Nếu cây vương trượng này là của nó, nó có thể thoát khỏi Baskania dễ dàng, chắc chắn là thế. Nó sẽ giúp hàn gắn lại thế giới này, cứu thế giới thoát khỏi loài ma quỷ.

“Đúng rồi đấy,” giọng Baskania lại chờn vờn bên tai. “Người có thể làm được mọi thứ. Ta sẽ để cho người muốn làm gì thì làm. Rồi người sẽ học được cách tôn kính ta, và ta thì tôn trọng người. Vậy là người lời quá còn gì. Nào, giờ thì đưa cho ta cái món đồ rẻ tiền hết tác dụng ấy mà cứu mạng thẳng hầu của người đi nào.”

Tại sao giờ đây nó vẫn còn nghĩ ngợi đến chuyện nên hay không nên giữ lại cuộn giấy vô tích sự này trong lúc tính mạng Jam đang bị đe dọa? Erec cũng chẳng hiểu nổi tại sao. Nếu nó thỏa hiệp, Baskania sẽ là người cùng phe với nó. Cũng không có gì quá tệ. Nó sẽ có được cây vương trượng, thứ mà nó muốn nhất bấy giờ.

Erec bước ra khỏi bóng tối, ôm Cuộn giấy Sự thật trước ngực. Vật này thoát một cái vệt từ tay Erec sang tay Baskania. Rồi sợi dây phép thuật nhanh chóng bao quanh người nó.

Baskania xoay xoay cuộn giấy trong tay. “Có vậy chứ! Được lắm, nhóc! Giờ thì với một chút may mắn, ta sẽ khiến bầu vật này có tác dụng trở lại.” Tất cả những con mắt trên mặt Baskania đều sáng rực lên khi hắn nhìn chăm chú vào cuộn giấy. Một lớp sương khói trắng mờ bao phủ xung quanh bức Tầng thư, xoay tròn và thay đổi cuộn giấy, khiến nó trông như mới. “Tốt rồi. Chẳng có gì mà cái Thực Thể nhỏ bé đó lại không sửa chữa được cả. Nào, giờ thì xem chuyện gì xảy ra đây.”

Erec ngược nhìn trong cơn tuyệt vọng và tức giận điên cuồng. Nó đã bị lừa. Baskania sẽ dùng cuộn giấy này để tìm kiếm bí mật về Phép thuật Tối thượng. Những con mắt của hắn lóe lên vẻ thèm muốn. “Giờ thì ta tin rằng để sử dụng nó, chỉ cần gỡ nó ra là xong.”

Erec đưa mắt tìm Jam nhưng ông đã biến đi đâu mất. Có cái gì đó đụng vào lưng nó và nó cảm thấy sợi dây trói đã lỏng ra một chút.

Baskania trở tay về phía Erec. Một luồng khói đen phụt ra từ đầu ngón tay hắn. Ngay trước khi kịp chạm vào Erec, luồng khói dừng phải tấm Bùa Hộ mạng của Lòng tốt. Hai múi bùa nuốt chửng lấy luồng khói. Baskania lại gầm lên tức tối, “Được rồi. Chỉ là chưa đủ mạnh thôi. Ta sẽ khử người ngay sau khi nhận được món quà quý giá kia.” Hắn vừa nói vừa cầm cuộn giấy vồ vồ vào tay.

Chợt có mấy ngón tay chọc vào, nới lỏng sợi dây trói quanh người Erec, nhưng nó vẫn đứng yên, chờ cho tới khi Baskania tập trung vào cuộn giấy. Liệu nó có nên tẩu thoát không? Để mặc Baskania lấy được thứ mà hắn cần từ Cuộn giấy Sự thật sao? Và rồi, nó lại phải làm gì để chặn hắn lại đây?

Có thể là... Có lẽ khoảng cách cũng hơi dài thật, nhưng nó cần phải thử.

Baskania giơ Cuộn giấy Sự thật lên cao. Erec chậm chậm lùi dần cho tới khi thoát hẳn khỏi sợi dây trói. Người đàn ông trẻ tuổi đứng cạnh giếng lúc này đang nháy mắt với nó.

“Sao anh giải thoát cho em được thế?” Erec hỏi.

Người đàn ông giơ lên một con dao. “Bạc đấy,” anh thì thầm. “Bạc cắt được dây phép thuật. Trong mấy ngôi nhà quanh đây có rất nhiều thứ này. Dân ở đây biết cách tự bảo vệ mình mà.”

Người đàn ông đó trông có vẻ quen quen nhưng Erec không nhớ là đã từng gặp hay chưa. “Ta là ông cố cụ kị của con,” anh ta tiếp tục thì thầm. “Ta rất vui vì được gặp con, Erec ạ. Giờ thì hãy

ra khỏi chỗ này đi. Thật là khủng khiếp khi tự nhiên thấy mình sống lại sau chừng ấy thời gian. Đã đến lúc ta phải lặn xuống cái giếng đó rồi.”

Baskania đang lần giở Cuộn giấy Sự thật. Từ khoảng cách này, Erec có thể nhìn rõ cuộn giấy. Chỉ có mỗi một điều nó nghĩ mình phải làm lúc này: đặt một câu hỏi cho cuộn giấy. Đó là hy vọng cuối cùng của nó. Biết đâu nếu có hai sự thật mâu thuẫn lẫn nhau, cuộn giấy sẽ bị lẫn lộn. Hoặc có khi cuộn giấy sẽ chỉ trả lời câu hỏi của Erec chứ không phải câu của Baskania.

Trong tích tắc, cuộn giấy được mở ra. Erec chăm chú nhìn vào cuộn giấy và hỏi một câu. Đó là một câu hỏi ngớ ngẩn, nhưng vào lúc này, đấy là thứ duy nhất mà nó nghĩ ra được.

“Tôi mấy tuổi?”

Cùng lúc ấy, giọng Baskania vang rền, “Hãy nói cho ta bí mật về Phép thuật Tối thượng, và nơi đang cất giấu nó.” Cuộn giấy bùng lên thành một ngọn lửa trong tay hắn. Hai tia sáng đỏ vụt lên khỏi cuộn giấy, lao thẳng vào Baskania và Jam, rồi hai tia sáng trắng chiếu thẳng vào Erec và Jam. Sau rốt, bóng tối lại tràn ngập xung quanh, cuộn giấy thành tro rơi lả tả xuống đất.

Erec đã biết được câu trả lời. Nó bỏ chạy. Có tiếng bước chân chạy gấp gáp ngay bên cạnh nó. Là Jam. Cả hai mải miết chạy qua những hàng cột, thẳng lên đỉnh đồi, tới Cửa Cổng, đóng sầm cửa lại rồi ngã nhào lên sàn nhà của cánh tây lâu đài.

Bethany vẫn ngồi đó, ôm gối thao thức bên cánh cửa. Cô bé nhảy cẫng lên và choàng tay ôm lấy cả hai, “Mọi người đã về, mọi người đã thành công rồi!”

“Không đâu,” Erec lắc đầu. “Hắn mới thành công. Mình đã đưa cho hắn cái hắn muốn - Cuộn giấy Sự thật - và hắn đã dùng nó để tìm ra nơi ẩn giấu Phép thuật Tối thượng.”

Bethany im lặng. Jam nói tiếp, “Thưa cậu trẻ, cậu đã làm hết sức mình rồi. Hắn biết cách thăm dò suy nghĩ trong đầu cậu. Cậu chẳng thể làm gì hơn. Nhưng tôi không chắc là tên Baskania kia có đạt được những điều hắn muốn biết không.”

Erec nhìn Jam chằm chằm, “Ông đã nhìn thấy cuộn giấy chưa? Ông có biết sự thật không?”

Jam gật đầu, “Có. Tôi đã biết được hai sự thật, từ hai tia sáng đó. Sự thật mà tôi và cậu cùng biết từ một tia sáng là bí mật về Phép thuật Tối thượng nằm trong đầu đứa con út của nhà tiên tri vĩ đại nhất của vị vua đầu tiên xứ Thần quốc. Đó là điều mà cậu và tôi cùng biết.”

Bethany há hốc miệng. “Đó là tót!”

“Còn điều thứ hai?” Erec nói.

“Bí mật này tôi cùng biết với Baskania. Rằng cậu năm nay mười ba tuổi.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI LĂM

Ngay cả khi đã là nửa đêm, và đã trải qua nhiều chuyện quá mức tưởng tượng, thì Erec vẫn chẳng tài nào ngủ được. Nó đi lang thang trong sảnh cùng với Jam và Bethany, rồi ghé qua nhà bếp làm vài đĩa bánh pizza và bánh quy.

“Mình mười ba tuổi,” Erec bất chợt lên tiếng, chẳng biết là đang nói với ai. “Bằng tuổi với ba đứa con sinh ba đã chết của vua Piter.”

Bethany rùng mình, “Bằng tuổi với cả Danny và Sammy.”

Jam thêm vào, “Bằng tuổi với cả bộ ba nhà Stain.”

Erec không muốn nghĩ về chuyện này nữa. Dao gần đây nó đã phải làm quá nhiều thứ. Nó chỉ có mỗi một đoạn ký ức về cha, mà người ấy rốt cuộc lại chẳng phải là cha thật của nó, và ông chủ của cái người ấy lại chính là Baskania. Đoạn ký ức duy nhất của nó về cha đã bị lấy đi và bán cho một người nào đó.

“Ấy biết không,” Bethany nói, miệng vẫn đang nhấm nháp một cái bánh sô-cô-la bạc hà. “Tớ đã xem dòng dõi nhà tớ rồi, sổ gia phả ấy. Chẳng thấy có bà Bea Cleary ở đâu cả. Tớ đúng là một đứa hạng bét khi nghĩ rằng mình có mối liên hệ nào đó với một nhà tiên tri vĩ đại như thế.”

Jam nói, “Bọn tôi sẽ phải để mắt đến cô, quý cô à, phòng khi Baskania tìm ra cô chính là người nắm giữ bí mật của Phép thuật Tối thượng.”

“Cậu có biết bí mật ấy không?” Erec hỏi.

Cô bé nhún vai, “Chắc là không đâu.”

Erec hy vọng việc đi dạo khắp các cánh cửa tòa lâu đài sẽ giúp nó gạt bỏ được những hình ảnh kia ra khỏi đầu. Baskania đã đưa bà của hắn trở về từ cõi chết. Ông Thiện Long đã mất. Balor chữa điều khiển định giết Jam. Nó chẳng biết mình có còn ngủ được nữa hay không.

“Này, đây là cầu thang dẫn tới khu hầm bí mật dưới lâu đài đấy,” Bethany nói. “Sẵn tiện bọn mình xuống đó luôn đi. Mấy cái hầm ấy đã bị niêm phong cả mười năm nay rồi, sau khi tòa lâu đài bị nghiêng, tất cả các hầm đều bị bít lại cả. Tớ tò mò muốn xuống đó xem quá đi mất.”

Cả đám chui qua những lối đi quanh co, mãi cho tới khi bị lạc. Jam mở cửa một căn phòng giặt là bụi mù, bên trong là những cái máy giặt nằm im bất động chứ không chạy nhảy vòng quanh, cố vờ lấy những thứ cần giặt như chúng vẫn thường làm mà Erec đã có lần thấy trong lâu đài. Jam hải hùng đóng sập cửa lại, “Chắc lâu không được ăn, chúng chết cả rồi,” ông nói.

Cả ba bị hai con ma bạc mặc áo giáp sáng lấp lóa dồn khỏi lối vào hầm ngục. Chẳng mấy lâu sau chúng đã tia thấy một cánh cửa có nắm đấm bằng vàng. Erec mở cửa và bước vào một căn phòng rộng thênh thang. Một hình dáng màu vàng chợt đứng dậy và trượt về phía chúng. Erec thấy rõ những đường nét trên khuôn mặt ông ta, vừa có thể nhìn xuyên qua ông ta.

Jam há hốc miệng, “Đó là một con ma vàng. Các cô cậu có biết nó hiểm thế nào...”

Con ma mỉm cười, “Phải, bọn ta rất hiểm. Muốn ta giúp gì đây?” Một chiếc hộp cao dựng sau con ma, trông như một cái quan tài hẹp, với vách vàng cứng và phía trước là một tấm kính.

“Cái gì thế ạ?” Erec hỏi.

Con ma mỉm cười, “Đó là tài sản quý giá nhất của vua Piter. Ta ở đây để canh chừng nó.”

“Là gì thế ạ?” Bethany hỏi.

Con ma chỉ ra phía sau Erec, “Sao không hỏi ông ấy đi?”

Vua Piter đứng ngay sau chúng. Ngài cười, “Cám ơn, Homer, vì đã gọi ta. Ta lẽ ra phải biết là các con sẽ tìm được đường xuống đây lâu rồi mới phải, nhất là với cái đầu óc tò mò như cô bé Bethany này. Ừm, để ta cho các con biết đó là gì. Nó được canh chừng rất cẩn mật, nhưng dù thế, đây chính là lý do ta làm cho tòa lâu đài nghiêng sang một bên khi bị trúng bùa của Hecate Jekyll. Để không ai đến đây được.

“Đó là Cổ máy thời gian. Phải mất rất nhiều năm mới chế ra được nó. Ta cũng chẳng biết nó có hoạt động hiệu quả không. Ta chưa có dịp nào thử nó cả. Nhưng ta dự định một ngày nào đó sẽ dùng đến nó, để sửa lại cho đúng những điều ta đã làm sai trong quá khứ. Cái này không dùng một cách tùy tiện được.” Ánh mắt nhà vua dừng lại nhìn Erec. “Lên trên thôi nào. Ta nghĩ mẹ con rất muốn được gặp lại con đấy, Erec.”

Erec bất chợt thấy cây vương trượng trong tay Đức vua và cứ nhìn hau háu. Nó cố buộc mình nghĩ đến những thứ khác.

“Đám rông gửi lời cảm ơn con đấy,” vua Piter nói. “Con đã làm tốt hơn cả ta. Thật ra, khi ta hỏi ý kiến của Ân Sĩ, ông ấy đã bảo với ta rằng con đã kiểm soát được mọi chuyện.” Đức vua khẽ cười.

“Con đã được giúp đỡ. Ông Thiện Long...” Erec ngen lời.

Bethany vòng tay qua người nó, “Đi ăn kem nước quả mây trước khi ấy về nhà nhé? Tớ biết chỗ họ cất giấu mọi thứ trong bếp rồi.”

Jam giơ tay lên, “Xin phép, quý cô. Tôi rất hân hạnh.”

Vua Piter khẽ nói qua đôi môi mím chặt, như thể ông đang cố nuốt tiếng cười, “Nếu không ngại thì bây giờ ta rất vui nếu được sửa lại tóc cho cả ba.”

Nghe thật kỳ lạ. Nhưng khi Erec nhìn qua Bethany và Jam thì nó tròn mắt kinh ngạc. Tóc hai người dựng ngược lên như những bức rào gỗ quanh đầu, cứng ngắc. Nó với tay sờ lên đầu mình, nhưng tay nó đập phải thứ gì đó cứng như gạch. “Có chuyện gì với bọn con thế này?”

Đức vua mỉm cười, “Ta nghĩ các con đã mắc phải một bệnh khá phổ biến ở Xứ Khác. Chắc là không đội mũ bảo hiểm hả?” Ngài chỉ tay vào cả ba, và tóc chúng lại rũ xuống mềm mại như trước. Bethany cười khúc khích.

“Con sẽ về nhà vài tuần,” Erec nói, liếm kem mây trên miệng. “Sau tất cả những chuyện này, con muốn được khuây khỏa một chút. Và con cũng muốn đi cùng với Danny và Sammy về nhà.”

Bethany mỉm cười, “Tớ sẽ mách gia sư của ấy cho coi.”

Erec vội đưa tay ôm mặt, “Ôi. Vua Piter, người cho con chọn một gia sư mới khi quay trở lại được không ạ?”

Vua Piter gật đầu, “Ta sẽ làm những điều có thể. Con đã sẵn sàng chưa?” Ngài đặt tay lên đầu Erec và Bethany, bước đến Cửa Cổng ở phía cánh tây. Jam bắt tay Erec, còn Bethany thì ôm chầm lấy nó.

Rồi Erec quay lưng lại phía thế giới phép thuật, bước vào một thế giới khác, nơi mà chỉ có mỗi một thứ có phép diệu kỳ - đó chính là trái tim của chúng ta.

PHẦN KẾT

Con ma vàng đã biến mất. Bà June O'Hara phải đưa hai đứa bé ba tuổi này và đứa trẻ sơ sinh đến nơi an toàn càng sớm càng tốt. Và nơi đó chính là Thượng Địa. Mờ mịt. Ừm, sau tất cả chuyện này, với bà thế là tốt lắm rồi.

Trước khi phù phép lên Erec, bà quay mặt thẳng nhóc về phía mình. Bà sẽ nhớ mái tóc vàng hoe xoăn tít và vẻ thô mộc của Erec. Trông nó lúc nào cũng lớn hơn so với tuổi. Tốt nhất là không nên để nó quá nổi bật. Bà nín thở và chỉ một ngón tay vào người nó.

Con chị Erec nhìn thấy và khóc thét lên.

“Suýt! Khẽ nào!” bà June vỗ nhẹ lên đầu con bé. “Vẫn là Erec thôi mà con.” Bà nhìn lại nó. Tốt rồi. Tóc nó đã thành màu sậm, hơi ngả sang đỏ. Bà đã cố làm cho tóc nó thẳng ra, nhưng phần trước thì được mà phần sau cứng đầu vẫn cứ xoăn tít. Nhưng thôi, như thế là đẹp lắm rồi. Đôi mắt xanh của Erec vẫn sáng lên như thường lệ, đó là lần ranh mà bà June không vượt qua được, là thứ mà bà chẳng bao giờ muốn thay đổi đi. Hy vọng sẽ có ngày Erec lấy lại được con mắt kia của nó, có gắn với một con mắt rồng.

Bà ôm chặt lấy chị Erec, chưa gì đã thấy nhớ những lọn tóc vàng dễ thương của con bé rồi. Bà chỉ một ngón tay, những nét xinh đẹp của con bé tan đi và biến đổi. Không tồi, bà June nhủ thầm. Trông có xấu hơn một tí nhưng cũng chẳng chết được đâu. Con bé bắt đầu khóc thét, bà June bế nó lên và ôm nó vào lòng, chẳng biết phải dỗ nó bằng cách nào. Có lẽ nó nhớ mẹ. Giờ thì chúng đều phải thích nghi thôi.

Bà nhìn quanh lâu dài, biết đâu đây sẽ là lần cuối cùng! Cặp Mắt Kính Xuyên Thấu vẫn đeo quanh cổ bà, để bà không bị mất liên lạc. Trong túi bà là cái đồng hồ báo thức yêu thích nhất, còn đứng cạnh bà là cái giá mắc áo bằng gỗ mà bà đã lấy từ buồng của Balthazar Urgy. Giờ ông ấy chả còn cần cái giá ấy nữa. Cái giá móc áo cứ chạy long nhong và bõn chồn nhảy một điệu jig^[1] ngẫu hứng...

Có lẽ cái áo khoác và cái giá treo đồ này, một ngày nào đó, sẽ được gặp lại.

Trong lúc đó, Ông Trùm Ký Ước đang chờ.

^[1] Điệu nhảy jig, nhảy tung tăng.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>